1

FOILETON

Tracia Magazin

SUMAR:

COTIDIAN - Scrisoare de intenție
- De ce?

PRO ARTE

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURA
- Herta Muller

BIBLIOTECA VIRTUALĂ
YVES GANDON - Capitanul Lafortune
BD - Qui-Gon & Obi-Wan - Aurorient Express
DAVE WOLVERTON - Renașterea Forței
(din seria Jedi Aprentice)
Michel Brice - Zîna Cerșetorilor
(din seria Brigada Mondena)

VIRTUAL PROJECT
ROMÂNIA INEDIT 2011

SCRISOARE DE INTENȚIE

PREZENTA PUBLICAȚIE VIRTUALĂ NU CONTRAVINE LEGILOR CE REGLEMENTEAZĂ DREPTUL DE AUTOR
[Legea 8/1996, legea 285 din 2004 şi ordonanța de urgență 123 din 2005]

SCOPUL NOSTRU ESTE SĂ ÎNCERCĂM SĂ READUCEM PLĂCEREA DE A CITI.

NU ÎNCERCĂM SĂ PREJUDICIEM AUTORII SAU EDITURILE, CI DOAR SĂ READUCEM ÎN MEMORIA CITITORILOR, SAU ÎN CAZUL TINEREI GENERAȚII SĂ ÎI AJUTĂM SĂ DESCOPERE ROMANE, AUTORI, COLECTII, CE SUNT UITATE ŞI CARE PROBABIL AR DISPĂREA ÎN NEANT FĂRĂ AJUTORUL NOSTRU.

CUM LEGISLAȚIA ÎN DOMENIU E AMBIGUĂ LĂSÎND LOC LA INTERPRETĂRI ÎN CAZUL ÎN CARE UN AUTOR SAU REPREZENTANT LEGAL AL SĂU CONSIDERĂ CĂ ÎI FACEM DESERVICII PRIN PUBLICAREA DE FRAGMENTE ALE VREUNEI OPERE DIN PATRIMONIUL SĂU, NE POATE CONTACTA ŞI ÎN SPIRITUL LEGII ŞI A BUNEI ÎNTELEGERI VOM RETRAGE IMEDIAT MATERIALELE ÎNCRIMINATE.

DEASEMENEA ORICE NOU SCRIITOR CE DOREŞTE SĂ PUBLICE ÎN PREZENTA PUBLICAȚIE ESTE BINE VENIT, ACESTA FIIND SCOPUL NOSTRU.

VREM SĂ AJUTĂM AUTORII SI EDITURILE SĂ FIE CÎT MAI VIZIBILI IAR MUNCA LOR SA NU FIE UITATĂ.

NOI NE-AM CONSTITUIT ÎNTR-UN AŞA ZIS «LABORATOR DE LUCRU» ÎN SPRIJINUL LITERATURI ROMÂNE, FĂRĂ VREUN DREPT ASUPRA MUNCII NOASTRE, FĂRĂ SĂ AVEM, SAU SĂ PRETINDEM, VREUN FOLOS MATERIAL.

CEEA CE FACEM ESTE DIN PASIUNE.

POATE VOM UITA VREO CARTE SAU AUTOR ŞI PE NEDREPT NU ÎL, SAU O , VOM POMENI ÎN COMENTARIILE NOASTRE. DE ACEEA ...SCRIITORI SAU CITITORII NE POT CONTACTA ŞI TRAGE DE URECHII. REPET, NOI SUNTEM ÎN SLUJBA LOR ŞI NU INVERS, IAR PESTE ANI DACĂ VREUN NOSTALIGIC VA CITI VREUN ROMAN PUS ÎN FORMAT ELECTRONIC DE NOI, VA ÎNSEMNA CĂ AM FOST DE FOLOS.

ÎN SPIRITUL LEGII... CONFORM CAPITOLULUI 6, ARTICOLULUI 33, LA PUNCTELE B,D,E DIN NUMITA LEGE A DREPTULUI DE AUTOR, NOI PUTEM INSERA CAPITOLE SAU FRAGMENTE DIN ROMANE ÎN PUBLICATIE, FĂRĂ CA AUTORUL SĂ FIE ÎNTR-UN FEL SAU ALTUL PREJUDICIAT, SAU LEGEA ÎNCĂLCATĂ.

ÎNSĂ CUM LEGEA E AMBIGUĂ ŞI NU SE FACE REFERIRE LA CĂRȚILE FĂCUTE PE BANII CONTRIBUABILILOR, CARE CONFORM LEGISLAȚIEI EUROPENE SUNT BUN PUBLIC, ÎN CAZUL ÎN CARE VREUN AUTOR, EDITURĂ, MOŞTENITOR SAU REPREZENTANT LEGAL NE VA CERE, VOM SCOATE ORICE MATERIAL ÎNCRIMINAT DIN PUBLICAȚIE.

ORICE ORGAN AL STATULUI NE POATE CERE SĂ ÎNCETĂM PUBLICAREA, DACĂ VA COSIDERA CĂ SE ÎNCALCĂ VREO LEGE A STATULUI ROMÂN SAU EUROPEAN.

SUNTEM CONŞTIENȚII CĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE OFERTA DE CARTE ELECTRONICĂ VA FI CU ADEVĂRAT CONSISTENTĂ NU VOM MAI FI NECESARI.

NU NE FACEM ILUZII CĂ VOM FI CITIȚI DE MAI MULT DE CÎTEVA ZECI DE PERSOANE, DAR CUM O FACEM DIN PASIUNE... NU CONTEAZĂ!

FOILETON TRACIA MAGAZIN .

De ce?

Probabil această întrebare e pe buzele tuturor..

De ce atîta muncă, de ce e necesară, de ce ne plictisiți sau şi mai des... de ce nu puneți un torent cu o tonă de cărți noi, ca să am cu ce umple hardul ?

Pai uitați de ce....

Ştim toți că pe net circulă multă carte bună şi necesară dar necorectată.

Există cărții în format hîrtie ce nu sînt interesante pentru edituri - ediții vechi ce se vor pierde dacă nu vor fi scanate, corectate şi păstrate.

Pentru mulții e vorba de... "amintirile copilariei" , de zilele şi nopțile pierdute cu o carte în față, de palmele luate cînd uitam să ne facem temele, pierduți în lumea lor fermecată.

Pentru la fel de mulți, e vorba de teama că generațiile viitoare nu vor şti să aprecieze o carte bună. Că vor prefera, din comoditate, audiobook-urile, jocurile şi....orice altceva, numai să citească nu.

Apoi, firească întrebare ... Ce editură ar băga bani să editeze o carte care, la liber, e descărcată de 100 de ori pe an? Cine ar da bani să o citească?

Dacă mai gîndim şi că din cele 100 de descărcări, 50 sînt făcute doar ca sa fie puse "acolo pe hard", avem viziunea completă.

Apoi.... sîntem în 2011, într-o țară săracă, cu oameni săraci şi putem face un calcul simplu... dacă se foloseşte, să zicem, x lei pe an în întreaga țară pentru a se cumpăra cărții, cît la sută din aceşti bani se vor duce spre segmentul de carte electronică?

Iata ce preconizează experții...

Citez din Business cover.ro :

"*Vînzările de *.pdf aproape că nu mă interesează. Dimpotrivă... Formatele electronice – cînd şi dacă va fi cazul, vom vedea ce e de făcut. Deocamdată piață europeană e de sub 2% din piața de carte pe suport de hîrtie. Dacă nu mă înşel, pe site-ul Polirom,exista cărții în format pdf pentru cărțile epuizate (şi la care există acordul autorului sau contractul ne permite). Sînt vreo 40 de cărți care se pot descărca *.pdf oricînd.*

Problema este «înfundată» tehnic la posibilitatea de a asigura ca un fişier o dată cumpărat şi descărcat să nu mai poata fi copiat pe un alt calculator. E o chestie tehnică, nu de netrecut însă. Problema este partea comercială şi cea legală. De exemplu, pentru autorii străini, agenții literari cer 30-40% ; dacă «difuzorul» vrea şi el 40%, atunci discuția este închisă înainte de a începe."

Am citat pe domnul Silviu Lupescu, director general al editurii Polirom.

Am înteles bine? Sub 2% e previziunea de vînzare pentru carte electronică?

Haideți să vedem ce zice şi reprezentantul altei edituri...

Domnul Paul Balogh, On-line Manager al Librariilor Humanitas:

*"Da, ne interesează e-bookurile. Adică le avem în lucru deja, avem un portofoliu cu o serie de titluri de autori români de top. Pentru traduceri nu e încă timpul (trebuiesc renegociate contractele). Titlurile vor fi accesibile şi în format *.pdf, dar mai ales în format *.ePub. O să vindem prin .....care vor funcționa ca librării electronice atît pentru titluri Humanitas, cît şi pentru titlurile altor edituri."*

Hopa !.. Reproduc... ***titluri de autori Români de top***. Păi cine va face topul?

Nu cumva, va fi făcut de vînzările în carte normală?

S-a dus şansa mea să îl recitesc în format electronic pe Sadoveanu. Ce să mai zic de alți autori, ce nici măcar nu sînt băgați în programa şcolară !

Şi acum revin la întrebarea .... **De ce**?

Nu-i aşa, că ați înțeles?

Adi de Tracia

Pro Arte

MOCANU

Gheorghe (Ghiţă) Mocanu (n. 31 martie 1938, Vâlcele, judeţul Bacău, d. 28 august 1993, Oneşti) a fost pictor, profesor de desen, iniţiatorul şi mentorul cercului de desen „Ion Diaconescu" din Oneşti.

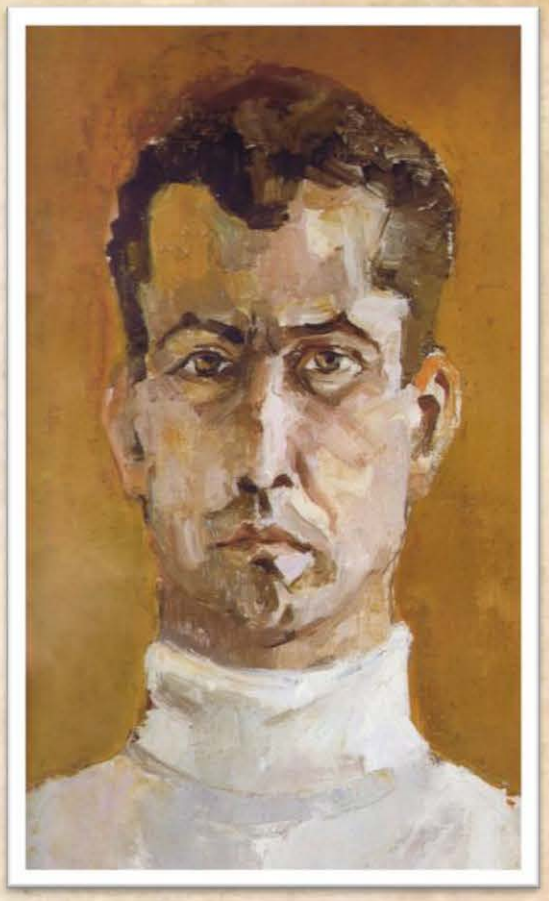

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

„Premiul Nobel pentru Literatură este acordat anual unui autor din orice țară care, cu cuvintele lui Alfred Nobel, a produs "cea mai remarcabilă lucrare într-o tendință idealistică". "Opera" în acest caz se referă în general la opera autorului ca un tot, nu la o lucrare individuală, deși lucrările individuale sunt uneori citate în decernări. Academia Suedeză decide cine, dacă este cazul, primește acest premiu în fiecare an.

Citatul original al lui Nobel a condus la multe controverse. În suedeza originală, cuvântul idealisk poate fi tradus fie ca "idealistic", fie "ideal". În anii anteriori, Comitetul Nobel a lovit aproape în intenția testamentului, omițând anumiți scriitori cu renume mondial, precum Lev Tolstoi și Henrik Ibsen, pentru Premiu, probabil din prisma faptului că opera lor nu era îndestul de "idealistică". În anii de mai târziu, formularea a fost interpretată mult mai liberal, iar Premiul este acordat, cum adesea se argumentează că ar trebui să se întâmple, pentru merit literar de durată. Însă, distincția continuă să genereze o cantitate de controversă, cum multe alte nume faimoase în literatură sunt uneori neglijate în favoarea unora mai puțin vehiculate, precum Dario Fo în 1997. Din păcate, acest fapt poate fi privit drept inevitabil în toate decernările literare bazate pe opinii subiective. Un subiect de discuție este variabilitatea comitetului predispus nejustificat pentru anumite perspective politice.

În fiecare an Academia Suedeză trimite cereri de nominalizare a candidaților pentru Premiul Nobel în Literatură. Membrii Academiei, membrii ai academiilor și societăților literare, profesorii de literatură și limbă, foștii laureați pentru literatură ai Premiului și președinților de organizații ale scriitorilor au permisiunea de a nominaliza un candidat. Însă nu sunt posibile auto-nominalizările." (Wikipedia)

Anul	Câştigătorul/câştigătorii	Ţara	Limba
1901	Sully Prudhomme	Franța	Franceză
1902	Theodor Mommsen	Germania	Germană
1903	Bjørnstjerne Bjørnson	Norvegia	Norvegiană
1904	Frédéric Mistral	Franța	Occitană
	José Echegaray y Eizaguirre	Spania	Spaniolă
1905	Henryk Sienkiewicz	Polonia	Poloneză
1906	Giosuè Carducci	Italia	Italiană
1907	Rudyard Kipling	Regatul Unit	Engleză
1908	Rudolf Christoph Eucken	Germania	Germană
1909	Selma Lagerlöf	Suedia	Suedeză
1910	Paul Heyse	Germania	Germană
1911	Maurice Maeterlinck	Belgia	Franceză
1912	Gerhart Hauptmann	Germania	Germană
1913	Rabindranath Tagore	India	Bengaleză
1915	Romain Rolland	Franța	Franceză
1916	Verner von Heidenstam	Suedia	Suedeză
1917	Karl Adolph Gjellerup	Danemarca	Daneză
	Henrik Pontoppidan	Danemarca	Daneză
1919	Carl Spitteler	Elveția	Germană
1920	Knut Hamsun	Norvegia	Norvegiană
1921	Anatole France	Franța	Franceză
1922	Jacinto Benavente	Spania	Spaniolă
1923	William Butler Yeats	Irlanda	Engleză
1924	Władysław Reymont	Polonia	Poloneză
1925	George Bernard Shaw	Irlanda	Engleză
1926	Grazia Deledda	Italia	Italiană
1927	Henri Bergson	Franța	Franceză
1928	Sigrid Undset	Norvegia	Norvegiană
1929	Thomas Mann	Germania	Germană
1930	Sinclair Lewis	S.U.A.	Engleză
1931	Erik Axel Karlfeldt	Suedia	Suedeză
1932	John Galsworthy	Regatul Unit	Engleză

1933	Ivan Alexeevici Bunin	Rusia (în exil)	Rusă
1934	Luigi Pirandello	Italia	Italiană
1936	Eugene O'Neill	S.U.A.	Engleză
1937	Roger Martin du Gard	Franța	Franceză
1938	Pearl S. Buck	S.U.A.	Engleză
1939	Frans Eemil Sillanpää	Finlanda	Finlandeză
1944	Johannes Vilhelm Jensen	Danemarca	Daneză
1945	Gabriela Mistral	Chile	Spaniolă
1946	Hermann Hesse	Elveția	Germană
1947	André Gide	Franța	Franceză
1948	T. S. Eliot	S.U.A.	Engleză
1949	William Faulkner	S.U.A.	Engleză
1950	Bertrand Russell	Regatul Unit	Engleză
1951	Pär Lagerkvist	Suedia	Suedeză
1952	François Mauriac	Franța	Franceză
1953	Sir Winston Churchill	Regatul Unit	Engleză
1954	Ernest Hemingway	S.U.A.	Engleză
1955	Halldór Laxness	Islanda	Islandeză
1956	Juan Ramón Jiménez	Spania	Spaniolă
1957	Albert Camus	Franța	Franceză
1958	Boris Leonidovici Pasternak *(a refuzat premiul)*	Rusia	Rusă
1959	Salvatore Quasimodo	Italia	Italiană
1960	Saint-John Perse	Franța	Franceză
1961	Ivo Andric	Iugoslavia	Sârbo-croată
1962	John Steinbeck	S.U.A.	Engleză
1963	Giorgos Seferis	Grecia	Greacă
1964	Jean-Paul Sartre *(a refuzat premiul)*	Franța	Franceză
1965	Mihail Șolohov	Rusia	Rusă
1966	Șemuel Iosef Agnon	Israel	Ebraică
	Nelly Sachs	Germania	Germană
1967	Miguel Ángel Asturias	Guatemala	Spaniolă
1968	Yasunari Kawabata	Japonia	Japoneză
1969	Samuel Beckett	Irlanda	Engleză/Franceză
1970	Alexandr Soljeniţîn	Rusia	Rusă
1971	Pablo Neruda	Chile	Spaniolă
1972	Heinrich Böll	Germania (Vest)	Germană
1973	Patrick White	Australia	Engleză
1974	Eyvind Johnson	Suedia	Suedeză
	Harry Martinson	Suedia	Suedeză
1975	Eugenio Montale	Italia	Italiană
1976	Saul Bellow	Canada / S.U.A.	Engleză
1977	Vicente Aleixandre	Spania	Spaniolă
1978	Isaac Bashevis Singer	S.U.A.	Engleză
1979	Odysseas Elytis	Grecia	Greacă
1980	Czesław Miłosz	Polonia / S.U.A.	Poloneză
1981	Elias Canetti	Regatul Unit	Germană
1982	Gabriel García Márquez	Columbia	Spaniolă
1983	William Golding	Regatul Unit	Engleză
1984	Jaroslav Seifert	Cehoslovacia	Cehă
1985	Claude Simon	Franța	Franceză
1986	Akinwande Oluwole Soyinka	Nigeria	Engleză
1987	Iosif Brodski	Rusia / S.U.A.	Rusă / Engleză
1988	Naguib Mahfouz	Egipt	Arabă
1989	Camilo José Cela	Spania	Spaniolă
1990	Octavio Paz	Mexic	Spaniolă
1991	Nadine Gordimer	Africa de Sud	Engleză
1992	Derek Walcott	Sfânta Lucia	Engleză
1993	Toni Morrison	S.U.A.	Engleză
1994	Kenzaburo Oe	Japonia	Japoneză
1995	Seamus Heaney	Irlanda	Engleză
1996	Wisława Szymborska	Polonia	Poloneză
1997	Dario Fo	Italia	Italiană
1998	José Saramago	Portugalia	Portugheză

1999	Günter Grass	Germania	Germană
2000	Gao Xingjian	Franța / China	Chineză
2001	Vidiadhar Surajprasad Naipaul	Regatul Unit	Engleză
2002	Imre Kertész	Ungaria	Maghiară
2003	John Maxwell Coetzee	Africa de Sud	Englez
2004	Elfriede Jelinek	Austria	Germană
2005	Harold Pinter	Regatul Unit	Engleză
2006	Orhan Pamuk	Turcia	Turcă
2007	Doris Lessing	Regatul Unit	Engleză
2008	Jean-Marie Gustave Le Clézio	Franța / Mauritius	Franceză
2009	**Herta Müller**	Germania / România	Germană
2010	Mario Vargas Llosa	Peru / Spania	Spaniolă

Premiul Nobel nu măsoară "valoarea absolută" a unui scriitor. Există totuși scriitori importanți care nu l-au obținut deși erau eligibili: Anna Ahmatova, Jorge Amado, Tudor Arghezi, Antonin Artaud, Georges Bataille, Lucian Blaga, Maurice Blanchot, Jorge Luis Borges, Bertolt Brecht, Paul Celan, René Char, Anton Pavlovici Cehov, Alejandro Ciorănescu, Hugo Claus, Joseph Conrad, Julio Cortázar, Jacques Derrida, Theodore Dreiser, Lion Feuchtwanger, Robert Frost, Thomas Hardy, Willem Frederik Hermans, Hans-Georg Gadamer, Graham Greene, Aldous Huxley, Henrik Ibsen, James Joyce, Franz Kafka, Nikos Kazantzakis, Arthur Koestler, D.H. Lawrence, Mario Vargas Llosa, Norman Mailer, William Somerset Maugham, André Malraux, Sándor Márai, Arthur Miller, Henry Miller, Yukio Mishima, Alberto Moravia, Harry Mulisch, Robert Musil, Vladimir Nabokov, George Orwell, Fernando Pessoa, Ezra Pound, Marcel Proust, Boleslaw Prus, Nichita Stănescu, Gertrude Stein, Wallace Stevens, August Strindberg, Lev Nicolaevici Tolstoi, Arnold J. Toynbee, Marina Țvetaeva, Mark Twain, Franz Werfel, Thornton Wilder, Tennessee Williams sau Virginia Woolf.

Femeile scriitoare care au obținut această distincție sunt Selma Lagerlöf, Grazia Deledda, Sigrid Undset, Pearl S. Buck, Gabriela Mistral, Nelly Sachs, Nadine Gordimer, Toni Morrison, Wisława Szymborska, Elfriede Jelinek, Doris Lessing și **Herta Müller**.

HERTA MÜLLER

Herta Müller (n. 17 august 1953, Nițchidorf, Regiunea Timișoara) este o scriitoare germană de limbă germană și română, originară din România, laureată a Premiului Nobel pentru Literatură pe anul 2009.

Originea și studiile

Tatăl ei a fost un șvab bănățean și, ca mulți alți cetățeni români de naționalitate germană, a fost înrolat în Al Doilea Război Mondial în Waffen-SS, iar după război își câștiga existența fiind șofer de camion. După venirea la putere a comunismului în România, a fost expropriat de autoritățile statului comunist român.

Mama scriitoarei, ca marea majoritate a populației de naționalitate germană din România (cei între 17 și 45 de ani), după accederea comuniștilor la putere, a fost deportată în 1945 în Uniunea Sovietică. Acolo a fost deținută timp de cinci ani într-un lagăr de muncă forțată. Fostul lagăr de la Novo-Gorlovka se află pe teritoriul Ucrainei.

În romanul ei Atemschaukel (Leagănul respirației), publicat la München în anul 2009, Herta Müller a prelucrat aspecte privind deportarea germanilor originari din România în Uniunea Sovietică. Acest roman, care prin „Fundația Robert Bosch" a fost nominalizat pentru Deutscher Buchpreis (Premiul german al cărții), a ajuns la 16

septembrie în finala celor șase.

Herta Müller a făcut studii de germanistică și de limbă și literatură română la Universitatea din Timișoara, în perioada 1973–1976.

Persecuţia în România Comunistă

Prietenia cu membrii Aktionsgruppe Banat (în românește: „Grupul de Acțiune Banat"), format din studenți și scriitori de etnie germană din România, care aveau o atitudine protestatară, neacceptată de regimul comunist, a adus-o în atenția Securității. Un grup de zece tineri poeti au debutat cu versuri în antologia de poeme tradusă în 1982 în limba română, „Vînt potrivit pînă la tare", alături de colegii săi Richard Wagner, Johann Lippet, William Totok, etc. Ca urmare a refuzului ei de a colabora cu Securitatea, Müller a fost concediată și expediată pentru reeducare într-un „mediu muncitoresc sănătos", la întreprinderea „Tehnometal", unde a lucrat ca traducătoare. Ulterior și-a câștigat traiul lucrând în calitate de profesoară suplinitoare în diferite școli, între altele în Liceul Nikolaus Lenau din Timișoara și la câteva grădinițe, precum și acordând ore particulare de germană. Biografia ei este prezentată în volumul „Regele se înclină și ucide".

Volumul de debut, „Niederungen" - „Ținuturile joase", a apărut în 1982, după o puternică confruntare cu cenzura care i-a „defrișat" simțitor manuscrisul. Peste doi ani cartea a fost publicată și în Republica Federală Germania, exact așa cum fusese scrisă de autoare. Reacția autorităților din România a fost dură: i s-a interzis să mai publice.

În anii 1970 este apropiată de Aktionsgruppe Banat, un grup de intelectuali români de origine germană, care era supravegheat îndeaproape de Securitate. Müller făcea parte și din cenaclul literar (Literaturkreis) „Adam Müller-Guttenbrunn", cenaclu afiliat Asociației Scriitorilor din Timișoara.

Ca membru al cenaclului „Adam Müller-Guttenbrunn", Franz Thomas Schleich a raportat Securității că prima carte scrisă de Müller, „Niederungen" („Depresiuni"), conține „orientări anti-statale". Concret, într-o notă datată 16 martie 1982, „Voicu" scria: „Critică, și iar critică, o critică atât de destructivă, încât te întrebi, ce rost au aceste texte?!". Această notă a fost folosită de Securitate ca dovadă justificativă pentru începerea dosarului de urmărire informativă (D.U.I.) al lui Müller.

Începând cu 1984, i se permit trei vizite în Germania Federală, din care se reîntoarce în România.

Ca urmare a interdicției de a publica, Müller a emigrat în 1987 în Republica Federală Germania, împreună cu soțul ei de atunci, scriitorul Richard Wagner. De altfel, Wagner a avut o influență puternică asupra prozei scriitoarei.

Activitatea literară

Din 1995 este membră a Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung (Academia Germană pentru Limbă și Poezie).

În anul 1999 Müller a fost propusă de guvernul german la Premiul Nobel pentru Literatură.

În anul 2008 Müller a fost propusă pentru a doua oară, din partea Germaniei, pentru acest premiu.

După ce a fost nominalizată pentru a treia oară, la 8 octombrie 2009 i-a fost decernat Premiul Nobel pentru Literatură 2009, pentru „densitatea poeziei și sinceritatea prozei cu care a descris plastic universul dezrădăcinaților", fiind a douăsprezecea femeie care primește acest premiu. Valoarea premiului este de 10.000.000 coroane suedeze, ceea ce corespunde cu 972.000 Euro. În realitate un asemenea premiu nu poate fi însă cuantificat, el aducând posesorului o valoare uriașă, un capital și o autoritate simbolică. Ceremonia de înmânare a premiului a avut loc la 10 decembrie 2009 la Stockholm. Odată cu primirea prestigioasei distincții, Műller intră în rândul celor mai mari scriitori de limbă germană, alături de Thomas Mann, Herman Hesse, Heinrich Böll, Günter Grass sau Elfriede Jelinek, toți laureați ai Premiului Nobel pentru Literatură.

Ca o premoniție, într-un interviu publicat în „Observator cultural" la 27 septembrie 2007, Stefan Sienerth declara: „... cred că dacă Herta Müller ia mâine Premiul Nobel, literatura română și dicționarele de literatură română o vor accepta subit.".

Activitatea politică

În ziarul „Frankfurter Rundschau" din 17 iulie 2008, adresându-se lui Horia-Roman Patapievici, Müller a protestat împotriva invitării foștilor colaboratori ai Securității Sorin Antohi și Andrei Corbea Hoișie de către Institutul Cultural Român la Berlin la conferința organizată la 19 – 25 iulie 2008. Într-un articol publicat în revista „Die Zeit", ediția din 23 iulie 2009, sub titlul „Die Securitate ist noch im Dienst" (Securitatea este încă în serviciu) a descris mașinațiile la care a fost și la care mai este supusă până în prezent de către lucrători ai serviciilor secrete românești.

Distincţii

* 1981: Premiul literar „Adam-Müller-Guttenbrunn" al cercului de literatură din Timișoara
* 1984 Aspekte-Literaturpreis ?
* 1985 Rauriser Literaturpreis ?
* 1985: Premiul literar al orașului Bremen
* 1987: Premiul literar „Ricarda Huch" al orașului Darmstadt
* 1989: Premiul de limbă germană, împreună cu Gerhardt Csejka, Helmuth Frauendorfer, Klaus Hensel, Johann Lippet, Werner Söllner, William Totok, Richard Wagner
* 1989: Premiul literar „Marieluise-Fleißer-Preis" al orașului Ingolstadt
* 1990: Medalia comemorativă „Roswitha" a orașului Bad Gandersheim
* 1991: Premiul literar „Kranichsteiner"
* 1993: Premiul criticii pentru literatură
* 1994: Premiul literar „Kleist"
* 1995: Premiul european pentru literatură „Prix Aristeion"
* 1995/96: Declarată „scriitor al orașului Bergen"
* 1997: Premiul literar al orașului Graz
* 1998: Premiul literar „Ida-Dehmel"
* 1998: Premiul literar internațional „Literary Award" - IMPAC Dublin (pentru romanul „Herztier")
* 1999: Premiul literar Franz Kafka, acordat de Societatea Literară Franz Kafka din Austria
* 2001: Premiul „CICERO"
* 2002: Medalia Carl-Zuckmayer a landului Rheinland-Pfalz
* 2003: Premiul literar Joseph-Breitbach (împreună cu Christoph Meckel și Harald Weinrich)
* 2004: Premiul literar al Fundației Konrad Adenauer
* 2005: Premiul literar al orașului Berlin
* 2006: Premiul „Würth" pentru literarură europeană
* 2006: Premiul literar „Walter Hasenclever" al orașului Aachen
* 2007/08: Stipendiul „Internationales Künstlerhaus Villa Concordia" în Bamberg
* 2009: „Heine-Ehrengabe" al asociației Heinrich-Heine din Düsseldorf
* 2009: Premiul Nobel pentru Literatură, pentru „densitatea poeziei și sinceritatea prozei cu care a descris plastic universul dezrădăcinaților"
* 2009: Premiul Franz Werfel pentru Drepturile Omului
* 2010 Premiul literar Hoffmann von Fallersleben
* 2010 Marea Cruce de Merit cu stea a Ordinului de Merit al Republicii Federale Germania

Cărţi publicate

* Niederungen, București 1982 (cenzurat), Berlin 1984
* Drückender Tango, București 1984, Reinbek 1988 & 1996
* Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt, Berlin 1986
* Barfüßiger Februar, Berlin 1987
* Reisende auf einem Bein, Berlin 1989
* Wie Wahrnehmung sich erfindet, Paderborn 1990
* Der Teufel sitzt im Spiegel, Berlin 1991
* Der Fuchs war damals schon der Jäger, Reinbek bei Hamburg 1992
* Eine warme Kartoffel ist ein warmes Bett, Hamburg 1992
* Der Wächter nimmt seinen Kamm, Reinbek bei Hamburg 1993

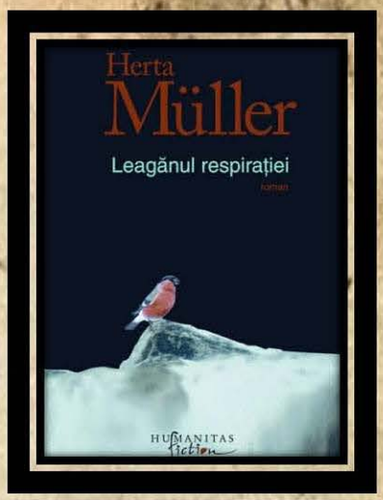

* Angekommen wie nicht da, Lichtenfels 1994
* Herztier, Reinbek bei Hamburg 1994
* Hunger und Seide, Reinbek bei Hamburg 1995
* In der Falle, Göttingen 1996
* Heute wär ich mir lieber nicht begegnet, Reinbek bei Hamburg 1997
* Die Klette am Knie, poeme 1997, ISBN 3-446-23174-9
* Der fremde Blick oder das Leben ist ein Furz in der Laterne, Göttingen 1999
* Im Haarknoten wohnt eine Dame, Reinbek bei Hamburg 2000
* Heimat ist das, was gesprochen wird, Blieskastel 2001
* Der König verneigt sich und tötet, München 2003
* Die blassen Herren mit den Mokkatassen, München 2005
* Regele se-nclină și ucide, Iași 2005
* Este sau nu este Ion, Iași 2005
* Animalul inimii, (ediția a II-a), Iași 2006
* Atemschaukel, München 2009
* Cristina und ihre Attrappe oder Was (nicht) in den Akten der Securitate steht, Göttingen 2009

Traduceri

Limba chineză
* Feng-zhong-lü-li (Herztier), 1999, China Times, Taiwan
Limba croată
* Remen, prozor, orah i uže (Herztier), 2002
* Da mi je danas bilo ne susreti sebe (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2005
Limba daneză
* Lavninger (Niederungen), 1985
* Rejsende på et ben (Reisende auf einem Bein), 1990
* Ræven var allerede dengang jægeren (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1990
* Dyret i Hjertet (Herztier), 1997
* Kongen bukker og dræber (Der König verneigt sich und tötet), 2005
Limba engleză
* The Passport (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1989
* The Land of Green Plums (Herztier), 1996
* Traveling on One Leg (Reisende auf einem Bein), 1998
* Nadirs (Niederungen), 1999
* The Appointment (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2001
Limba finlandeză
* Matala maa (Niederungen), 1989
* Ihimen on iso fasaani (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1990
* Sydäneläin (Herztier), 1996
Limba franceză
* L'homme est un grand faisan sur terre (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1998
* Le renard était déjà le chasseur (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1997
* La convocation (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), traducere de Claire de Oliveira, Éditions Métailié, coll. « Bibliothèque allemande », Paris, 2001 (reimprimată în 2009), 208 p.;
* La bascule du souffle (Atemschaukel), Éditions Gallimard, coll. « Du monde entier », Paris
Limba galiciană
* O Home é un grande faisán no mundo (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 2001
Limba greacă
* (Reisende auf einem Bein), 1993

Limba japoneză

* 狙われたキツネ (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1997

Limba islandeză

* Ennislokkur einvaldsins (Der Fuchs war damals schon der Jäger) Ormstunga, Seltjarnarnes, 1995

Limba italiană

* Bassure (Niederungen), Editori Riuniti, 1987

* In viaggio su una gamba sola (Reisende auf einem Bein), Venezia, 1992

* Il paese delle prugne verdi. Rovereto, Keller, 2008

* Lo sguardo estraneo, ovvero la vita è un peto in un lampione, Sellerio, Palermo, 2009.

* Cristina e il suo doppio ovvero Ciò che (non) risulta nei fascicoli della Securitate (Cristina und ihre Attrappe oder Was (nicht) in den Akten der Securitate steht), Sellerio, Palermo, 2010.

* L'altalena del respiro (Atemschaukel), Feltrinelli, 2010. ISBN 88-07-01811-X.

Limba maghiară

* A rókák csapdába esnek (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1995

Limba norvegiană

* Mennesket er en stor fasan i verden (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1990

* Reven var alt dengang jeger (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1993

* Hjertedyr (Herztier), 1996

Limba olandeză

* Barrevoets in februari, De Geus, 1987

* De mens is een grote fazant (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1988

* Reizigster op één been (Reisende auf einem Bein), 1992

* De vos was de jager (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1993

* Hartedier (Herztier), De Geus, 1996, 2009

* Vandaag was ik mezelf liever niet tegengekomen (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 1999

* Ademschommel (Atemschaukel), De Geus, 2009

Limba poloneză

* Sercątko (Herztier), 2003

* Dziś wolałabym siebie nie spotkać (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2004

* DziśKról kłania się i zabija (Der König verneigt sich und tötet), 2005

* Lis już wtedy był myśliwym (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 2005

* Człowiek jest tylko bażantem na tym świecie (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 2006

* Niziny (Niederungen), 2006

Limba portugheză

* O homem é um grande faisão sobre a terra (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), traducere de Maria Antonieta C. Mendonça, Cotovia, 1993;

* A Terra das Ameixas Verdes (Herztier), traducere de Maria Alexandra A. Lopes Difel, 1999;

* O Compromisso (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), traducere de Lya Luft, Globo, 2004.

Limba română

* Încă de pe atunci Vulpea era Vânătorul (Der Fuchs war damals schon der Jäger), Editura Univers, București, 1995; ediția a II-a, la Humanitas Fiction, București, 2009

* Animalul inimii (Herztier), 1997, (ediția a II-a), Polirom, Iași, 2006

* Regele se-nclină și ucide (Der König verneigt sich und tötet), Polirom, Iași, 2005

* În coc locuiește o damă (Im Haarknoten wohnt eine Dame), 2006

* Este sau nu este Ion[18], 2005

* Leagănul respirației (Atemschaukel), Humanitas Fiction, 2010 (A apărut[19]la 12 iunie 2010, fiind lansat la Târgul de Carte Bookfest 2010. Traducerea a fost realizată de Alexandru Al. Șahighian

* Călătorie într-un picior (Reisende auf einem Bein), traducerea românească, apărută la editura Humanitas Fiction (2010), a fost realizată de Corina Bernic.

* Omul e un mare fazan pe lume (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), în curs de apariţie la Humanitas.

Limba slovenă

* Zivalsko Srce (Herztier), 2002

Limba spaniolă

* En tierras bajas (Niederungen), 1990

* El hombre es un gran faisán en el mundo (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1992

* La piel del zorro (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1996

* La Bestia del Corazón (Herztier), 1997

Limba suedeză

* Flackland (Niederungen), 1985

* Människan är en stor fasan på jorden (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1987

* Barfta februari (Barfüßiger Februar), 1989

* Resande på ett ben (Reisende auf einem Bein), 1991

* Redan då var räven

* Hjärtdjur (Herztier), 1996

* Kungen bugar och dödar (Der König verneigt sich und tötet), 2005

* Idag hade jag helst inte velat träffa mig själv (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2007

Limba turcă

* Yürekteki Hayvan (Herztier), 1996

* Tilki daha o zaman avaciydi (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1998

Filmografie

1993 : Vulpe - vânător (Der Fuchs war damals schon der Jäger), regia: Stere Gulea, cu Oana Pellea, Dorel Vişan, George Alexandru etc.

(sursa: Wikipedia)

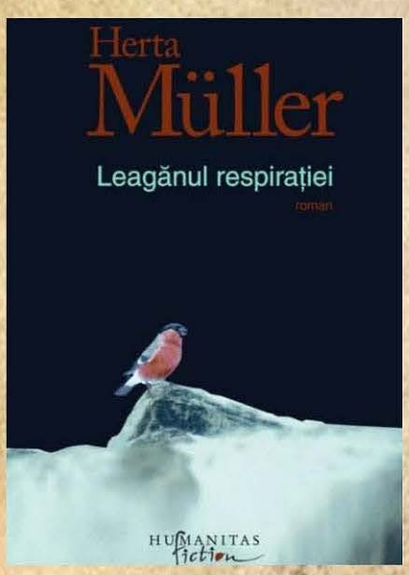

Romanul Atemschaukel (Leagănul respiraţiei) al Hertei Müller a apărut în vara anului trecut la Editura Carl Hanser, cu puţine luni înainte ca autoarea să primească Premiul Nobel. Herta Müller a scris mereu cu exemplară precizie şi acuitate despre viaţa sub dictatură, şi după cum o ştie şi cititorul român din cărţile apărute pînă acum, traduse la noi, despre dictatura din România. (Oare cîţi scriitori români au făcut-o, dacă e să nu punem la socoteală rapoartele oficiale care sînt, şi ele, „literatură“?) În acest roman, care povesteşte cinci ani din viaţa tînărului Leo Auberg, Herta Müller scrie pentru prima oară despre experienţa concentraţionară suferită de etnicii germani din România, deportaţi în 1945 – toţi bărbaţii şi femeile între 17 şi 45 de ani – la muncă forţată în URSS (supravieţuitorii s-au reîntors în 1950, printre ei şi mama scriitoarei). Dar romanul e scris nu în cheie „istorică“, ci ca document uman de o extraordinară intensitate şi încărcătură poetică. „Despre anii de lagăr nu se vorbea decît în familie şi cu cei foarte apropiaţi care fuseseră şi ei deportaţi. Dar chiar şi atunci doar aluziv – scrie autoarea în „Cuvîntul de încheiere“ la roman. Aceste discuţii purtate pe furiş mi-au însoţit copilăria. Nu le-am înţeles conţinutul, dar am simţit frica din ele. În 2001, am început să-mi notez discuţiile mele cu foşti deportaţi din satul meu.

Ştiam că Oskar Pastior fusese şi el deportat, şi i-am spus c-aş dori să scriu despre asta. A vrut să mă ajute cu amintirile lui. Ne-am întîlnit regulat, el povestea şi eu notam. Curînd însă a apărut şi dorinţa să scriem împreună cartea.“ În 2004, ea şi cu Oskar Pastior, împreună cu Ernest Wichner, au plecat într-o călătorie documentară în Ucraina, în locurile unde existaseră cîndva lagărele staliniste.

Într-un interviu, Herta Müller aminteşte de „fericirea tristă“ a lui Pastior la revederea lagărului unde muncise şi flămînzise timp de patru ani, mereu la limita dintre viaţă şi moarte.

„Pentru călătorie îşi cumpărase o salopetă. De ce oare? Doar nu trebuie să mai munceşti acolo – i-am spus, şi-am rîs amîndoi. Acolo, în lagăr, s-a purtat ca unul întors acasă. Lagărul era tinereţea lui.“ În 2006, Oskar Pastior a murit.

„După moartea sa, am fost ca paralizată... Abia după un an m-am decis cu greu să mă despart de «noi» şi să scriu singură un roman. Dar n-aş fi putut-o face fără detaliile lui Oskar Pastior din viaţa cotidiană de lagăr.“

Mai jos vă prezentăm câteva pasaje din romanul Leagănul respiraţiei, după o traducere de Alexandru Al. Şahighian de la Observatorul cultural:

Zece ruble

Bea Zakel îmi făcuse rost de un propusk, o foaie de liberă trecere pentru bazar. Nu-i îngăduit să-i povesteşti nici unui înfometat de perspectiva unei permisii în afara lagărului. N-am spus-o nimănui. Mi-am luat perna şi jambierele de piele de la domnul Carp, ca totdeauna era vorba de manevra cu trocul de calorii. La ora 11 m-am înfiinţat la poartă şi am pornit la drum – am pornit amîndoi la drum, foamea mea şi cu mine.

Mai era încă ceţos după ploaie. În noroi stăteau negustori cu şuruburi ruginite şi roţi dinţate şi băbuţe zbîrcite cu vesélă de tinichea şi grămăjoare de culoare albastră pentru vopsitul caselor. Băltoacele erau albastre în jurul culorii. Iar alături zăceau grămezi de zahăr şi sare, prune uscate, mălai, mei, arpacaş şi mazăre. Chiar şi plăcintă de mălai cu terci din sfeclă de zahăr pe frunze verzi de hrean. Femei ştirbe, cu canistre de tinichea cu lapte-acru îngroşat, şi un băiat olog în cîrjă, cu o găleată plină de sirop roşu de zmeură. Vagabonzi sprinteni alergau încolo şi-ncoace oferind cuţite şi furculiţe îndoite şi undiţe. În cutii de conserve americane, peştişori argintii săgetau apa ca nişte ace de siguranţă vii.

Cu jambierele mele de piele pe braţ mă strecuram prin vălmăşag. În faţa unui bătrîn în uniformă, cu găuri chelboase în păr şi o platoşă din mai multe duzini de decoraţii de război, se găseau pe jos două cărţi – una despre Popocatepetl şi cealaltă cu doi purici mari pe copertă. Am răsfoit de la un cap la altul cartea cu purici fiindcă avea multe imagini. Doi purici într-un leagăn, alături – mîna dresorului cu un bici minuscul; un purice pe speteaza unui balansoar; un purice înhămat la o trăsură de nuntă formată dintr-o coajă de nucă; pieptul unui băiat cu doi purici aşezaţi între sfîrcuri şi, coborînd simetric pînă jos la buric, două lănţişoare de lungime egală formate din muşcături de purice.

Bătrînul în uniformă mi-a tras de pe braţ jambierele de piele ducîndu-le la piept, apoi punîndu-le pe umăr. I-am arătat că sînt pentru picioare. A rîs cavernos, din burtă, aşa cum rîdea cîteodată la apel Tur Priculici, aşa cum leorbăie curcanii mari. Buza superioară i se agăţa tot mereu de un ciot de dinte. Un negustor din preajmă ni s-a alăturat şi a-nceput să-nvîrtă între degete şireţelele de piele ale jambierelor. După aceea a venit unul care ţinea în mînă nişte cuţite, şi-a vîrît marfa în buzunarul de la haină şi şi-a lipit jambierele la stînga şi la dreapta de ambele şolduri, apoi de fund, şi făcînd-o ţopăia ca un nebun. Iar cel în uniformă cu ciotul de dinte îl acompania băşindu-se pe gură. Apoi a venit unul cu gîtul învelit grijuliu şi cu o cîrjă a cărei proptea de mînă era lama ruptă a unei coase înfăşurată în cîrpe. Şi-a vîrît la iuţeală băţul cîrjei într-una dintre jambiere şi-a zvîrlit-o în aer. Am fugit după ea şi-am cules-o de jos. Şi puţin după asta a venit în zbor şi cea de-a doua jambieră. Iar cînd m-am aplecat după a doua, în noroi mai era în afară de jambieră şi o bancnotă mototolită.

O fi pierdut-o careva, bine-ar fi să nu-i fi simţit încă lipsa – mi-am zis. Poate-o caută deja, dar e posibil ca încă dinainte, în timp ce mă luau în băşcălie, sau chiar în clipa asta, cînd m-aplec, unul din şleahtă să fi văzut bancnota şi-acum se uită la ce fac. Şleahta încă mai rîdea de mine şi de jambierele mele pe cînd eu strîngeam de-acum banii în pumn.

Trebuia iute de tot să mă fac nevăzut, aşa că m-am vîrît în vălmăşag. Am strîns jambierele de piele la subsoară şi-am netezit bancnota – erau zece ruble.

Zece ruble erau o avere. Nu mai calcula atît, ci mănîncă, mi-am zis, şi ce nu poţi mînca, bagi la pernă. Nu-mi mai sta capul la jambierele de piele, marfa asta penibilă de pe o altă planetă nu mă făcea decît să bat la ochi. Le-am lăsat să cadă jos de la subsoară, şi-am ţîşnit cu cele zece ruble ale mele iute ca un peştişor de argint în cealaltă direcţie.

Gîtul îmi zvîcnea, eram scăldat în sudori de frică şi mi-am cumpărat de două ruble două pahare de sirop roşu de zmeură pe care le-am băut dintr-o sorbitură. Apoi mi-am cumpărat două plăcinte de mălai cu terci din sfeclă de zahăr, la care am mîncat şi frunzele de hrean.

erau amare – cu siguranță că pentru stomac erau sănătoase ca un medicament. Apoi am cumpărat patru piroşti umplute cu brînză. Două pentru pernă, două le-am mîncat. După care am băut o cănuță de lapte-acru îngroşat. Mi-am mai luat două turte de floarea-soarelui şi le-am mîncat pe amîndouă. Apoi l-am văzut iar pe băiatul olog şi-am mai băut un pahar de sirop roşu de zmeură. După aceea mi-am numărat banii, o rublă şi şase copeici. Nu-mi mai ajungea pentru zahăr şi nici chiar pentru sare. În timp ce-mi număram banii, femeia cu prune uscate se uitase la mine cu un ochi căprui şi-un altul complet alb, fără pupilă, ca o boabă de fasole. I-am arătat banii din mînă. A împins deoparte banii spunînd: nu, şi-a fluturat din braţe cum ai alunga o muscă. Am rămas pironit locului continuînd s-arăt spre bani. Am început să tremur şi să-mi fac cruce şi să murmur ca la rugăciune: Tatăl nostru, ajută-mă cu-această afurisită de ţestoasă îngrozitoare. Du-o în ispită, Doamne, şi mă izbăveşte de rău, am murmurat şi m-am gîndit la sfinţenia rece a Feniei, iar la sfîrşitul rugăciunii am rostit un Amin aspru şi clar, pentru a-i da demersului meu un fason. Femeia a fost mişcată şi m-a fixat cu ochiul ei de fasole. Mi-a luat banii şi a umplut o veche şapcă verde de cazac cu prune uscate. Jumătate din ele le-am golit în pernă, şi restul în căciula mea vătuită pentru a le mînca pe loc. Şi cînd am terminat pru-nele din căciulă, am mîncat cele două piroşti rămase în pernă. În afara prunelor uscate pe care le mai aveam, în pernă nu mai era nimic.

Vîntul trecea cald prin salcîmi, noroiul din băltoace se usca şi se cojea în formă de ceşti cenuşii. Pe cărarea din marginea străzii spre lagăr o capră se-nvîrtea în cerc. Gîtul i se julise de cît trăsese necontenit de funie. Capra nici nu mai ajungea la iarbă, de prea multe ori i se-nfăşurase funia în jurul ţăruşului. Avea privirea alungit-verzuie, lunecătoare a Beei Zakel şi aerul chinuit al Feniei. A vrut să se ia după mine. Mi-am amintit de caprele albastre, uscăţive, îngheţate, despicate de-a lungul, cu care atunci în vagonul de vite făcusem focul. Eram abia la jumătatea drumului îndărăt – se făcuse prea tîrziu, şi colac peste pupăză la poarta lagărului aveau să dea şi peste prunele uscate. Ca să le pun la adăpost de soldaţii de pază, mi-am vîrît mîna în pernă şi le-am mîncat. Printre plopii din spatele satului ruşilor se zărea deja turnul de răcire al fabricii. Deasupra norului său alb, soarele devenise pătrat şi mi s-a furişat în gură. Cerul gurii mi-era ca zidit, mi-am tras răsuflarea. Stomacul mă-nţepa, intestinele îmi ghiorţăiau şi mi se-nvîrteau în burtă ca nişte iatagane. Mi-au dat lacrimile, turnul de răcire a-nceput să se-nvîrtească. M-am sprijinit de-un dud şi pămîntul de sub el a-nceput să se-nvîrtească. Un camion a-nceput să fîlfîie pe stradă. Pe cărare trei cîini vagabonzi au început să se topească unu-ntr-altul. Am vărsat lîngă copac, şi-aşa de rău îmi părea de scumpetea asta de mîncare, că vărsam şi plîngeam.

După care totul zăcea risipit pe jos lîngă dud, licărind.

Totul, totul, totul.

Mi-am sprijinit capul de trunchi şi m-am uitat la licărirea aceea mestecată mărunt ca şi cum aş putea s-o mănînc din nou cu ochii. Apoi am păşit pe sub primul turn de pază prin vîntul gol, cu perna goală şi burta goală. Eram acelaşi ca mai înainte, doar că fără jambierele de piele şi de viaţă1. Santinela scuipa din turn coji de semînţe de floarea-soarelui, care zburau prin aer ca muştele. Golul din mine era amar ca fierea, mi-era tare rău. Dar, încă de la primii paşi făcuţi în curtea lagărului, m-am întrebat din nou, dacă la cantină mai există acum supă de varză. Cantina se-nchisese deja. Şi, în ritmul clămpănitor al saboţilor mei de lemn, mi-am spus:

„Există matroana cu norul ei alb. Mai există lopata mea, şi-un loc în baracă, şi precis că şi-o strungăreaţă între a flămînzi şi a crăpa. Trebuie doar s-o găsesc, fiindcă mîncatul e mai tare ca mine. Sfinţenia rece a Feniei, şchioapa, gîndeşte just. Ea-i imparţială şi-mi distribuie mîncarea. De ce-aş mai merge la bazar, lagărul mă ţine prizonier spre binele meu, nu pot s-ajung de rîsul lumii decît în locuri de care nu aparţin. În lagăr sînt acasă, santinela de dimineaţa m-a recunoscut, mi-a făcut semn cu mîna să intru pe poartă. Iar cîinele de pază a rămas culcat pe pavajul cald, mă ştie şi el. Mă cunoaşte şi locul de apel, şi drumul spre baraca mea îl găsesc cu ochii închişi. Ce nevoie am de-o permisie în afara lagărului? Eu am lagărul şi lagărul mă are pe mine. Am nevoie doar de-o ramă de pat şi de pîinea Feniei şi de blidul meu de tinichea. Nici măcar de Leo Auberg n-am nevoie.“ [...]

Calupuri de zgură

Calupurile de zgură sînt cuburi de zid din zgură, ciment şi lapte de var. Erau amestecate într-un malaxor de beton, bătătorite într-o presă manuală de compactat. Cărămidăria se afla

în spatele uzinei de cocsificare de cealaltă parte a rampei de descărcat, lîngă haldele de deşeuri. Acolo era loc îndeajuns pentru a usca mii de calupuri de zgură proaspăt presate. Se întindeau pe pămînt unele lîngă altele în şiruri strînse, precum pietrele funerare într-un cimitir al eroilor căzuţi. Acolo unde terenul avea ridicături şi găuri, şirurile erau vălurite. În afară de asta, fiecare îşi aşeza calupul niţel altfel în şir. Fiecare îşi ducea calupul în mîini, pe-o scîndurică. De la numeroasele calupuri ude scîndurelele se umflaseră, erau crăpate şi găurite.

Căratul calupurilor era un lung act de balans, patruzeci de metri de drum de la presă la sectorul de uscare. Pentru că fiecare din noi se balansa altfel, şirurile ieşeau strîmbe. Asta şi pentru că drumul se schimba odată cu fiecare calup depus, avansînd ori retrăgîndu-se un pic ori chiar la mijloc de rînd, fiindcă trebuise să înlocuieşti un calup nereuşit ori fiindcă se irosise un loc în şirul uscat din ziua precedentă.

Un calup proaspăt presat avea o greutate de zece kilograme şi era fărîmicios ca nisipul ud. Scîndurica trebuia s-o ţii în dreptul burţii cu pas elastic, coordonîndu-ţi limba, umerii, coatele, şoldurile, burta şi genunchii cu arcuirea degetelor de la picioare. Cele zece kilograme încă nici nu erau un calup, şi nu trebuiau să prindă de veste că le cărai. Trebuia să le păcăleşti, să le legeni în valuri egale fără ca ele să se clatine şi, ajuns în sectorul de uscare, să le lepezi de pe scîndurică dintr-o împinsătură. Rapid şi uniform în aşa fel încît să aterizeze pe pămînt cu o spaimă netedă, lunecătoare şi fără zdruncinătură. Trebuia să te laşi pe vine, genunchii ca pe arcuri, pînă ce scîndurica ţi-ajungea sub bărbie, apoi să răşchiri coatele ca pe aripi şi să laşi calupul să gliseze cu precizie. Numai aşa puteai să-l aşezi la milimetru lîngă un altul, fără a strica nici muchiile sale, nici pe ale calupului învecinat. O mişcare greşită cînd balansai elastic, şi gata, calupul se surpa ca o baligă.

De la căratul calupurilor şi mai ales de la lăsatul lor jos ţi se schimonosea şi faţa. Trebuia ca limba s-o ţii drept, şi ochii pironiţi. Dac-o dădeai în bară, de furie nu mai puteai nici barem să drăcuieşti. De-atîta înţepenire, după fiecare tură de calupuri ochii şi buzele noastre luau forma pătrată a cărămizilor de zgură. Pe lîngă toate mai intervenea aici şi cimentul. O lua la sănătoasa, zbura prin aer. Era mai mult ciment lipit de noi, de malaxor şi de presă decît era în calupuri. Cînd le presai, aşezai de fiecare dată mai întîi scîndurica în matriţa de presare. Pe care, apoi, o umpleai turnînd cu lopata amestecul şi-l bătătoreai cu pîrghia de presare pînă ce, laolaltă cu scîndurica, cubul suia deasupra în matriţa de presare. Atunci apucai scîndurica de ambele capete şi-o duceai de-acolo, călcînd elastic şi balansîndu-te, pînă la sectorul de uscare.

Calupurile de zgură erau presate zi şi noapte. În zorii zilei matriţa de presare încă era rece şi aburită, picioarele încă uşoare, sectorul încă nu în bătaia soarelui. Pe piscurile haldelor de deşeuri soarele se-nălţase deja incandescent. La amiază arşiţa devenea covîrşitoare. Picioarele-şi ieşeau din pasul lor măsurat, în pulpe îţi zbîrnîia fiecare nerv, genunchii tremurau. Degetele îţi amorţiseră. Nu mai puteai ţine limba drept cînd lăsai jos calupurile. Multe rebuturi, şi mulţi pumni încasaţi în spinare. Seara proiectorul îşi trimitea conul de lumină peste sector. În lumina crudă, malaxorul şi presa arătau ca nişte maşinării împîslite. Fluturi de noapte se-nvîrtejeau prin aer – nu numai lumina o căutau ei, mirosul umed al amestecului îi atrăgea ca exalaţia unor flori nocturne. Se aşezau tamponînd calupurile cu trompa şi cu picioarele de aţe, cu toate că sectorul de uscare era pe jumătate cufundat în întuneric. Fluturii se aşezau şi pe calupul pe care tocmai îl cărai, distrăgîndu-ţi atenţia de la balansare. Le vedeai perişorii pe cap, rotocoalele de podoabe din jurul burţii şi-i auzeai foşnind din aripi de parcă brusc calupul ar fi prins viaţă. Uneori veneau cîte doi, trei odată, şezînd ca şi cum tocmai ar fi ieşit din interiorul calupului. Ca şi cum amestecul umed de pe scîndurică ar fi nu din zgură, ciment şi lapte de var, ci un bulgăr de larve presat rectangular, din care ies fluturi de noapte. Se lăsau purtaţi de la presă pînă la sectorul de uscare, din lumina proiectorului în zona umbrelor multistratificate. Aceste umbre erau oblice şi periculoase, deformînd conturul calupurilor şi dislocînd măsura şirurilor. Calupul de pe scîndurică nu mai ştia nici el însuşi cum arată. Deveneai nesigur, nu era permis să-i confunzi muchiile cu muchiile umbrelor. Dinspre haldele de reziduuri venea şi de-acolo o vraişte amăgitoare de pîlpîiri. Scînteiau în nenumărate locuri făcînd ochi galbeni ca animalele de noapte, care-şi produc propria lumină şi-şi luminează ori incendiază insomnia. Ochii incandescenţi ai haldelor de deşeuri miroseau pătrunzător a pucioasă.

Spre dimineaţă se făcea răcoare, un cer de sticlă lăptoasă. Picioarele îţi deveneau mai uşoare, sau cel puţin în mintea ta, căci schimbul turelor de lucru era aproape şi vroiai să uiţi cît eşti de obosit. Proiectorul era şi el obosit, acoperit de lumina de zi şi palid. Peste cimitirul

nostru ireal al eroilor căzuți aerul albastru se aşternea egal peste toate şirurile, peste toate pietrele. În jur se propaga o dreptate tăcută, singura ce exista aici.

Calupul de zgură o ducea bine, morții noştri n-aveau nici şiruri, nici pietre. Dar nu trebuia să te gîndeşti la asta, altfel în zilele sau nopțile următoare n-ai mai fi putut păşi elastic şi balansa. Doar un pic dacă te gîndeai la asta, că şi urmau multe rebuturi, şi mulți pumni încasați în spinare. [...]

Despre intoxicația cu lumina de zi

În dimineața asta soarele a răsărit foarte devreme ca un balon roşu aşa de umflat, că cerul deasupra uzinei de cocsificare era prea turtit.

Cînd a început tura, se făcuse noapte. Stam cu toții în conul de lumină al proiectorului în rezervorul PEK, un bazin de doi metri adîncime, lung şi lat cît două barăci. Bazinul era căptuşit cu un strat străvechi de smoală pietrificată cu grosimea de-un metru. Trebuia să-l curățăm cu răngi şi tîrnăcoape, să desprindem smoala, spărgînd-o, şi s-o încărcăm în roabe. Apoi să-mpingem roaba afară din bazin peste podețul clătinător de scînduri, s-o ducem de-acolo pînă la şinele de tren, şi din nou peste-o scîndură sus în vagon unde descărcam smoala.

Spărgeam sticla neagră – bulgării striați, bombați şi zimțați zburau în jurul capetelor noastre. Nu se vedea praf. Abia cînd mă-ntorceam cu roaba goală peste podețul clătinător din noaptea neagră în conul alb de lumină, abia atunci în aer licărea o pelerină de organza din praf de sticlă. De cum se hîțîna proiectorul în vînt, pe dată şi dispărea pelerina pentru ca în momentul următor să plutească iar în acelaşi loc, ca o volieră cromată.

Tura se încheia la ora şase în zori, şi încă dinainte cu-o oră era plină zi. Soarele se chircise, dar cu turbare, globul său era compact ca un dovleac. În ochi îmi ardea mîncărimea, capul îmi pulsa din toate cusăturile. Pe drumul de întoarcere în lagăr totu-mi apărea țipător. Vinele de la gît ticăiau gata-gata să-mi plesnească, globii ochilor îmi clocoteau în frunte, inima bubuia în piept, urechile trosneau. Gîtul îmi dospise ca un aluat fierbinte şi devenise țeapăn. Capul şi gîtul deveniseră una. Inflamația s-a întins la umeri – gît şi trunchi deveniseră una. Lumina mă străpungea, trebuia s-ajung iute în întunericul barăcii. Dar ar fi trebuit să fie întuneric beznă, fiindcă şi lumina de la geam era asasină. Mi-am tras perna peste cap. Înspre seară s-a produs o alinare, dar se apropia şi tura de noapte. Cînd s-a lăsat întunericul, a trebuit să merg iar la rezervorul PEK sub lumina proiectorului. În cea de-a doua tură de noapte, nacialnicul a venit cu o găleată în care era o pastă gri-rozalie cu cocoloaşe. Înainte să coborîm în bazin, ne-am uns cu ea pe față şi pe gît. S-a uscat imediat şi s-a cojit iar.

Dimineața, cînd a răsărit soarele, gudronul îmi vuia în cap şi mai rău. Am bîjbîit îndărăt în lagăr ca o mîță beteagă, şi de data asta m-am dus direct la baraca bolnavilor. Trudi Pelikan m-a mîngîiat pe frunte. Felcerița a desenat în aer cu mîinile un cap şi mai umflat şi-a zis solnțe, şi zvet, şi bolit2. Şi Trudi Pelikan a plîns şi mi-a spus ceva despre reacțiile fotochimice ale mucoasei.

– Ce-i asta?

– Intoxicație cu lumina de zi, a spus ea.

Pe-o frunză de hrean mi-a pus un gogoloi de alifie preparată de ea din flori de filimică şi untură de porc – să mă ung cu asta ca să nu-mi crape pielea vătămată. Felcerița a spus că risc să mă-mbolnăvesc serios la munca în bazinul PEK, că-mi dă scutire medicală pe trei zile şi că poate va vorbi cu Tur Priculici.

Trei zile am stat în pat. Pe jumătate dormind, pe jumătate treaz, valurile de febră m-au purtat acasă, în vacanțele de vară din Wench. Din spatele brazilor soarele răsare foarte devreme ca un balon roşu. Mă uit prin crăpătura uşii, părinții mei mai dorm. Mă duc în bucătărie, pe masa din bucătărie oglinda de bărbierit stă rezemată de cana de lapte. Uscătivă la trup ca un spărgător de nuci, în mînă cu drotul, Tante Fini se plimbă încolo şi-ncoace între maşina de gătit şi oglindă. S-a îmbrăcat cu rochia ei albă de organza şi-şi ondulează părul. Apoi mă piaptănă cu degetele răşchirate, şi-acolo unde părul rămîne zbîrlit, mi-l netezeşte cu scuipat. Mă ia de mînă şi mergem să culegem margarete pentru micul dejun.

Iarba umedă de rouă mi-ajunge pînă la subsuori, totul în jur foşneşte şi zumzăie, pajişteai plină de margarete cu franjuri albe şi de clopoței albaştri. Culeg doar ceva pătlagină, căreia copiii îi zic proaşcă, fiindcă dacă-ți faci lat din lujerul ei poți proiecta departe spicul plantei. Iau la ochi rochia de organza țipător de albă, şi trag. Deodată, însă, între organza şi furoul la fel de alb, iată un mat cafeniu de lăcuste încleştate zdravăn în jurul burții lui Tante Fini

Buchetul de margarete îi scapă pe jos, ea-şi depărtează braţele de corp şi-ncremeneşte. Iar eu mă strecor sub rochia ei şi-ndepărtez vîrtos lăcustele tot mai iute, făcîndu-mi mîinile lopată. Lăcustele sînt reci şi grele ca nişte şuruburi ude. Ciupesc, şi pe mine mă trec fiori. Deasupra mea nu-i nicio Tante Fini cu părul ondulat, ci un colos din lăcuste, pe două picioruşe sfrijite.

Pentru prima oară acolo, sub rochia de organza, a trebuit să dau la lopată cu deznădejde. Acum zăceam într-o baracă şi m-am uns trei zile cu alifie de filimică. Toţi ceilalţi au mers mai departe la lucru în bazinul PEK. Doar pe mine, fiindcă nu rezistam aici, Tur Priculici m-a trimis de-acum înainte în pivniţa cu zgură.

Acolo am rămas.

„In vremurile astea de bejenie, cred ca este infiorator sa traduci. Iti trebuie multa, multa rabdare. Traduci mult pe bani putini. Este exceptionala daruirea domnului Sahighian si a editurii Humanitas Fiction de a traduce ultimul roman al Hertei Muller. Sper sa am bani sa cumpar Leaganul respiratiei.” (Omagiu)

Ultimul roman al Hertei Müller, "Atemschaukel" ("Leagănul respiraţiei") a fost disponibil pe internet în data de 14 octombrie 2010, pentru 24 de ore, iar cititorii au putut descărca gratuit volumul, într-un proiect intitulat "Downloaddays" în cadrul Târgului de la Frankfurt.

„Ce se poate spune despre foamea cronică? Oare se poate spune că există foamea care te-mbolnăveşte de foame? Care i se-adaugă încă mai flămândă foamei pe care deja o ai în tine? Foamea tot mereu înnoită care creşte nesătulă şi ţi se strecoară în vechea, eterna foame cu greu ţinută-n frâu? Ce mai cauţi în astă lume, când nu mai eşti în stare să spui nimic altceva despre tine decât că ţi-e foame? Cerul gurii ţi-e mai mare decât capul, e o boltă înaltă şi cu luarea-aminte ciulită până-n vârf de creier. Când nu mai suporţi foamea, cerul gurii ţi se-ncordează de parcă îndărătul feţei ai avea o blană proaspătă de iepure întinsă la uscat. Obrajii ţi se scofâlcesc acoperindu-se de un puf spălăcit.”

Iti multumim, Herta!

Culegere realizată de Equinox

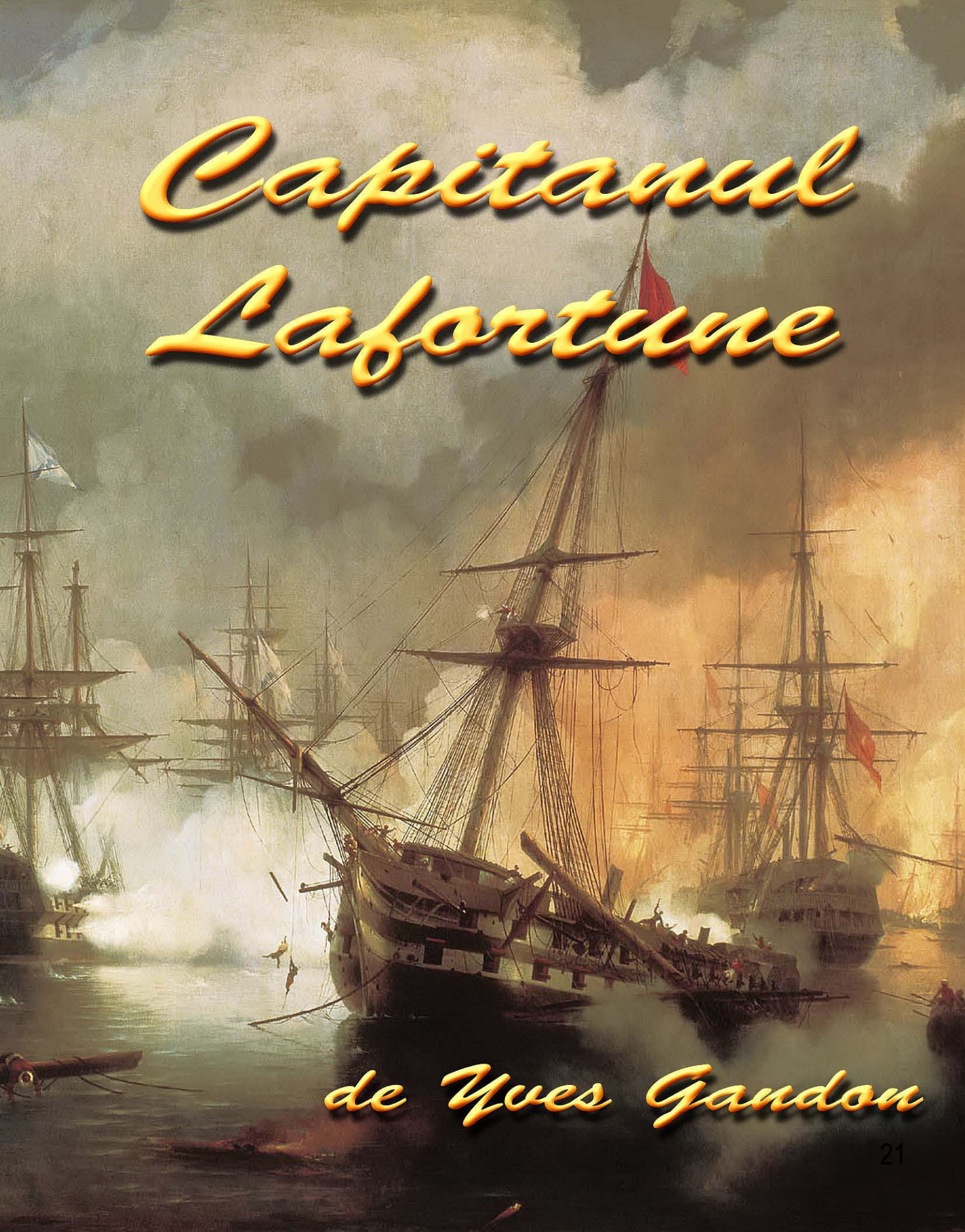
Capitanul
Lafortune
de Yves Gandon

YVES GANDON

Capitanul Lafortune

Traducerea:
Florica-Eugenia
Condurachi

Dupa romanul aparut la
Editura UNIVERS 1972

Titlul original:
Yves Gandon
Captain Lafortune
Plon, Paris 1970

CAPITOLUL 1

Am primit botezul focului la Fleurus, în ziua de 1 iulie1690. Armata regelui era sub conducerea mareşalului duce de Luxembourg[1]. Acest mare căpitan, de statură mijlocie şi cu un chip mai degrabă respingător, avea două lucruri care băteau la ochi, deopotrivă de ascuțite, o cocoaşă enormă în spinare şi o minte ageră, de unde îi venea geniul militar. Domnul de Waldeck[2], adversarul său în fruntea trupelor Imperiului, cu osul pieptului mai umflat şi şira spinării mai țeapănă, ar fi putut cîştiga poate reputația de bun general dacă nu s-ar fi înfruntat în chip statornic cu oameni mai buni decît el.

Eram un coconaş de şaptesprezece ani şi ardeam de dorința să cuceresc gloria împreună cu dragonii marchizului de Pomponne[3] în rîndurile cărora intrasem la imboldul fratelui meu Cyriaque, stegarul escadronului.

Iluziile mele despre plăcerile războiului au durat pînă în ajunul bătăliei. Era plăcut să dai iama prin bogatele cîmpii din Hainaut, unde fetele blonde şi trandafirii nu aveau față de noi decît zîmbete şi unde, pentru a ni se deschide pofta, înghiontirăm cîteva trupe de

[1] *François-Henri de Montmorency-Bouteville, duce de Luxembourg (1628—1695), mareşal al Franței. A repurtat victorii la Saint-Denis, Fleurus (1690), Steinkerque (1692) şi Neerwinden (1693).*

[2] *Georg-Friederich, conte apoi prinț (1682) de Waldeck, feldmareşal — din 1664 — şi om politic german, şef al diplomației din Brandenburg, între 1651 şi 1658 ; contribuie îa victoria de la Saint-Gotthard (1664) şi la apărarea Vienei împotriva turcilor (1683), dar este învins la Fleurus de către francezi (1690).*

[3] *Simon Arnaud, marchiz de Pomponne (1618—1699), diplomat, ministru al Afacerilor Străine sub domnia lui Ludovic al XIV-lea.*

cercetare ale cavaleriei hanovriene şi spaniole. Învățasem să mînuiesc sabia. Eram destul de îndemînatic şi nu-mi pot aminti fără să mă cutremur de ochii holbați ai acelui lungan deşelat şi negricios, primul căruia i-am înfipt vîrful săbiei în beregată.

Lupta a început la ora opt dimineața, pe o vreme nespus de frumoasă. Puzderie de păsărele aninate în copaci ciripeau de-ți împuiau urechile. Cînd am auzit trîmbița de încălecat şi tobele de adunare, m-am simțit în al nouălea cer. La prima şarjă, domnul de Gournay, care comanda cavaleria, fu ucis la zece paşi lîngă mine. Ghiulelele artilieriei duşmane făceau găuri mari în rîndurile dragonilor. Caii se poticneau, cădeau peste cap ; cavalerii se prăbuşeau la pămînt în zăngănit de fiare. Am fost nevoiți să ne repliem înainte de a-i putea ataca pe aceia care ne pricinuiau atîtea pierderi.

În timpul acestei nefericite cavalcade, simțisem o durere ascuțită în brațul stîng. Coborînd de pe cal, am văzut că mîneca era pătată de sînge. Mi se obloji rana, care nu era prea gravă.

Pe cînd aripa stîngă a trupelor sale, din care făceam şi noi parte, pierdea astfel lupta, domnul de Luxembourg străpunse centrul şi aripa stîngă ale domnului de Waldeck. Mă urcai din nou în şa şi dădui furios din pinteni ca sa-mi înfig sabia în cei puşi pe fugă. Deodată, în plin galop, calul meu, atins în bot de un glonț, se prăbuşeşte. Izbit de-un copac, îmi pierd cunoştința.

Cînd mi-am revenit în fire, aveam brațul drept rupt, piciorul drept aşişderea, şi păsărelele nu mai cîntau. Tropotul cailor se îndepărtase. Nefiind în stare să mă mişc, am rămas cam vreun ceas sub acel copac, care era un plop. În sfîrşit oamenii îşi dădură seama că nu eram chiar mort de tot. Am fost dus sub acoperişul unei case de țară, unde un chirurg mă luă în grijă. Bravul om îi tot dădea într-una să-mi taie piciorul. M-am împotrivit şi am cerut să fie chemat fratele meu. Dar o ghiulea îl scurtase de cap şi i-l azvîrlise într-o baltă atît de adîncă încît n-a mai putut fi găsit. Această stranie urgie avu drept efect salvarea piciorului meu, discipolul lui Hipocrate socotind că era destul pentru familia mea să fi pierdut un cap.

Îl iubeam cu duioşie pe fratele meu Cyriaque, cu patru ani mai mare decît mine, şi pe care natura îl înzestrase cu toate darurile. Sfârşitul lui timpuriu mă lovi ca o bîtă în ceafă. Cu toate acestea, nu ajunsesem la capătul necazurilor şi, în vreme ce armata regelui aduna noi lauri, eu eram nevoit să mă tîngui pe culcuşul meu sărăcăcios din paie de orz.

În această stare de plîns am avut totuşi o clipă de îmbărbătare. În ziua care urmă aceleia cînd fusesem atît de crunt lovit, mareşalul de Luxembourg a venit la căpătîiul meu să-mi spună cîteva vorbe bune. Acest erou, care băga spaima în duşmanii săi, se lăuda că era temut şi de doamne, deşi primea din partea lor mai multe răni decît le pricinuia el. După ce mă felicită pentru bravură şi lăudă purtarea vitejească a bietului Cyriaque, îmi spuse că la vîrsta mea vigoarea sîngelui vindeca repede toate rănile, că nu după multă vreme mă voi pune din nou pe picioare şi ca, neputînd intra în slujba regelui înainte de a mă întrema cu totul, n-aveam decît să intru în slujba femeilor frumoase, promițătoare de plăceri care nu depindeau decît de mine să fie mai puțin periculoase.

— E-he! te invidiez, tinere, şi aş vrea să fac ceva care să-ți poarte noroc... Pipăie-mi cocoaşa.

O tăcere se aşternu printre ofițerii din suita sa. De cînd se ştiau, nu se găsise nimeni, în nici o împrejurare, care să îndrăznească a face aluzie la beteşugul său, de teamă să nu-i stîrnească mînia. În clipa aceea eram cu atît mai fîstîcit cu cît mareşalul şedea cu spatele întors la mine şi rîdea.

— Ei, ce mai aştepți? Pipăie-mă, prietene.

Mi-am îndreptat brațul stîng şi l-am atins. Sub tunica strîmtă, croită înadins, ghebul ascuțit era tare ca piatra. Mareşalul rîse iarăşi.

— De-acum încolo, Fortunat, dacă norocul nu-ți întovărăşeşte faptele, e numai pentru că nu vei fi ştiut să-l apuci de păr. Marte şi Venus sînt făcuți să se înțeleagă.

N-aş fi crezut niciodată ca un om atît de mare să aibă o fire atît de şugubeață. Eram prea puțin înaintat în vîrstă şi deci nu învățasem că amorul şi aventurile pot tulbura pînă şi mințile cele mai zdravene.

Armata victorioasă îşi aşează tabăra pentru cinci zile ca să-şi îngroape morții, timp în care prizonierii şi răniții au fost trimişi la Dinant şi la Philippeville. Chirurgul fu de părere că nu eram în stare să fac parte din convoi. Aşa că rămăsei pe loc încă trei săptămîni, împreună cu alți schilozi ca mine, să număr zilele şi să blestem tot ce ținea de Imperiu.

În sfîrşit, cortegiul nostru de şontorogi, flancați de o escortă formată din şase dragoni, ei înşişi mai mult sau mai puțin burduşiți de pansamente, porni la drum. Cum o brodi oare bătrînul ofițer, un veteran de la Turckheim, care primise misiunea să ne aducă în Franța? La două leghe de Namur, am fost încercuiți de o trupă de călăreți şvabi, care desigur iubeau tovărăşia oamenilor, căci, plictisiți să se tot războiască, se întorceau acasă şi voiră să ne ia cu ei. Astfel petrecui toamna şi iarna la Schwäbisch- Gmünd, orăşel posomorît la poalele unor munți sălbatici. Cînd veni primăvara, brațele şi picioarele mi se lipiseră la loc, şi cunoşteam destul de bine limba aspră din partea locului pentru a şti să întreb pe unde s-apuc drumul. Lipsindu-i pe paznici de tovărăşia mea, ajunsei în Palatinat, care era ocupat de garnizoanele regelui. Acolo mă aştepta un spectacol îngrozitor. Cu cincisprezece ani mai înainte, două oraşe şi douăzeci şi cinci de sate din acest înfloritor ținut fuseseră rase de pe fața pămîntului din ordinul marelui nostru monarh. Înaintea ultimei campanii, armata ducelui de Boufflers dăduse din nou foc pretutindeni. Castelul din Heidelberg nu mai era decît un morman de ziduri înnegrite. Din burgurile pe care le străbăteam nu mai rămăsese decît cenuşă şi nenorociții care nu se hotărîseră la timp să-şi părăsească pămîntul natal îşi adăposteau zdrențele în colibe făcute din trunchiuri de copaci lipite grosolan unele de altele. Rarele case rămase în picioare erau locuite de bădărani în uniformă care îşi scuturau pipele printre ruine..

Ajunsei la Paris scîrbit de o glorie câştigată cu prețul atîtor nenorociri. Împlinisem optsprezece ani. După ce varsă şiroaie de lacrimi pentru sfârşitul tragic al primului său născut, tatăl meu se opri scurt, îşi şterse fluxul lacrimal cu batista lui mare pentru prizat tutun, apoi, încruntîndu-şi sprînceana, îmi pipăi brațele şi picioarele, mă puse să înaintez şi să merg de-a îndărătelea.

— Domnul fie lăudat! îşi exprima în sfîrşit părerea. Nu şchioapeți şi deci nimic nu te împiedică să porți numele nostru cu cinste. Optsprezece ani este o vîrstă mult prea fragedă ca să-ți cumpăr regimentul Dauphin-Cavalerie, despre care am auzit c-ar fi de vînzare, dar sînt gata să-ți ofer o slujbă de port-stindard.

Îi mulțumii pentru buna sa intenție şi îi răspunsei că dorința de a nu vedea cum i se stinge neamul era prea adînc înrădăcinată în mine ca să reiau calea armelor înainte de a-l înzestra cu moştenitori. Auzind aceasta, începu din nou să smiorcăie şi mă strînse la pieptul său, fără să-i treacă o clipă prin minte că grija de a-i adăuga noi ramuri la arborele său genealogic era un simplu pretext spre a-mi feri prețiosul trup să fie expus în chip nesăbuit la biciul glonțului şi la şuierul ghiulelei.

Tatăl meu, Bénigne-Auguste-Urbain, marchiz de la Prée de la Fleur, se trăgea dintr-o veche familie din Sancerre, care număra nu mai puțin de două şiruri de cîte opt strămoşi nobili. Căsătorit cu o fată bogată, Marie de Posanges, fiica primului preşedinte al Camerei de Conturi din Bourgogne, o părăsise a doua zi după nuntă ca să-şi încerce ascuțişul spadei în Franche-Comté, apoi în Țările-de-Jos, sub comanda prințului de

Çondé, în fruntea unui regiment de cavalerie uşoară. La Senneffe, greutatea calului ucis sub el îi rupsese în trei locuri piciorul stîng, care rămase mult scurtat; : de unde îi venise şi spaima cînd auzise că fusesem victima unei nenorociri asemănătoare, deoarece şchiopătatul îl silise să părăsească armata. Un an după naşterea mea, mama muri de friguri. Văduvul nu mai vru să se însoare, aşa că fratele meu şi cu mine am fost crescuți de dădace pe cît de tinere, pe atît de drăgălaşe şi care se schimbau adesea, fără ca neprihana noastră să bănuiască motivul.

L-am văzut, mereu pe tata mişcîndu-se cu o demnitate majestuoasă, ajutat de un baston lung cu măciulie de fildeş, împodobita cu un dragon de panglici stacojii. Se ținea bine, avea un obraz proaspăt, încadrat de o bogata perucă buclată, ochii scăpărători, cravata de dantelă de o albeață nemaipomenită, şi nu pot uita acel minunat tricorn, galonat cu aur şi tivit cu pene de struț, care-l făcea atît de plăcut la vedere.

— Aşadar, Fortunat, — îmi spuse el după ce mă îmbrățişă, în ziua cînd mă întorsesem din Germania — te gîndeşti la căsnicie. E un lucru lăudabil, care mă bucură foarte. Vom începe de îndată să căutăm o domnişoară demnă de tine.

Protestai. După părerea mea, treaba nu cerea un zor prea mare, mai întîi aveam nevoie să iau puțin aer de curte, deoarece situația mea de militar în campanie, pe deasupra lipsit luni de zile de folosința unui braț şi a unui picior, mă ținuse departe de plăcerile vîrstei. Pe scurt, înainte de a-mi pune juvățul de gît, înțelegeam să-mi fac de cap.

— Nu-i destul, dragă tată, să mă însor la douăzeci de ani? Îți cer să-mi faci hatîrul şi să-mi dai acest răgaz. Oare-i mult doi anişori?

Prinse să rîdă.

— Ți-l acord, fiule. Nu mi-ar sta bine să mă împotrivesc, tocmai eu, care de felul meu n-am fost uşă de biserică. E bine ca tinerețea să zboare din floare în floare pînă învață să se ferească de făpturile frumoase. Maică-ta era un model de virtute. Măcar de-ar fi plămădite toate din acelaşi aluat!

Şi astfel, cu binecuvîntarea sa, am început să duc viața plăcută a unui gentilom de neam bun, nu mai puțin priceput la jocul de cărți şi la jocul cu mingea, cît la reverențe curtenitoare şi isprăvi galante. Tatăl meu, în ce-l priveşte, deşi abia atinsese vîrstă de cincizeci de ani, se rînduise de cîtăva vreme, încredințînd grija casei unei intendente, înaintată în vîrstă şi foarte mustăcioasă, o rudă îndepărtată răspunzînd la numele de Apollonie de Beloeil, dintr-o festă a soartei, căci jur pe Jupiter că nu se înrudea cu cel mai frumos dintre zei şi că era zbanghie de ochiul drept.

Deşi alesese calea de a se ține departe de ispitele care ne vin, din imboldurile amoroase, gîndindu-se că i se apropie sfîrşitul, dar poate şi din neputințele firii, totuşi marchizul Bénigne-Auguste nu disprețuia deloc binefacerile acestei lumi, şi o dovedea în chip ciudat prin interesul față de treburile băneşti. În tinerețe îl pasionase matematica, pe care o considera regina ştiințelor, şi din care nu păstrase, împreună cu un cult pentru ilustrul Pierre de Fermat[4] decît gustul mai puțin nobil de a număra şi a înmulți sacii cu bani. Mama îi adusese ca zestre cincizeci de mii de livre rentă, pe care le fructificase mai ales făcîndu-se părtaş cu traficanții de „afaceri extraordinare" care făceau negoț cu slujbe. Asociat, pe de altă parte, la Compania pentru Guineea, care practica negoțul cu negri pe coastele Africii, părea că n-are altă grijă decît acea de a-şi spori averea. Fără să ducă o viață ruinătoare de mare senior, înțelegea totuşi să-şi ştirbească din cînd în cînd averea dînd, în anumite ocazii, mese de cîte cincizeci de

[4] *Pierre de Fermat (1601—1665), matematician ; descoperă, împreună cu Pascal, calculul probabilităților.*

tacîmuri, cu acompaniament de muzici şi, plăcîndu-i brelanul şi birlicul, se ducea bucuros prin tripouri cînd nu bătea cărțile la domiciliu.

Aş fi nerecunoscător să spun că aveam să mă plîng de el, deoarece, în fiecare săptămînă, îmi dădea o pungă destul de durdulie, atrăgîndu-mi doar atenția să nu-i risipesc banii în treburi uşuratice. La care îl întrebai într-o bună zi, pe nepusă masă, dacă el crede că viața şade sub alt semn decît al uşurinței. Mă privi cu asprime şi, începînd să mă tutuiască, aşa cum făcea de cîte ori voia să fie solemn, îmi spuse :

— Ați căzut în doaga filozofiei, Fortunat? Iată un lucru care nu este deloc potrivit cu vîrstă şi rangul domniei-voastre. Feriți-vă să uitați că nici ludovicul francez, nici florinul olandez, nici dublonul spaniol nu se găsesc pe toate drumurile.

Într-adevăr, nu m-am ferit să fiu uşuratic în acea vreme cînd nume ca Steinkerque şi Neerwinden îşi adăugau petalele la cunua de lauri a mareşalului de Luxembourg şi cînd căderea oraşului Namur în mîinile Majestății Sale inspira domnului Despréaux[5] cele mai muşcătoare versuri născute de Muza sa pedestră.

Cîteva zile după ce se anunțase la Paris victoria de la Steinkerque, într-o sîmbătă din luna august 1692, mi s-a întîmplat un lucru care avea să tulbure adînc viața mea frivolă şi de care m-aş fi lipsit mai curînd decît de pîine. În felul cum îşi orînduise viața, tatăl meu marchizul, care lăsa să i se spună cînd la Prée, cînd la Fleur, îşi deschidea casa mai ales nobililor de teapa lui, vreau să spun acelora cu care se vîra în afacerile extraordinare, sub privirea plină de îngăduință a controlorului general al Finanțelor, Louis Phelypeaux, conte de Pontchartrain. Acest înalt personaj, de altfel cam scund, era văzut adesea în casa noastră, unde uimea pe toată lumea prin grația manierelor şi strălucirea conversației.

Deci, în acea seară după Steinkerque, tata dădu un mare ospăț urmat de bal, unde vreo treizeci de oaspeți, bărbați şi femei, alcătuiau o adunare strălucitoare sub policandrele şi sfeşnicele în care ardeau zeci de lumînări. Dar poate ar fi mai bine să povestesc mai întîi pe scurt ceea ce mi s-a întîmplat de la întoarcerea mea din Germania. Am spus mai înainte că cea mai mare parte din timp mi-am petrecut-o în distracții, în afară de jocuri şi vînătoare, la ce altceva m-aş fi putut gîndi decît să-mi dau ochii peste cap, să cochetez, să suspin, să spun verzi şi uscate în scopuri destul de clare şi fără să-mi angajez vreodată inima? Aşa am şi făcut, ca un cocoşel sigur de succese, crezînd nu numai că toate plăcerile îmi erau la îndemînă, dar că ele mi se cuveneau din porunca unor puteri supreme. Regula mea de proastă purtare, o mărturisesc spre ruşinea mea, era că nu trebuie să fi cuviincios cu doamnele decît atunci cînd nu poți fi necuviincios. Aşa-i tinerețea.

Să mă întorc la seara de care am pomenit. Contele de Pontchartrain trebuia să vină şi el. Tata ştia din experiență că o masă bună îi dispune de obicei pe oameni să plece cu îngăduință urechea la afacerile de bani, şi tocmai avea una pe care voia s-o supună controlorului general. Bineînțeles, era vorba de o „afacere extraordinară" şi, la drept vorbind, de crearea unei noi slujbe, pentru care şi vorbise cu vestitul perceptor Poisson de Bourvalais. Cum de s-a putut oare să nu se gîndească nimeni, pînă în ziua aceea, la instituirea unui post public conferind celor care voiau să-l cumpere pe bani grei şi sunători, titlul şi funcția de inspector al cîrciumarilor, hangiilor şi misiților de case mobilate? Nu era oare o lipsă care trebuia înlăturată, tocmai acum cînd vistieria regală avea nevoie de atîția bani pentru nevoile războiului? Bourvalais fiind gata să aprobe decretul, tata, ca om care „îşi dădea avizul", primea nu numai un comision substanțial, dar şi un beneficiu proporțional cu participarea sa la afacere.

[5] *Nicolas Boileau-Despréaux (1636—1711), poet şi critic, vestit pentru spiritul său muşcător, cu care atacă emfaza, pedanteria şi prețiozitatea. Bun prieten cu Molière şi cu Racine.*

Cu o zi mai înainte îmi vorbise în treacăt despre ideea pe care o socotea cea mai ingenioasă din lume. Era pentru prima dată cînd îmi încredința o asemenea taină. Într-adevăr, nu mă credea destul de copt la minte pentru afacerile serioase şi aştepta din partea mea să fac mai ales pe băiatul drăguț şi spiritual şi, într-un fel sau altul, să-mi pun în valoare calitățile pentru a-i întregi meritele.

— Fă-te plăcut, Fortunat, îmi spuse el într-o bună zi, fă-te plăcut şi multe ți se vor ierta.

(Tocmai fusesem bătut marț la jocul de cărți şi mîrîise cînd i se adusese nota de plată.)

— Ca să iubesc mult? răspunsei pe un ton uşuratec.

— Ca să fii iubit mult, fiule.

La urma urmelor, pentru el nu eram decît o piesă pe tabla lui de şah.

Să trec la fapte. Recepția care, în principiu, era dată pentru sărbătorirea victoriei de la Steinkerque, începu la ora opt seara. Caleşti grele huruind pe lespezile curții aduseseră dinaintea palatului nostru oameni însemnați, printre care contele şi contesa de Beauvallon, baronul şi baroneasa de Puycastaing, spilcuitul marchiz de la Morlière, de trei ori văduv şi în căutarea unei a patra victime doldora de bani, vicontele şi vicontesa de Basseville, don Diego de Zuniga y Tovar, hidalgo de viță veche, Stéphanie de Valbert du Coudray şi fiicele sale gemene, Emmeline şi Catherine, escortate de domnul conte, soțul şi tatăl lor, deosebit de urît, omidă în jurul căreia zburau aceşti trei fluturaşi. Trec peste plevuşcă, dar trebuie să spun totuşi că majoritatea comesenilor noştri se bucurau de reputația unor speculanți şi traficanți de vază.

Toată ziua, o căldură apăsătoare sufocase oraşul şi mai întîrzia încă pe străzi din care se ridicau miasme nesuferite. Din fericire, mirosurile aduse de invitatele noastre în decolteurile lor erau mai binevoitoare, moda timpului impunînd săpunul venețian şi cremele de față cu vanilie.

S-a chefuit straşnic pînă la ora unsprezece înainte de miezul nopții. N-aş putea să înşir tot ce s-a mîncat şi s-a băut, doar că ospățul a fost îndestulat cu şase feluri de bucate. Tata, pus pe şotii, ticluise năzdrăvănia de a servi un clapon întreg de Maine fiecărei doamne şi o găinuşă de Bresse fiecărui conviv aparținînd sexului tare. Şedeam între domnişoarele de Valbert du Coudray, şi îmi amintesc că una din ele m-a întrebat cu un aer nevinovat, şi bătînd iute din pleoape, după ce se putea deosebi un clapon fript de o găinuşă care fusese supusă aceluiaşi tratament. Nu m-am lăsat mai prejos şi am răspuns fără să stau prea mult pe gînduri : claponul avînd carnea mai tare şi găinuşa mai delicată, şeful nostru bucătar se gîndise că, mîncînd-o, doamnele vor căpăta mai multă vigoare, şi domnii vor mai lăsa ceva din asprimea lor. Domnişoarele pufniră în acelaşi timp într-un rîs ştrengăresc, şi cea care mă întrebase mă felicită pentru iscusința imaginației mele. Ridicai atunci paharul subțire cu picior, în care spumega un vin voios pe Champagne ce scotea singur dopul, şi continuai că acest vin din via Saint-Pierre, pregătit cu grijă de călugării benedictini din Pierry, lîngă Epernay, şi care pe atunci se lua la întrecere cu nectarul de Hautvillers, îmbina forța şi suavitatea, în aşa fel încît putea fi consumat deopotrivă de cele două sexe.

— După cîte văd, domnule, spuse cu gravitate cealaltă soră geamănă, nu te numeri printre acei zănatici pe care îi poți lua pe neaşteptate.

Din nou, amîndouă izbucniră în rîs. La prima vedere, cum făceau mereu cu schimbul, erau două persoane de temut şi, în ciuda anilor, imaginea lor încântătoare mi-a rămas proaspătă în minte. După toată înfățişarea lor erau leite. Aveau acelaşi chip, acelaşi fel de a-şi ține semeț capul, acelaşi glas, acelaşi port ; şi, pentru a fi şi mai greu

de deosebit, aceaşi îmbrăcăminte. A face portretul uneia însemna a desena portretul celeilalte.

— Emmeline şi Catherine, două nume care vă vin de minune, care sînt ca parfumul pentru flori, am început să le spun plecîndu-mă într-o reverență foarte bine studiată.

Şi nu ştiu care mi-a răspuns cu un rîs şiret :

— Nu vă mai osteniți degeaba. Ni se spune simplu Line şi Trine.

— Îmi îngăduiți şi mie acelaşi lucru?

— Mai mult chiar, domnule, nu vom suferi să faceți altfel, cu condiția ca totuşi, chemîndu-ne pe nume, să nu greşiți căreia din noi vă adresați.

Aici era încurcătura. Cum s-o deosebeşti pe Line , de Trine? Mai rîdeau încă, şi rîsul lor uguitor avea exact aceeaşi notă. Gît dură ospățul, m-am uitat mereu, pe rînd, de la dreapta la stîngă, la aceste două mici prigorii ciripitoare, şi nedumerirea mea creştea neîncetat. Aveau acelaşi păr de culoarea grîului copt, pieptănat în bucle suprapuse după moda ducesei de Fontanges[6] aceeaşi pieliță străvezie a obrazului, asemenea crinului şi trandafirului, aceiaşi ochi, uşor migdalați, de un albastru ce da în violet, şi dinți fără cusur, albi ca miezul migdalei, mici şi înşiruiți desăvîrşit, buzele ademenitoare, urechile micuțe, nasul uşor cîrn, prevestind o impertinență la pîndă. Plăcute forme le unduiau asemenea corsajul albastru ca zorile şi fustele lor erau împodobite cu aceleaşi broderii de argint. Care era Line? Care era Trine? Căreia să-i arăt ardoarea cînd, privind-o pe una, o vedeam pe cealaltă?

Prins în joc, cucerit, tulburat, m-am hotărît să limpezesc misterul. Le-am întrebat prin ce festă a soartei nu avusesem încă fericirea să le întîlnesc, deşi, după întoarcerea mea din Germania, părinții lor ne făcuseră de mai multe ori onoarea de a veni în vizită. Line sau Trine mă încunoştiință că, împlinind optsprezece ani, tocmai ieşiseră de la călugărițe şi, chiar în ziua aceea, îşi făceau intrarea în lume. Le-am mărturisit că eram în al nouălea cer deoarece casei noastre îi fusese hărăzită o asemenea cinste. Ele se porniră pe acelaşi rîs din gîtlej, care îmi provocă o ciudată senzație de gol în coşul pieptului, şi Line sau Trine declară că eram mult prea politicos pentru a fi sincer, meritul lor fiind o nimica toată pe lîngă acela pe care îl cucerisem vărsîndu-mi vitejeşte sîngele în slujba regelui.

Acest schimb de politețuri era de bun augur şi se prelungi şi după masă, cînd invitații se risipiră prin saloane şi galerii. Pe loc, lumea se împărți în două clanuri, unul alcătuit din jucători hotărîți să-şi piardă şi ultima lăscaie la cărți, celălalt preferind tentațiilor de la masa verde, vorbele şoptite prin colțuri, după înfruntarea la dans, după strîngerile grăitoare de mină şi după privirile pline de înțeles.

În ce mă priveşte, parc-aş fi fost măgarul lui Buridan, descumpănit între ciutură şi mertic. Vorbeam cu Line? Îi surîdeam Trinei? Erau nedesluşit amestecate în sucirile, răsucirile, salturile şi piruetele pe care le făceam dansînd gigă şi sarabandă, gavotă şi menuet. Crezînd că i-am surprins o privire duioasă, întrebai aleasa de moment, tocmai cînd făcea un pas mărunt.

— Fiică a lui Marte sau a lui Venus, eşti Line.

— Ai pierdut! Mi se spune Trine.

— De data asta nu mă mai tragi pe sfoară. Dansezi cu atîta siguranță, încît se vede că te tragi din Terpsihora, Trine,

— Eu sînt Line.

Îmi pierdeam mințile. Nu mai ştiam pe ce lume mă aflu. Zadarnic căutam, acel semn între semne care să mă scoată dintr-o situație pe cît de crudă, pe atît de absurdă. După miezul nopții, întîmplarea îmi veni în ajutor. Țopăiam, ridicînd piciorul, apoi învîrtindu-

[6] *Marie-Angélique, ducesă de Fontanges (1661—1681), favorită a lui Ludovic al XIV-lea.*

mă pe loc, şi vedeam foarte aproape de al meu, îmbujorat de o însufleţire drăgăstoasă şi încremenit într-o dulce zeflemea, un obraz pe care se împleteau toate farmecele.

— Cine sînt eu, domnule la Fleur?

— Trine.

— Minunat! Ostaş viteaz, ai descoperit în sfîrşit nodul problemei?

Nu descoperisem nimic, dar siguranţa de sine este totdeauna răsplătită. Aşa că spusei la întîmplare ;

— Se vede destul de uşor.

— Da, răspunse frumoasa. Aşezat cum e sub urechea stîngă, al meu se lasă văzut destul de lesne, dar e nevoie de ochi buni pentru a-l descoperi pe cel al Linei, la încheietura lobului urechii drepte.

Trăgeam cu ochiul, fără să las să se vadă, la urechea stîngă a celei cu care dansam şi desluşii acel corpus delicti : era o foarte mică aluniţă.

— Acum n-ai să te mai înşeli, adăugă Trine schiţînd un zîmbet ceresc.

Vrînd să mă încredinţez, puţin după aceea, mă înclinai dinaintea exactei imagini a celei pe care tocmai o lăsasem. Urechea dreaptă a domnişoarei ascundea într-adevăr o aluniţă aproape de nevăzut.

— Dacă vei tăgădui că eşti Line, îi şoptii, atunci nici eu nu sînt fiul tatălui meu.

— Vrei deci să-l mîhneşti de moarte pe admirabilul gentilom care se lăuda pînă acum că ar fi părintele dumitale, răspunse ea ridicînd graţios sprînceana, căci iată-te bastard şi-mi pare tare rău pentru dumneata. Eu sînt Trine.

Am protestat.

— Ei lasă! ar trebui să ai urechea dreaptă la fel de mare ca a unui elefant pentru a-ţi ascunde negul, negul acesta micuţ care îţi spune numele. Simt cum mi se taie picioarele numai la gîndul că mi-aş putea lipi buzele de el.

— Ce tot îndrugi acolo, domnule desfrînat? Sora mea are negul la dreapta.

M-am simţit ca o curcă plouată. Băteam pasul pe loc. Care din ele mînţea? Să cred oare că cele două fete erau înţelese ca şmecherii de bîlci să-şi bată joc, să-i tragă pe sfoară şi să-i năucească pe purtătorii de pantaloni? Nu mă învoiam să mă dau bătut.

— Bagă-ţi bine în cap, domnişoară de Valbert du Coudray, îi spusei, că, Line, ori Trine, în ce mă priveşte vei bate orice rivală de pe lume, pentru totdeauna unită şi nedesluşită de dublura dumitale, în ciuda unei fărîmiţe de bob de cafea care se tot plimbă de colo-colo. Vai mie! două perfecţiuni egale nu pot fi decît trase la sorţi.

Fata se revoltă.

— Vrei prin asta să dai a înţelege, domnule, că vom fi puse la loterie?

Dacă s-ar putea face aşa ceva, mi-aş vinde şi hainele de pe mine ca să cumpăr toate biletele.

Făcu o strîmbătură care lăsa să se întrevadă o oarecare mulţumire.

— Eşti cumva turc?

Rîse şi, întorcîndu-şi capul, văzu imensa perucă a lui Diego de Zuniga y Tovar înclinîndu-se în faţa ei, în timp ce viorile atacau primele măsuri ale unui menuet. Se îndepărtează de mine lîngă frumosul hidalgo, cu obrazul întunecat de maur şi ochi scînteitori sub nişte sprîncene stufoase şi tuciurii. Totuşi, norocul mă ajută. Pe o banchetă alăturată stă, agiţîndu-şi evantaiul, o făptură încîntătoare într-o rochie de vară foarte decoltată, cu rîuri de panglici de culoarea frunzelor uscate. Prin strălucirea obrazului, a ochilor albaştri-violet, dar ceva mai amplă în şolduri şi în piept, seamănă în chip ciudat, într-o maturitate triumfătoare, cu cele două graţii cu care mi-am încrucişat spada. Este mama lor, al cărei surîs încremenit pe buze mă atrage cum face oglinda cu ciocîrlia. Trecerea vremii împlineşte frumuseţea femeii. Pierzînd frăgezimea bobocului, ea

capătă suculenţa fructului. Aşa şi cu Stéphanie de Valbert du Coudray, căreia îi ofer braţul să deschidă menuetul cu mine. Ea primeşte cu cea mai mare bunăvoinţă. Răspîndeşte un parfum discret. Dansează cu o nobilă siguranţă care îi subliniază farmecul majestuos, din faldurile rochiei ieşind vîrful cîte unui picior delicat, încălţat cu un pantof de mătase stacojie cu ape aurii, pe care străluceşte o cataramă de email. Zîmbetul ei neclintit lasă să se întrevadă scăpărarea dinţilor albi. După ce menuetul se isprăveşte, suspină:

— Mă simt puţin cam obosită, domnule de la Fleur. Vrei să-mi dovedeşti prietenia dumitale făcînd puţină conversaţie?

Îmi place această invitaţie care creează o uşoară intimitate. Ne aşezăm unul lîngă altul.

— Oh! spune ea, suspinînd iarăşi, îţi mulţumesc pentru bunele maniere, dar să nu te crezi cumva obligat să-mi juri pe mîntuirea sufletului dumitale că ţi-a făcut aceeaşi plăcere să dansezi cu mine, ca şi cu fiicele mele. V-am văzut împreună adineauri şi era mai mare dragul să vă privească cineva. Ce vîrstă ai?

— Douăzeci de ani, doamnă.

— Ele au optsprezece. Tinereţea trebuie să tragă la tinereţe.

Protestez că pare mai degrabă sora lor decît mama. Ea gîngureşte în spatele evantaiului. Mă cred obligat să întăresc spunînd că o fată nefiind decît făgăduiala femeii, un bărbat de gust poate prefera opera terminată, schiţei. Ea îşi închide evantaiul şi mă bate cu el peste degete.

— Lasă, tinere domn, nu te mai cheltui în cuvinte. Vorbeşte-mi mai bine despre fetele mele.

Dar pleoapele i se zbat, ascunzînd cu greu o vie sclipire a ochilor. La dracu dacă ochii aceştia au renunţat la ceva!

Îi fac pe voie. O întreb despre fetele ei şi mai ales despre aşezarea aluniţelor.

— Fetele astea nu se cuminţesc deloc. Află, frumosul meu domn, că aceste pretinse fantezii ale naturii nu sînt decît nişte „muşte", simple benghiuri făcute din mătase, dintr-acelea care se pun în dosul urechilor şi care se numesc...

— Obraznice?

— Alea se pun pe nas.

— Pătimaşe?

— Alea se pun la coada ochiului.

— Bune de sărutat?

— În colţul gurii! Potoleşte-te, tinere domn.

— Mă dau bătut.

— Bine faci. Cele din dosul urechii n-au încă nici un nume. Line şi Trine au ambiţia să creeze o nouă modă. Au hotărît să le numească mincinoase.

— Un nume bine ales. Dar, fără aceste aluniţe providenţiale, cum poţi deosebi pe Line de Trine?

— Asta mă tot întreb şi eu de cînd le-am născut. Nu se deosebesc decît prin fire.

— Lămuriţi-mă şi pe mine.

— Trine este mai romantică, mai înclinată spre sentimentalism, poate ceva mai tandră. Line este mai spontană, mai înţepătoare. Şi încă trebuie să ţii seama de dispoziţia în care se află în acel moment.

— Îţi vine să-ţi iei lumea-n cap,

— Ai răbdare! Trine are mai multă minte, cînd n-o ia razna. Line mai multă fantezie, cînd nu declară dintr-o dată că vrea să se călugărească. Dintre oratorii vestiţi, Line îl

preferă pe domnul de Meaux[7] pentru vocea lui plăcută, Trine pe părintele Bourdaloue[8] întrucît, predicînd cu ochii închişi, ea pretinde că le vorbeşte îngerilor.

— Ah! doamnă, văd eu bine că pentru a dezlega enigma ar trebui să fiu mahomedan.

Ia o atitudine înțepată, gata să se supere.

— Ce înțelegi prin asta, domnule de la Fleur?

— Ei ! unui discipol al profetului nu i-ar fi oare îngăduit să se căsătorească cu amîndouă?

Contesa îşi sumeți bărbia.

— Ce ruşine! ce obraz are să-mi spună una ca asta! Uite ce-i, eşti un băiat rău.

Îi surprind totuşi o undă de maliție în ochi, în vreme ce spune mai departe :

— Deşi astăzi le-ai văzut pe fetele mele pentru prima dată, ai şi început să vorbeşti despre ele ca un păgîn.

Cred că-mi este îngăduit să păstrez tonul şăgalnic.

— Este o calomnie, doamnă, sau atunci n-am izbutit să mă fac înțeles. Intențiile mele sînt curate.

— Dacă nu cumva spui minciuni din vîrful buzelor, va trebui totuşi să alegi.

— Cum să fac asta, doamne sfinte, dacă nimeni nu poate deosebi pe Line de Trine?

— Bietul de el! În ce viespar a intrat! Eu însă îți vreau binele, Fortunat, şi ți-o voi dovedi, însă cu condiția de a-i intra pe sub piele contelui, tatăl lor. Este un om groaznic, îți atrag atenția, care nu-i poate suferi pe ademenitori, şi la nevoie mînuieşte sabia cu iscusință. În afară de asta, află că prenumele lui este Athanase, din grecescul athanatos, adică nemuritor. De fiecare dată cînd are vreo pricină şi cînd îşi salută adversarul cu arma, nu scapă prilejul să spună, cu o mare tristețe în glas,: „Pe cît este de adevărat că mă numesc Athanase, n-ai nici o putere asupra mea, prietene, şi-mi pare rău că va trebui să te trimit pe tărîmul lui Pluton". Aşa i-a împins pe lumea cealaltă pe toți cei care au avut nesăbuința de a-l provoca. După cum vezi, poți începe să tremuri, drăgălaşule, dacă n-ai cugetul curat.

— Uitați, doamnă, că mă numesc Fortunat, ceea ce ar putea să mă facă la fel de invulnerabil ca şi soțul dumneavoastră,

— Lasă semeția. Ți-am mai spus că îmi placi. Este de ajuns să nu-i displaci lui. Uite-l , tocmai se apropie de noi.

Am mai pomenit despre contele Athanase de Valbert du Coudray că era urît. Cuvîntul este prea palid. Avea părul şi sprîncenele ca de cerneală, era slab ca o libarcă, galben ca o gutuie, mă depăşea cu un cap şi ceva şi, adus uşor de spate, şi-l mişca pe-al său înainte la fiecare pas, aşa cum fac picioroangele.

Se opreşte în fața noastră şi îşi drege glasul tuşind gros. Mă înclin smerit.

— Îl cunoşti desigur, dragul meu, pe moştenitorul casei, tînărul de la Prée de la Fleur, care s-a luptat vitejeşte în Flandra? gîngureşte contesa.

— Cum să nu-l cunosc? tună contele cu un glas cavernos. Doar nu venim aici pentru prima dată. La Prée si cu mine am făcut multe treburi bune împreună şi dacă n-am avut încă prilejui să constat că fiul este croit din aceeaşi stofă ca şi tatăl, văd însă că nu-şi pierde timpul degeaba lîngă tine să-şi pună în lumină meritele.

Tonul este neplăcut, caută să fie aşa, şi personajul îmi inspiră de la prima vedere o antipatie pronunțată. Contesa începe din nou să-şi vînture evantaiul.

---

[7] *Bossuet. Vezi nota ele la pag. 370.*

[8] *Louis Bourdaloue (1832—1704), predicator din ordinul iezuiților.*

— Şi izbuteşte, dragul meu conte, izbuteşte de minune, răspunde ea nepăsătoare. Judecind după mărturisirile făcute, sînt gata să cred că va vătăma multe inimi care nu vor şti să se apere.

Ea ride şi contele se întunecă.

— Aţi şi ajuns la mărturisiri? spune el cu şi mai mare arţag. Iată un voinic care ştie să înainteze repede.

Lucrurile par să fi. Început prost şi socot că este timpul să intru în arenă.

— Domnule, îi spun, tinereţea îşi îngăduie să aibă stîngăcii şi nu mă pot lăuda că, la vîrsta mea, am ajuns să am mintea coaptă pe care n-o capeţi decît cu trecerea anilor. Totuşi, atîta timp cit am vorbit cu doamna, nu cred să fi depăşit limitele celei mai stricte bune-cuviinţe.

— Sper pentru dumneata, îmi răspunde el pe un ton aproape ameninţător. Deci despre ce vorbeaţi?

Greu e să-i intri în voie! Nu-i nimic. Să-i dau înainte linguşindu-l cu un aer nevinovat.

— Ei bine, domnule, cu tot respectul pe care vi-l port, vorbeam despre nemaipomenita asemănare dintre fiicele dumneavoastră gemene, care mi-au acordat favoarea cîtorva paşi de dans, şi o întrebam pe doamna, mama lor, dacă îi este cu putinţă pînă şi domniei-sale să le deosebească una de alta. A aduce pe lume o frumuseţe desăvîrşită este un mare privilegiu. Dar a crea două în acelaşi timp, a oferi unei lumi, în care frumosul este mult mai puţin răspândit decît urîtul, două modele pline de o graţie mai frumoasă decît însăşi frumuseţea, cum a spus nemuritorul nostru fabulist, nu este oare o faptă cu mult mai rară şi mai preţioasă decît să tragi valetul de cupă? Şi, într-adevăr, mă gîndeam că a fost nevoie de îmbinarea a două naturi nu mai puţin excepţionale pentru a se dobîndi acest rezultat fără pereche.

Linguşeala cîştigă totdeauna. Sprîncenele întunecate ale contelui încep să freamăte şi cîteva creţuri prind să i se sape pe frunte. Mă întreb dacă n-o să explodeze, dar aproape îndată chipul i se destinde.

— Vorbeşti cinstit, domnule, declară el. Desigur, fetele mele, Emmeline şi Catherine sînt demne de un prinţ şi, fără îndoială, asta va fi soarta care le aşteaptă. Dacă împreuni vita de vie cu un ulm tînăr, nu uneşti însă trandafirul cu ciulinul.

Cu toate că această profesiune de credinţă îmi pare destul de comică ieşind din gura unei făpturi cu un fizic atît de dizgraţios, aprob din cap şi am impresia că surprind în acelaşi timp în ochii lui o flăcăruie fugară, în care se citeşte trufie amestecată cu viclenie.

— Fereşte-te să uiţi asta, tinere.

Şi adresîndu-se soţiei lui, spuse :

— Plecăm peste un sfert de ceas, draga mea. Pînă atunci nu te sfii să-i faci puţină morală acestui băiat, căci s-ar putea să aibă nevoie.

Un surîs nedesluşit se întinde pe buzele contesei. Sînt mult mai cărnoase decît cele ale fetelor ei. După plecarea cocostârcului aud că mi se şopteşte la ureche :

— Să faci morală unui băiat de douăzeci de ani! Ce idee! mai degrabă mi-ar plăcea să-ţi spun fără ocol că demnul meu soţ şi stăpîn a fost la vremea lui un vestit ştrengar, care nici acum nu se sfieşte să alerge după fuste.

Vorbeşte şi mai încet.

— Mîine pleacă, singur, să-şi vadă moşiile. Drum bun şi călătorie sprîncenată! Nu te lăsa dus de aerele pe care şi le dă. Neamul vostru e la fel de bun ca şi al nostru şi, după cîte se spune, tatăl dumitale este destul de înstărit.

Ridic din umeri de moştenitor care habar n-are de asemenea treburi.

— Aşa-i, continuă ea. Ei bine, află că pe contele de Valbert du Coudray nu-l interesează decît un singur lucru pe lume : banul. Deci nu te poate socoti o partidă de

disprețuit. Fiicele sale fac parte din capitalul lui, asta-i tot... Nu spui o vorbă... Am greşit în privința intențiilor pe care le ai?

Line şi Trine! Cu un ceas mai înainte nici prin cap nu-mi trecea să mă însor. Ideea bruscă de a strînge în brațe una din făpturile acelea încîntătoare îmi aprinse creierii.

— Doamnă...

Tulburarea mea nu-i scapă şi profită de ea. Îmi spune într-un suspin :

— Ah! tinerețe! în sfîrşit, te înțeleg. Desigur că voi fi foarte mîhnită să mă despart de aceste două stele, de luminile vieții mele, dar o mamă trebuie să se gîndească la fericirea copiilor ei, nu la a sa proprie. Îți vreau binele, Fortunat, ți-o repet, şi ți-o voi dovedi pe loc. Oricît de binevoitoare aş fi față de dumneata, va trebui să alegi, să te pronunți între Line şi Trine, şi pentru asta trebuie mai înainte sa le cunoşti, sau mai degrabă să le recunoşti. Soțul meu va lipsi de acasă vreo zece zile. Vino să mă vezi poimîine, pe înserat. Este ora cînd fetele mele cîntă împreună cu mine. Eu la clavecin şi ele din vocea lor minunată. Te poftesc să vii astfel în fiecare zi, la aceeaşi oră, pînă cînd se întoarce sălbaticul meu. Dacă, după o săptămînă întreagă de arii sentimentale, nu vei fi în stare să alegi, înseamnă că situația dumitale este fără ieşire. Primeşti?

Viața mea va fi prea scurtă pentru a vă aduce toate binecuvîntările pe care le meritați, doamnă,

— Nu mă mai peria şi prezintă-te poimîine la întâlnire. Pînă atunci, tăcere şi discreție. Ai să nimereşti cu siguranță. A treia casă după terenul de „jeu de paume"[9] din insulă. Adio!

Îşi însoțeşte scurtul salut din cap cu un zîmbet încântător şi dispare. Ce femeie admirabilă şi încă din toate punctele de vedere!... Ce te-a apucat, Fortunat? Dar cu Line şi Trine cum rămîne? Ți-ai pierdut capul? Tocmai cu mama lor, neruşinatule!

Nici prin minte nu-mi trecea că această discuție în scopuri aparent morale avea să fie începutul vieții mele pline de peripeții.

Va urma...

[9] *Joc în care se bate mingea cu o rachetă ; asemănător cu oina. Se juca pe un teren în aer liber, sau acoperit.*

Un Misterioso Asesinato para Catwoman
STAR WARS
QUI-GON AND OBI-WAN
THE AURORIENT EXPRESS
BAT
GOR
$1.95 US
$2.75 CAN
DEC 98
PARTE UNO DE CUATRO
BY CHUCK DIXON AND KLAUS JANSON
BAND DESENATE
DARGAUD
BLU
grijalbo/ dargaud
Guión de CHARLIER
Ilustraciones de GIRAUD
ORLD WAR
LK
34

STAR WARS

Qui-Gon and Obi-Wan

The Aurorient Express

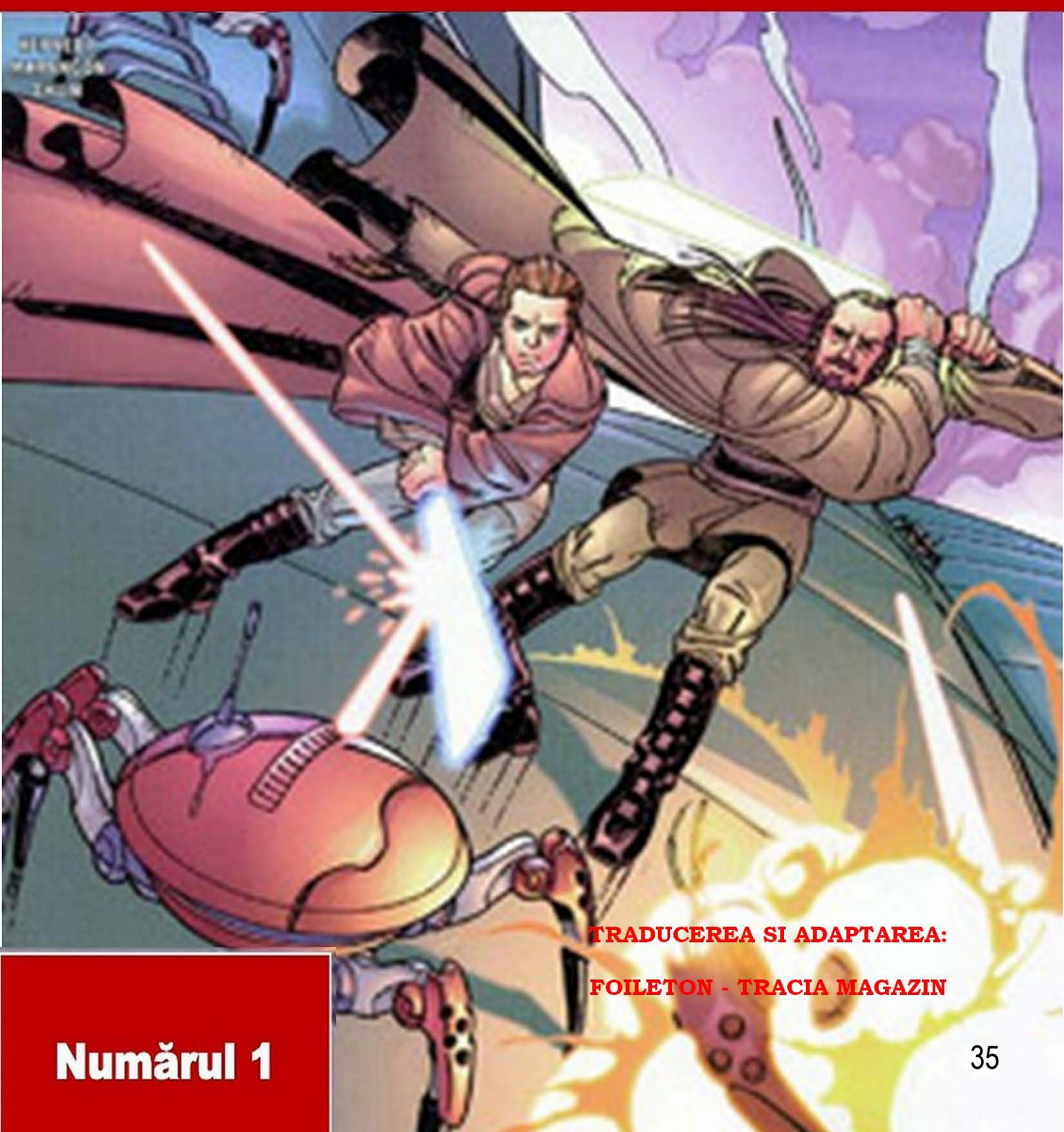

TRADUCEREA SI ADAPTAREA:

FOILETON - TRACIA MAGAZIN

Numărul 1

PLANETA GAZOASĂ YORN SKOT
DAR, MAESTRE... O FAPTĂ BUNĂ FĂCUTĂ CU INTENŢII RELE ESTE PĂTATĂ DE EXISTENŢA GÂNDULUI RĂUVOITOR.
SIGUR, DAR O FAPTĂ REA, FĂCUTĂ CU INTENŢII BUNE, ATRAGE TOATĂ ACEASTĂ RĂUTATE LA SUPRAFAŢĂ ŞI ÎI DĂ VIAŢĂ.
ATUNCI CE E DE PREFERAT... UN ACT NOBIL FĂCUT CU INTENŢII RELE...
...SAU O FAPTĂ REA FĂCUTĂ CU INTENŢII BUNE?
CUM POATE FI UNUL DIN ELE JUSTIFICAT MORAL, IAR CELĂLALT, NU?
TREBUIE SĂ ÎNVEŢI, CUM ŞI EU AM ÎNVĂŢAT DE LA MAESTRUL MEU, CĂ ADEVĂRATA VALOARE A UNEI FAPTE SE POATE CALCULA DOAR PRIN EXAMINAREA MOTIVAŢIEI ÎN RAPORT CU BENEFICIILE REZULTATULUI.
CREZI CU ADEVĂRAT CĂ UN COMPORTAMENT RĂU POATE FI JUSTIFICAT?
DACĂ E ECLIPSAT DE REZULTATUL POZITIV, DA.
NU ŞTIU DE CE CRED CĂ MAESTRUL YODA VA GĂSI DISCUTABILĂ ACEASTĂ TEORIE.
DE FĂCUT, ŞTII CE SĂ FACI. EŞTI GATA?
NU NE PUTEM APROPIA MAI MULT?

NU FĂRĂ SĂ NE ÎMPUŞTE...!
ZI-MI ÎNCĂ O DATĂ DE CE FACEM ASTA!

O NAVĂ DE LUX NUMITĂ AURORIENT EXPRESS NU RĂSPUNDE LA SEMNALELE DE APEL ŞI SE PARE CĂ ACUM COBOARĂ ÎN ATMOSFERĂ CU O VITEZĂ ALARMANTĂ.
DACĂ ÎN URMĂTOARELE ORE NU ÎNCETINEŞTE, PRESIUNEA DE PE TIBANISFERĂ O VA SFĂRÂMA CA PE O COAJĂ DE OU.
DAR DE CE O FACEM NOI? AUTORITĂŢILE LOCALE NU SUNT PREGĂTITE SĂ REZOLVE URGENŢELE DE ACEST FEL?
NU SUNT AUTORITĂŢI!
YORN SKOT E ÎN AFARA ORICĂREI JURISDICŢII. PLANETA E COMPLET INDEPENDENTĂ
COLONIA A FOST CREATĂ DE UN OM DE AFACERI BOGAT NUMIT CLODE RHODEN...
...CARE NU DOREŞTE SĂ ACCEPTE NICIO INFLUENŢĂ POLITICĂ DIN EXTERIOR...
SUNĂ A GUVERN DE FRONTIERĂ!
DA! FOARTE MULT!
ASTA E NAVA!
CE SUNT PETELE ACELEA NEGRE CE MIŞCĂ PE SUPRAFAŢA EI?

REŢEAUA DE APĂRARE! SĂ NE SEPARĂM!
GĂSEŞTE O INTRARE!
ZON
TUMP
SUNT DROIZI DE SECURITATE DE TIP COMERCIAL!
MODEL FASTLACH, AL FEDERAŢIEI COMERCIALE... ILEGALI ÎN MAJORITATEA SISTEMELOR...
VERIFICĂ ACEA UŞĂ DE EVACUARE!
E ÎNCUIATĂ, MAESTRE!

AŞTEAPTĂ...! EU NU AŞ SPARGE ACEA TRAPĂ, CEL PUŢIN DACĂ NU VREI SĂ FII INGHIŢIT DE NORI, ASEMENEA UNEI PIETRE DE APĂ...
PROBABIL SE VA AUTOEXPULZA DACĂ E FORŢATĂ...
BUNĂ OBSERVAŢIE!
AŞ PROPUNE SĂ GĂSIM UN MOD DE A INTRA MAI PUŢIN PERICULOS.
NU PAR SĂ ŞTIE CĂ SUNT ÎN PERICOL...
PROBABIL CĂ NU...
OBI-WAN, AI GRIJĂ!
HNGH!
ZOW
CRASHHH
OH, NU...

CRAAASHH

UN MOD DE A INTRA MAI PUŢIN PERICULOS...
DROIZII NU NE-AU URMĂRIT.... PROBABIL SUNT PROGRAMAŢI SĂ PATRULEZE PE AFARĂ...

RĂMÂNEŢI CALMI ...NU SUNT MOTIVE DE ÎNGRIJORARE... SUNTEM, AH...
CURĂŢĂTORI DE FERESTRE
DA. CURĂŢĂTORI DE FERESTRE.

NE POATE SPUNE CINEVA, CUM SĂ AJUNGEM LA CABINA CĂPITANULUI?

BROASCĂ FRICOASĂ. BUCATĂ DE GRĂSIME!
AM ORDONAT SĂ NU INTRE NIMENI ÎN APARTAMENTUL MEU!
DAR, DOAMNĂ, ATI SUNAT LA SERVICIUL DE CAMERĂ...
VROIAM MÂNCARE, NU UN CURIOS NENOROCIT CE ÎMI PRIVEŞTE LENJERIA INTIMĂ ÎN TIMP CE SEMNEZ FACTURA.
CĂPITANE, ACEŞTI JEDI AU INTRAT PRIN LUCARNA SALONULUI ŞI AU CERUT SĂ VORBEASCĂ CU DOMNIA TA!
CE NAIBA CAUTĂ JEDI LA BORD? SOŢUL MEU A INTERZIS CU DESĂVÂRŞIRE SĂ CĂLĂTOREASCĂ JEDI CU ACEASTĂ NAVĂ!
SCUZE PENTRU INTRAREA TEATRALĂ, CĂPITANE, DAR A FOST IMPOSIBIL SĂ VĂ CONTACTĂM...
DA, AM AVUT PROBLEME... REFLEXIA NORILOR A PROVOCAT BRUIEREA SEMNALELOR TRANSMIŢĂTOARELOR NOASTRE PROTOCAPILARE...
CE SE ÎNTÂMPLĂ? DE CE SUNT JEDI AICI?

DOAMNĂ, VĂ ÎNŢELEG ÎNGRIJORAREA, DAR NU AŢI VREA SĂ SERVIŢI O BĂUTURĂ RĂCORITOARE LA PISCINĂ?
CĂPITANE, EU MĂ DUC SĂ BEAU O BĂUTURĂ RĂCORITOARE LA PISCINĂ. AŞTEPT SĂ IMI COMUNICAŢI CÂND AVEŢI VEŞTI DE LA SOŢUL MEU.
DESIGUR DOAMNĂ RHODEN!

SCUZE PENTRU CELE ÎNTÎMPLATE DAR D-NA. RHODEN CREDE CĂ SOARELE SE ÎNVÎRTE ÎN JURUL EI, DOAR PENTRU CĂ SOŢUL SAU E STĂPÂNUL PLANETEI
NU DUMNEATA TREBUIE SĂ TE SCUZI.

CĂPITANE, SENZORII NOŞTRI ARATĂ CĂ NAVA E ÎN CĂDERE LIBERĂ ŞI E PE PUNCTUL DE A SE DISTRUGE...
RIDICOL. SENZORII NOŞTRI NU INDICĂ NICIO ANOMALIE.
ATUNCI SIGUR NU ŞTIŢI NICI CĂ SUPRAFAŢA NAVEI E PLINĂ DE DROIZI DE SECURITATE.
DE TIPUL COMERCIAL.

ASTA E IMPOSIBIL!
PUTEM VORBI CU INGINERUL DE SISTEM?
DOMNULE BOUYARDY, VĂ ROG SĂ VĂ PREZENTAŢI ÎN BIROUL CĂPITANULUI.
DA, DA...!
FWP
WANG
SUNT PE DRUM!
ŞI LASĂ-MĂ MAI ÎNTÂI SĂ TERMIN CU ACEASTĂ HOARDĂ DE DROIZI
LA CE ETAJ ESTE?
ETAJUL 4, CHIAR LÂNGĂ IEŞIRE...
REPEDE, OBI-WAN!

HMMM JEDI... SE ÎNTÂMPLĂ CEVA, BUCK. NU-MI PLACE.
NU NE-AU RECUNOSCUT, DECI NU TE LĂSA CUPRINSĂ DE PANICĂ.
NU MĂ LAS CUPRINSĂ DE PANICĂ, DAR NU VREAU SĂ SCHIMB PLANURILE PENTRU NIŞTE FANATICI NEINVITAŢI... POATE NU AM ACELEAŞI PĂRERI CA ZOQUETIN, DAR CÂND SPUNE CĂ NU-I PLAC JEDI...
E ADEVĂRAT. ACUM TREBUIE SĂ FIM MAI ATENŢI ŞI SĂ ŢINEM LEGĂTURA CU SOŢUL TĂU.
DACĂ NU ESTE PE ACEASTĂ PLATFORMĂ MINIERĂ CÂND AJUNGEM...
...TOATE PLANURILE NOASTRE NU FOLOSESC LA NIMIC
ESTE AICI. PRACTIC TRĂIEŞTE PE ACEASTĂ PLANETĂ.
CÂTEVA ORE DOAR...
URMĂREŞTE ACEŞTI CĂLUGĂRI. DESCOPERĂ CE ŞTIU.
CE? DAR TREBUIE SĂ IAU LEGĂTURA CU EL...
DU-TE! ÎNAINTE SĂ BĂNUIASCĂ CEVA!
...DOAMNĂ, DACĂ NU AŢI FI FOST ATÂT DE BOGATĂ...

ETAJUL 4 LÂNGĂ IEŞIRE...DAR TRAPA E ÎNCHISĂ DE INTERIOR...
FEREŞ-TE-TE...!
ZOM
ZOW
AI GRIJĂ!
LASĂ-MĂ SĂ AM GRIJĂ DE DROIZI...
LA FEL CA LA SIMULĂRILE DE ANTRENAMENT DE PE CORUSCANT...

CINE SUNTEŢI, JEDI?
NUMELE MEU ESTE QUI-GON JINN. AM FOST TRIMIŞI SĂ TE AJUTĂM. EŞTI RĂNIT?

NU, DAR NU POT SĂ ZIC LA FEL DESPRE ÎNVELIŞUL NAVEI.
CARE E STAREA SA?

NU ŞTIU EXACT... AVEM FISURI ENORME ÎN ÎNVELIŞUL NAVEI LA NIVELUL MAGAZIILOR. DAR PENTRU CALCULATOR, TOTUL E OK.
CE POŢI SĂ-MI SPUI DESPRE CORECŢIA ALTITUDINII? AI ACCES LA CALCULATORUL DE ZBOR?

CALCULATORUL DE ZBOR? DE CE CALCULATORUL DE ZBOR?
NAVA IESE DE PE ORBITĂ!

CE? CUM SE POATE CA DROIZII ĂŞTIA MICUŢI SĂ DISTRUGĂ O NAVĂ DE ACEASTĂ MĂRIME? SPĂRTURILE DIN ÎNVELIŞ NU SUNT SUFICIENTE PENTRU...
NU CRED CĂ DOAR EI AMENINŢĂ ACEASTĂ NAVĂ...

AM ÎNCHIS TRAPA, DAR NU ŞTIU CÂT TIMP...
DACĂ AU PUTUT STRĂPUNGE ÎNVELIŞUL, SIGUR AU PUTUT AJUNGE LA CALCULATOR. AR TREBUI SĂ NE MIŞCĂM.
CE SE VA ÎNTÂMPLA ACUM?
BĂNUIESC CĂ CEL CARE A ADUS ACEŞTI DROIZI LA BORD...
A PUTUT MODIFICA SI COMPUTERUL NAVEI CA SA INDICE CA TOTUL ESTE NORMAL
DAR DE CE, MAESTRE?
NU ŞTIU. POATE VOR SĂ O JEFUIASCĂ.
DE CE AR PRĂBUŞI ACEASTĂ NAVĂ?
PIRAŢII PRESIUNII. POSEDĂ ECHIPAMENTE CARE LE PERMIT SĂ SALVEZE RESTURILE NAVEI FOLOSIND PRESIUNI MAI MARI DE 400 G.
POŢI SĂ AFLI DIN CE DEPOZIT AU IEŞIT ACEŞTI DROIZI?
DA. MAGAZIA 44C...
ŞI CINE E RESPONSABILUL?

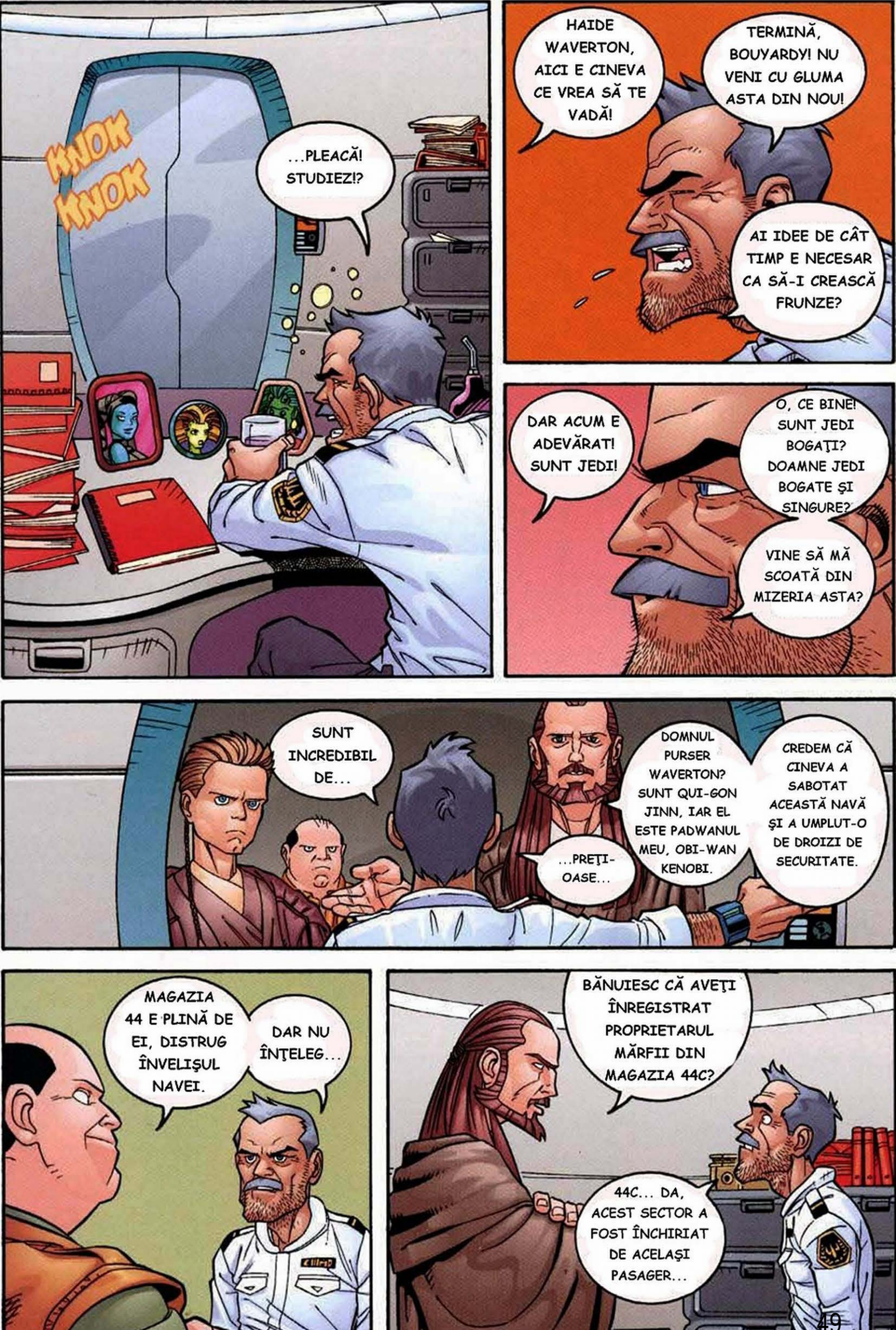
KNOK KNOK
...PLEACĂ! STUDIEZ!?
HAIDE WAVERTON, AICI E CINEVA CE VREA SĂ TE VADĂ!
TERMINĂ, BOUYARDY! NU VENI CU GLUMA ASTA DIN NOU!
AI IDEE DE CÂT TIMP E NECESAR CA SĂ-I CREASCĂ FRUNZE?
DAR ACUM E ADEVĂRAT! SUNT JEDI!
O, CE BINE! SUNT JEDI BOGAŢI? DOAMNE JEDI BOGATE ŞI SINGURE?
VINE SĂ MĂ SCOATĂ DIN MIZERIA ASTA?
SUNT INCREDIBIL DE...
...PREŢI-OASE...
DOMNUL PURSER WAVERTON? SUNT QUI-GON JINN, IAR EL ESTE PADWANUL MEU, OBI-WAN KENOBI.
CREDEM CĂ CINEVA A SABOTAT ACEASTĂ NAVĂ ŞI A UMPLUT-O DE DROIZI DE SECURITATE.
MAGAZIA 44 E PLINĂ DE EI, DISTRUG ÎNVELIŞUL NAVEI.
DAR NU ÎNŢELEG...
BĂNUIESC CĂ AVEŢI ÎNREGISTRAT PROPRIETARUL MĂRFII DIN MAGAZIA 44C?
44C... DA, ACEST SECTOR A FOST ÎNCHIRIAT DE ACELAŞI PASAGER...

ŢI-AM MAI SPUS, CUTIILE CONŢIN OBIECTE PERSONALE.
PRECUM DROIZI DE ATAC DE TIP COMERCIAL?
PE SFÂNTUL SAMWICHES DE LA MALAVISSCO...CE, SUNTEŢI NEBUNI? DROIZII DE ATAC SUNT ILEGALI...
AŞA CĂ E INTERESANT CE A DECLARAT DOMNIA TA ÎN FORMULARUL DE VAMĂ.
SUNT DROIZI PENTRU MEDICINĂ.
AM TOATE PERMISELE NECESARE PENTRU EI.
SUNT DESTUL DE MULŢI ROBOŢI MEDICALI PENTRU UN VOIAJ...CÂT TIMP VREI SĂ RĂMÂI AICI?
ATÂT CÂT E NECESAR.
AM AFACERI CU DOMNUL RHODEN, TREBUIE SĂ LĂMURIM CÂTEVA ASPECTE FINANCIARE...
DATORII DE JOC.
PREFER SĂ LE SPUN "INVERSIUNI ASCUNSE".
TREBUIE SĂ ÎNŢELEG CĂ NU ŞTII CE SE ÎNTÂMPLĂ JOS. MAGAZIILE SUNT PLINE DE DROIZI AUTOACTIVABILI...
CE? UNDE E MARFA MEA?
CINE A ÎNCĂRCAT MAGAZIA 44C?
TIPUL CEL NOU CE A ÎNCEPUT SĂPTĂMÂNĂ TRECUTĂ.

UN SHIK NUMIT PODLONG FOAHL...
KNOK KNOK
POATE SĂ FIE DE SERVICIU...
NU ŞTII NICI CÂND SUNT DE SERVICIU PROPRII SUBALTERNI?
PLIMBĂ URSUL FRAIERE
DOMNULE WAVERTON, CE FACEŢI? SUNTEŢI BINE?
PODLONG FOAHL?
AŞ DORI SĂ TE ÎNTREB DESPRE ÎNCĂRCĂTURA DIN MAGAZIA 44C...
...
BUN ŞI DACĂ ĂSTA NU E O RECUNOAŞTERE A FAPTEI...NU ŞTIU CE E!
UNDE ESTE MARFA MEA MICUŢULE SHIK???

MAESTRE ĂSTA NU MI SE PARE CAPABIL DE AŞA CEVA.
ŞTII FOARTE BINE CĂ NU SE JUDECĂ O AMENINŢARE ÎN FUNCŢIE DE GREUTATE, OBI-WAN.
OUUF!!
LA O PARTE!
FERES-TE-TE!

AVEŢI GRIJĂ, IDIOŢILOR!
DĂ-TE DIN DRUM...

JEDI...
ASTA NU E BINE...

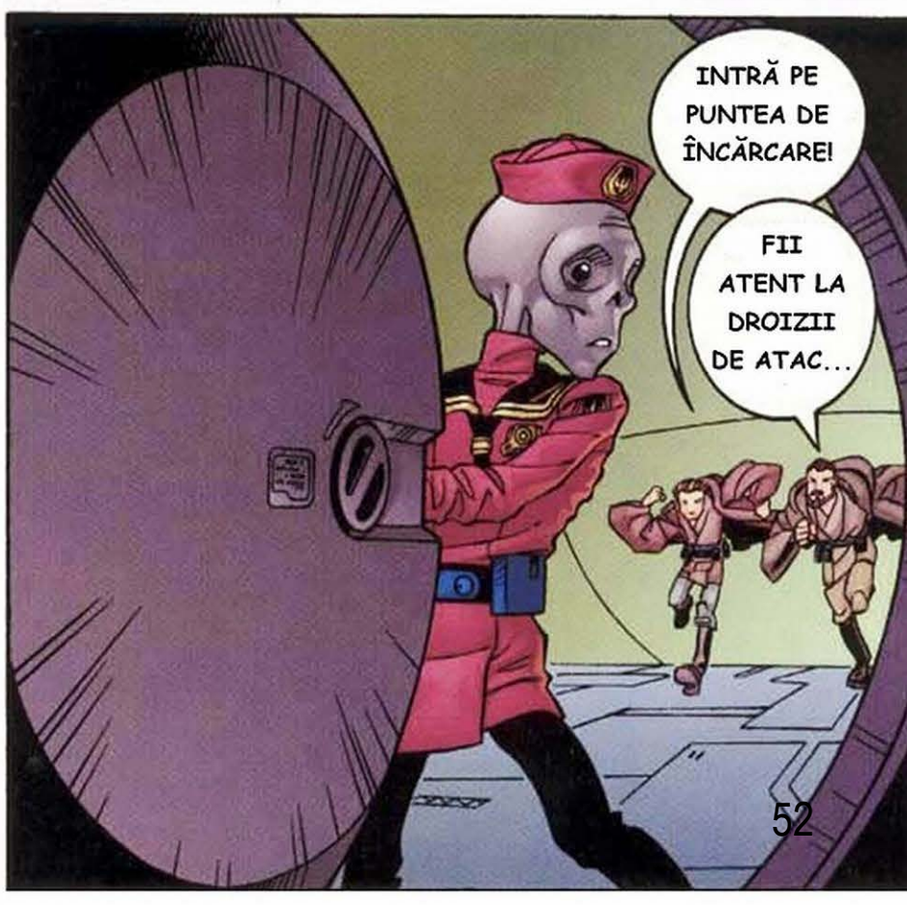
INTRĂ PE PUNTEA DE ÎNCĂRCARE!
FII ATENT LA DROIZII DE ATAC...

DAȚI-VĂ ÎNAPOI! DROIZII DE ATAC SUNT ACTIVI ȘI NU PUTEM ȘTI CÂȚI SUNT...
DAR CE VREI SĂ...
NE OCUPĂM NOI DE EI.
DAR PODLONG FOAHL..
O SĂ-L ADUCEM NEVĂTĂMAT CA SĂ POATĂ RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRI...
DAR AM PUTEA...
E FOARTE PERICULOS, AVEȚI GRIJĂ. EȘTI ÎN SIGURANȚĂ, OBI-WAN?
SUNT LÂNGĂ SPADA TA, MAESTRE.
SE PARE CĂ DROIZII AU EVACUAT NAVA...
FII ATENT...
...POATE ÎNCEARCĂ SĂ NE ÎNTINDĂ O AMBUSCADĂ...
AM UN PRESENTIMENT...
ȚI-AȘ FI RECUNOSCĂTOR CA MĂCAR SĂ NU TE SIMȚI OBLIGAT SĂ SPUI ASTA...

FEREŞTE-
TE!
¡CRASSHHH!
ZOW
ZOW
MAESTRE, DE DATA ASTA NE ATACĂ MULT MAI AGRESIV!
SUNTEM LÂNGĂ CENTRUL LOR DE COMANDĂ...

NU PUTEŢI OPRI ASTA, JEDI. E PREA MARE SĂ MAI POATĂ FI OPRITĂ.
ŞI CE CÂŞTIGI, PODLONG? NAVA COBOARĂ ÎN PICAJ ŞI TU O SĂ FII DISTRUS ÎMPREUNĂ CU EA ŞI CU TOŢI CEILALŢI.
NU COBOARĂ, DOAR CREDEŢI CĂ E ÎN PICAJ...
NU, PODLONG... CHIAR COBOARĂ. AM CALCULAT TRAIECTORIA DIN AFARA NAVEI!
DAR, ASTA E... NU, TREBUIA DOAR SĂ SIMULĂM CĂDEREA. CA SĂ FIE EVACUATĂ... DROIZII SUNT DOAR DE APARENŢĂ.
REPROGRAMAŢI?
MĂ TEM CĂ PASAGERI AU CAM PIERDUT DEMONSTRAŢIA PODLONG... SENZORII AU FOST REPROGRAMAŢI SĂ INDICE CĂ TOTUL E OK...
PLANIFICAŢI EVACUAREA NAVEI, NU? CU CE VITEZĂ COBORÂŢI?

S-A TERMINAT, PODLONG. EŞTI TERMINAT!
UNDE E ÎNCĂRCĂTURĂ MEA, TICĂLOSULE?
NU... AM ZIS SĂ RĂMÂNEŢI PE LOC!
DAR, DOMNULE, TREBUIE SĂ EVACUĂM RAPID ACEASTĂ NAVĂ...
E BINE, JEDI... ÎL AM ÎN VIZOR PE TICĂLOS...
TACI, NERUŞINATULE! DA, ESTE BINE PENTRU BANDA TA DE PIRAŢI, REFACEM CALCULATOARELE ŞI TERMINĂM CU ASTA!
DAR SUNT NUMAI UN ASPIRANT, DACĂ MĂ UCIZI NU REZOLVI NIMIC...
DACĂ NU CUMVA VREŢI CĂ NAVĂ SĂ COBOARE MAI RAPID... ÎNAPOI!
O BOMBĂ!

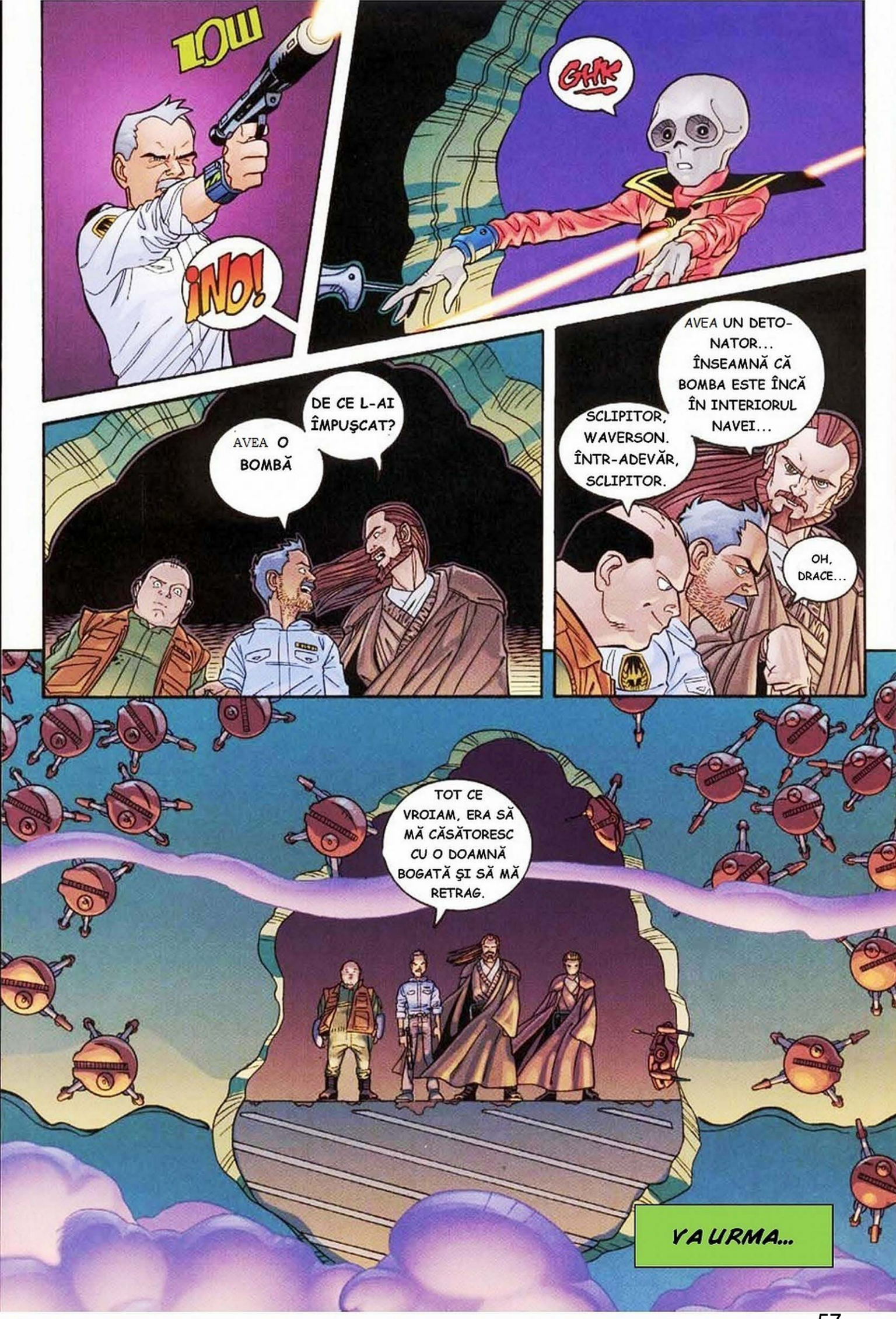
LOW
¡NO!
GHK
DE CE L-AI ÎMPUŞCAT?
AVEA O BOMBĂ
AVEA UN DETONATOR... ÎNSEAMNĂ CĂ BOMBA ESTE ÎNCĂ ÎN INTERIORUL NAVEI...
SCLIPITOR, WAVERSON. ÎNTR-ADEVĂR, SCLIPITOR.
OH, DRACE...
TOT CE VROIAM, ERA SĂ MĂ CĂSĂTORESC CU O DOAMNĂ BOGATĂ ŞI SĂ MĂ RETRAG.
VA URMA...

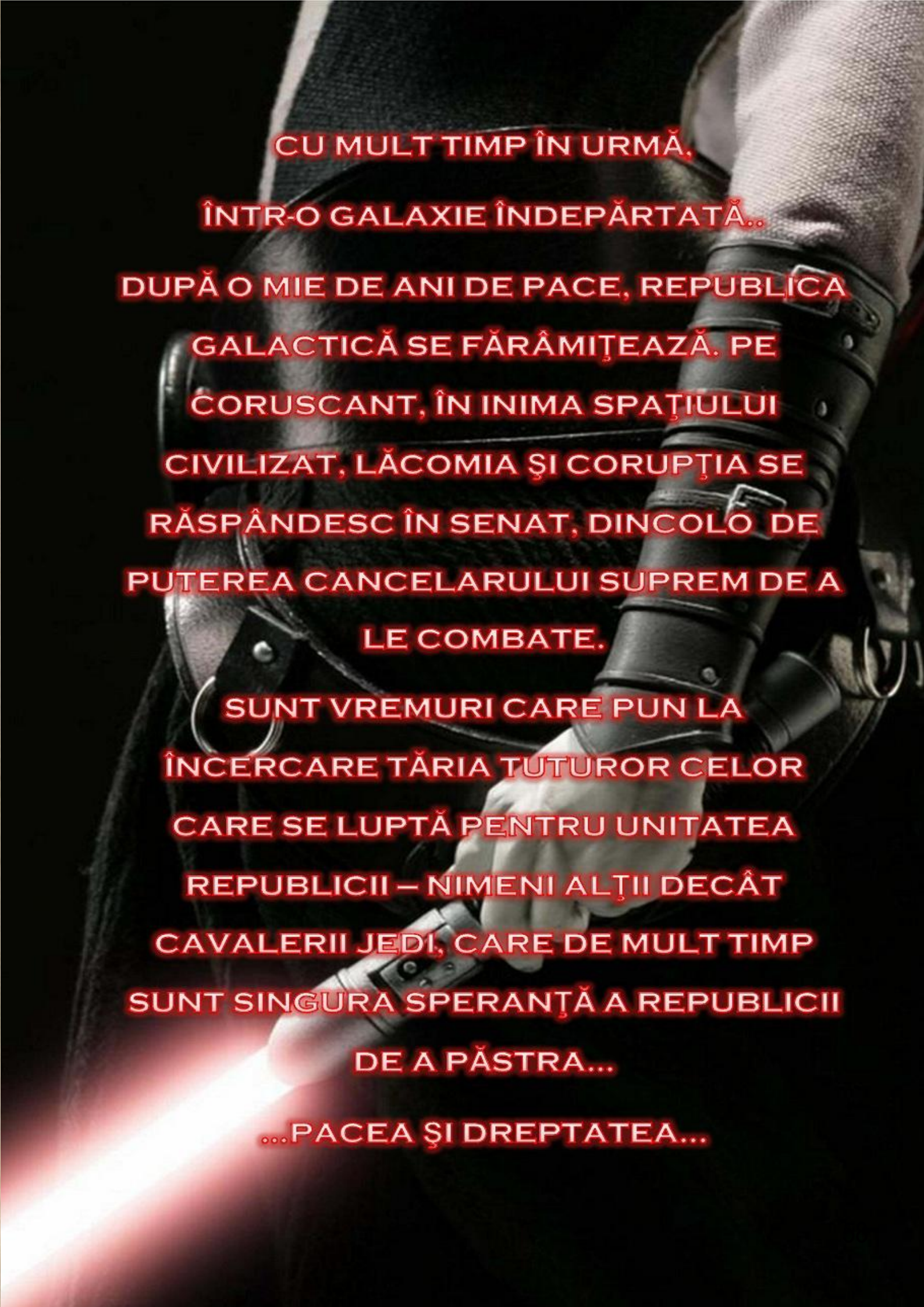
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

RENAŞTEREA FORŢEI

Volumul - 1
Seria JEDI APPRENTICE

Traducere: Adi deTracia
FOILETON-TRACIA MAGAZIN

Dupa volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

CAPITOLUL 1

Lama sabiei şuieră prin aer. Obi-Wan Kenobi nu putu vedea lumina exploziei prin banda de pînză ce îi acoperea ochii. Folosea Forța pentru a se apăra.

Simți căldura lăsată de sabia adversarului său, care i-a trecut, aproape arzînd, puțin pe deasupra capului.

— Foarte bine! — spuse Yoda de undeva din lateralul camerei. Haide! canalizează-ți sentimentele.

Cuvintele de încurajare îl stimulară pe Obi-Wan. Cum era înalt şi puternic, pentru cei doisprezece ani ai săi, mulți credeau că acest lucru i-ar putea oferi un avantaj în luptă.

Dar puterea şi înăltimea sînt inutile atunci cînd ai nevoie de viteză şi agilitate. Cu atît mai puțin avea efect asupra forței, pe care el încă nu o stăpînea îndeajuns.

Obi-Wan acordă o atenție specială sunetului săbiei adversarului său, respirației lui, frecării picioarelor pe pardoseală. Aceste sunete provocau ecou în camera mică cu plafon înalt.

O mulțime de obstacole, puse aleatoriu pe pardoseală, mărea dificultatea acestui exercițiu. De asemenea, trebuia să folosească Forța pentru a le detecta. Cu o suprafață aşa de accidentată era uşor să cadă la pămînt.

În spatele lui Obi-Wan, Yoda îl avertiză:

— Rămîi în gardă.

Tînărul ridică cu supunere sabia şi se mişcă rapid în partea dreaptă, chiar în momentul în care raza laser a sabiei adversarului lovi pardoseala lîngă el. Făcu un mic salt înapoi, evitînd cîteva obstacole. Obi-Wan auzi sunetul sabiei cînd adversarul încercă să atace rapid stimulat de iritare şi oboseală.

— Bine.

Sudoarea picura sub banda ce îi proteja ochii şi îi provoca mîncărimi. Obi-Wan o ignoră şi simți satisfacție la stîngăciile adversarului său. Se putea imagina un perfect luptător Jedi ce lupta cu un pirat spațial.... împotriva unui Togorian cu colți aşa de lungi precum degetele arătătoare. În mintea lui, Obi-Wan vedea creatura înarmată, privindu-l cu ochii incandescenți. Unghiile ei ar putea ciopîrți cu uşurință un om...

Viziunea îi dădu putere şi îl ajută să scape de temeri. În cîteva secunde fiecare din muşchii lui se pregăti pentru a primi Forța Aceasta curgea prin el, oferindu-i viteza şi agilitatea necesare.

Obi-Wan mişcă sabia în zig zag pentru a se feri de lovitura următoare. Sabia laser a adversarului vibră şi el percepu mişcarea. Obi-Wan făcu un salt, trecînd peste capul duşmanului său, se întoarse rapid şi lovi cu sabia laser în locul unde avea inima un togorian.

— Auuuuuu — țipă adversarul său cînd simți raza incadenscentă lovindu-i gîtul.

Dacă Obi-Wan ar fi folosit o sabie laser reală, de Cavaler Jedi, ar fi fost o lovitură mortală, dar ucenicii Jedi foloseau săbii de antrenament cu putere de flux limitată. Atingerea razei făcu o rană superficială, care va fi vindecată cu uşurință de medicul robot.

— Asta a fost o lovitură norocoasă— strigă adversarul său.

Pînă atunci, Obi-Wan nu a ştiut împotriva cui lupta. El fusese adus în cameră legat la ochi. Acum recunoscu vocea. Era Chun Bruck. Ca şi Obi-Wan, Bruck era unul din cei mai vechi ucenici Jedi din Templu. Şi tot ca Obi-Wan, Bruck, aspira să devina un cavaler Jedi.

— Bruck — spuse încet Yoda — banda trebuie pusă. Un Jedi nu are nevoie de ochi.

Dar, Obi-Wan auzea cum banda băiatului alunecă pe podea. Vocea lui Bruck trăda furie.

— Tu, nemernicul dracului!

— Ar trebui să te calmezi — spuse Yoda pe un ton uscat, pe care foarte rar îl folosea.

Fiecare student din templul Jedi avea o slăbiciune proprie. Obi-Wan îşi ştia propria slăbiciune destul de bine. În fiecare zi avea de luptat ca să ascundă furia şi frica. Templul punea la încercare atît caracterul, cît şi capacitatea fiecărui ucenic.

Bruck lupta să domine furia care îl consuma şi care se putea transforma în ură. Trebuia păstrată sub control şi dezvăluită numai celor apropiați lui.

Bruck avea şi alte motive pentru resentimente. Cu un an în urmă, Obi-Wan s-a ciocnit de el într-un coridor din templu, iar el a căzut la pămînt. A fost un accident cauzat de faptul că picioarele lor de copii creşteau prea repede, dar Bruck a fost convins că Obi-Wan făcuse asta intenționat. Demnitatea era foarte importantă pentru Bruck. Rîsul altor studenți l-a ofensat. L-a numit pe Obi-Wan — stîngaci, sau Oafy-Wan1, şi porecla s-a păstrat.

Şi din păcate era adevărat. Uneori, Obi-Wan simțea că trupul său creştea prea repede. I se părea că nu se obişnuise încă cu picioarele sale lungi cu tălpi mari. Un Jedi trebuie să se simtă confortabil în corpul său, dar Obi-Wan se simțea inconfortabil în al său. Numai atunci cînd forța curgea prin el, se simtea agil şi sigur.

— Haide, tîmpitule — țipă Bruck — Hai să vedem dacă mă poți lovi din nou! Ultima oara înainte să te dea afară din Templu!

— Bruck, este de ajuns! — spuse Yoda. — Să piardă sau să cîştige un Jedi trebuie să învețe. Du-te în camera ta. Haide...

Obi-Wan încercă să nu se simtă jignit de insultele aruncate de Bruck. În trei săptămîni împlinea 13 ani, şi trebuia să plece din templu. Insulte ca cea spusă de Bruck auzea din ce în ce mai des cu cît se apropia aniversarea sa. Dacă nu devenea Padawan în următoarele trei săptămîni, devenea prea bătrîn. Auzise zvonuri că era interzis ca un Jedi să vină să aleagă un padawan cînd era prea mare. Îi era teamă că nu va ajunge niciodata un cavaler Jedi. Şi teama îl făcea să se transforme într-un pesimist imprudent.

---

1 N.T.: joc de cuvinte intraductibil între “Obi” şi “Oaf”, adică prost, “Obi-Wan” şi “Oafy-Wan”.

— Nu trebuie sa îl daţi afară maestre yoda — spuse — nu mi-e teamă să lupt cu el chiar dacă nu are ochii acoperiţi.

Faţa lui Bruck se înroşi iar ochii săi se micşorară.

Yoda înţelese intenţia sa şi se limită să aştepte. Era adevărat că Obi-wan, care era la fel de obosit ca şi Bruck, sperase ca Yoda să îi trimeată în camerele lor şi să nu permită continuarea luptei. Însă dupa o lunga aşteptare, Yoda spuse.

— Foarte bine. Continuaţi. Mult de învăţat aveţi. Va trebui să utilizaţi bandajele.

Obi-Wan se întoarse şi făcu o reverenţă în aşteptarea comenzii. Ştia că Yoda e pe deplin conştient ce obosit este. Deşi el ar fi dorit ca profesorul să le fi dat o pauză, acceptă cu nonşalanţă deciziile lui Yoda, chiar dacă acestea erau importante sau banale.

Obi-Wan apăsă cu putere bandajul de pe ochi. Încerca să nu se gîndească la oboseală, sperînd ca muşchii să asculte. Să uite că lupta cu Bruck, sau că şansele lui de a deveni un cavaler Jedi sînt aproape nule. În schimb, se concentră pe imaginea piratului Togorian cu pielea portocalie îmbrăcat în armură neagră.

Obi-Wan putea simţi Forţa cum curge din interior şi pluteşte în jur. Putea simţi forţa ce o degaja Bruck, buclele întunecate de energie cauzate de furie. Intenţia lui era să le folosească în avantajul său. Trebuia să reziste.

Obi-Wan luă o poziţie defensivă împotriva atacurilor lui Bruck. Lăsă forţa să îl ghideze întocmai ca înainte. Pară cu uşurinţă prima lovitură. Apoi făcu un salt mare pentru a evita un alt atac şi aterizâ în spatele unei coloane. Săbiile laser s-au ciocnit, s-au încolăcit parcă pentru o clipă, apoi s-au separat. Aerul, încărcat cu energie luptei, părea să se îngroaşe.

Mult timp, cei doi elevi s-au luptat ca şi cum ar fi executat un dans elegant. Obi-Wan evita orice atac şi respingea loviturile cu eleganţă. Nu dorea să îl lovească pe Bruck.

Demonstrează-i ca nu eşti prost, gîndi cu amărăciune Obi-Wan, fă-l să vadă că nu eşti tîmpit. Arată-i iar şi iar.

Sudoarea umezi hainele lui Obi-Wan. Muşchii îl ardeau. Abia putea respira suficient de repede pentru a compensa nevoia de aer. Pentru că nu ataca motivat de ură, Forţa curgea şi mai puternic prin el. Încercă să nu se gîndească la luptă. Se imaginâ dansînd. Dar pe măsură ce se simţea din ce în ce mai obosit, nu se mai gîndi la nimic.

Bruck lupta tot mai lent. Dintr-o dată, Obi-Wan nu mai trebui să sară pentru a-i para atacurile. Trebuia doar să oprească loviturile, pînă cînd, brusc, Bruck abandonă.

— Bine Obi-Wan — spuse Yoda — Ai învăţat din asta.

Obi-Wan opri sabia laser şi o agăţă la centură. Folosi banda cu care fusese legat la ochi să usuce sudoarea de pe faţă. Lîngă el, Bruck stătea aplecat şi îşi plîngea amărăciunea, gîfiind. Nu se uita la Obi-Wan.

— Aţi văzut — spuse Yoda — ca să învingi un inamic nu e nevoie să îl omori. Ura din el cînd se va termina, nu va mai fi inamicul tău. Ura este adevăratul inamic.

Obi-Wan a înţeles ce vroia Yoda să spună, dar privirea de gheaţă aruncată de Bruck îi arătă că nu a învins furia adversarului său şi nici nu sugera că i-a cîştigat respectul.

Cei doi băieţi se întoarsera spre Yoda şi făcură o reverenţă. Imaginea prietenei sale Bant îi veni în minte lui Obi. Cel mai bun lucru vizavi de victoria cu Bruck era că va avea ce îi povesti lui Bant.

— Pentru o zi este de ajuns — spuse Yoda. Mîine un cavaler Jedi al Templului va căuta un Padawan. Va trebui să vă pregătiţi pentru asta.

Obi-Wan încercă să-şi ascundă surpriza. În mod normal, atunci cînd un cavaler venea la templu pentru a alege un Padawan, zvonurile care anunţau sosirea, circulau cu cîteva zile mai devreme. Astfel, dacă un student dorea să cîştige onoarea de a fi Padawanul cavalerului, se putea pregăti fizic şi mental.

— Cine? — întrebă Obi-Wan. — Cine va veni?

— L-ai mai văzut înainte — spuse Yoda. — Maestrul Qui-Gon Jinn va veni.

Speranţele lui Obi-Wan crescură. Qui-Gon Jinn era unul dintre cei mai puternici Cavaleri Jedi. A mai fost în Templu pentru a vedea ucenicii şi mereu a plecat, fără a lua nici un Padawan.

Obi-Wan a auzit zvonuri cum că Qui-Gon a pierdut ultimul său Padawan într-o bătălie spectaculoasă, şi a jurat că nu va avea altul. Se duce la Templu în fiecare an, doar pentru că îi cere Consiliul Jedi. El va petrece cîteva ore privind studenţii, îi va studia ca şi cum ar fi în căutarea a ceva ce numai el putea vedea. Apoi, din nou va pleca cu mîinile goale, pentru a lupta singur împotriva întunericului.

Obi-Wan simţi cum speranţele sale se dezumflă. Qui-Gon a respins atît de mulţi studenţi, de ce ar crede că el ar fi în măsură să fie ales?

— El nu mă vrea — îşi spuse Obi-Wan derutat — m-a văzut luptînd înainte şi nu m-a ales. Nimeni nu o va face.

Yoda se uită la Obi-Wan cu ochii gînditori.

— Hmm. Întotdeauna sînt speranţe. Nu poţi şti niciodată sigur. Dar am simţit... soarta va fi bună cu tine.

Ceva din tonul lui Yoda îl surprinse pe Obi-Wan.

— Mă va alege? — întrebă el.

— Depinde de Qui-Gon. Şi de tine, — spuse Yoda. Mîine luptă pentru el şi foloseşte Forţa ca aliat în luptă. El ar putea să te accepte.

Yoda îi puse protector mîna pe braţ. Îl făcu să se simtă protejat.

— Oricum, nu contează. Curînd templul va intra în vacanţă. Dar trebuie să spun, a pierde un student ca tine nu e plăcut.

Copleşit şi flatat Obi-Wan se uită la Yoda. Ochii Maestrului străluceau intens. Un compliment făcut de Yoda suna la fel de straniu ca un reproş. Asta l-a făcut să înţeleagă, că munca şi strădaniile sale de a se instrui, au fost apreciate. În acel moment, Obi-Wan deveni conştient de asta. Chiar dacă niciodată nu va deveni un cavaler Jedi, a cîştigat respectul lui Yoda. Şi asta era cel mai important.

Yoda s-a întors şi a părăsit sala de antrenament, iar ecoul paşilor săi se auzeau tot mai încet. Uşa ce dădea în coridor se închise iar luminile se opriră automat. Întunericul puse stăpînire pe cameră.

În spatele lui Obi-Wan, Bruck a început să rîdă.

— Nu-ţi face speranţe tîmpitule. Yoda a încercat doar să te facă să te simţi mai bine. Profesorii nu se pot implica în alegerea unui candidat. Există mulţi candidaţi mai buni decît tine.

Obi-Wan se înfurie. Era pe punctul de a-i răspunde că el, Bruck nu era unul dintre aceşti candidaţi mai buni decît el. Dar se controlă. În schimb, plecă spre ieşire.

Făcu doar un pas cînd, un obiect dur î-l lovi în ceafă. Sunetul loviturii produse un ecou în întreaga cameră. Bruck aruncase cu un pachet de instruire.

Atunci Obi-Wan se întoarse pentru a face faţă lui Bruck şi îşi aprinse sabia. Lumina sa roşie tăia prin întuneric.

— Gata pentru un alt atac? — întrebă Bruck.

Obi-Wan privi camera goală. Yoda plecase. Nimeni nu ar vedea dacă îi va da lui Bruck bătaia ce o merită. Bruck era uneori crud, dar este folositor să fii îndrăzneţ. În mod deliberat Obi-Wan încerca să nu îşi piardă calmul.

Dar de ce? se întrebă Obi-Wan,dar de ce se comportă Bruck asa? Ce se ascunde dincolo de aparenţe?

— Desigur!

—Ştii foarte bine că Qui-Gon Jinn vine să caute un padawan, nu-i aşa? — rosti Obi-Wan încet, în timp ce suspiciunea devenea certitudine.

Cum Obi-Wan era cel mai vechi elev al Templului, Maeştrii Jedi îl puteau ruga pe Qui-Gon să îl aleagă, ca o provocare. Bruck nu dorea să se întîmple asta.

Bruck rîse.

— Am fost sigur că nu o să afli. Dacă ar fi fost după mine, tu aflai numai după ce pleca Qui-Gon.

Bruck spera să devină Padawanul lui Qui-Gon! Şi singura modalitate de a realiza acest lucru era să se asigura că Obi-Wan va eşua. A încercat să-l provoace la antrenament şi acum încerca să îl înfurie. Furia şi nerăbdarea lui Obi-Wan au fost şi motivul eşecurilor din trecut. Bruck îşi dorea să-l facă să simtă furie şi disperare ca să nu poată fi receptiv la Forță.

Obi-Wan a fost adus în templul Jedi, încă de cînd era un bebeluş. El nu ştia ce-i lăcomia, ura sau răul adevărat. Profesorii păstrau copiii departe de latura întunecată a forței.

Dar acum, Obi-Wan simți cu durere în suflet ce e cruzimea. Bruck conspira pentru a-i fura visele.

Bruck nu trebuia să afle ce importantă era pentru el vizita lui Qui-Gon. Ştia că trebuia să se calmeze şi să încerce totul pentru a controla şi ascunde temerile sale — frica de a nu deveni vreodată un Padawan.

Obi-Wan a zîmbit.

— Bruck, atunci cînd vei mai avea doar trei luni pîna să împlineşti treisprezece ani, sper să fi devenit un bun agricultor.

Era cea mai rea insultă pe care ar fi putut-o rosti. Să sugerezi că anii pierduți în studierea forței nu au folosit decît pentru a fi un bun agricultor...

Cu un icnet de fiară, Bruck atacă ținînd sabia laser ridicată deasupra capului. Obi-Wan, cu un zîmbet pe buze, se întoarse să-l întîlnească. Lamele s-au ciocnit într-o explozie de lumină şi sunet zbîrnîitor, în timp ce băieții se îndreptau spre centrul camerei.

Obosiți deja, băieții au luptat pînă cînd abia mai puteau mişca săbiile. Cînd au părăsit sala, ambii aveau răni şi arsuri destul de grave.

Nici unul nu a cîştigat, ambii au pierdut.

***

Pe cînd Obi-Wan mergea spre camera lui, Bruck luă un ascensor spre cel mai înalt etaj din Templu, unde erau medicii. Intră şchiopătînd în cabinetul medical, pretinzînd că este grav rănit. Hainele lui erau zdrențuite şi arse de efectul sabiei laser, iar nasul îi sîngera.

Cînd doctorii l-au văzut, prima întrebare a fost:

— Ce s-a întîmplat?

Bruck bîlbîi:

— Obi-Wan Kenobi... — şi apoi leşină.

Unul dintre doctori îl privi lung apoi spuse unui android:

— Du-te şi avertizeaza Maeştrii....

Va urma...

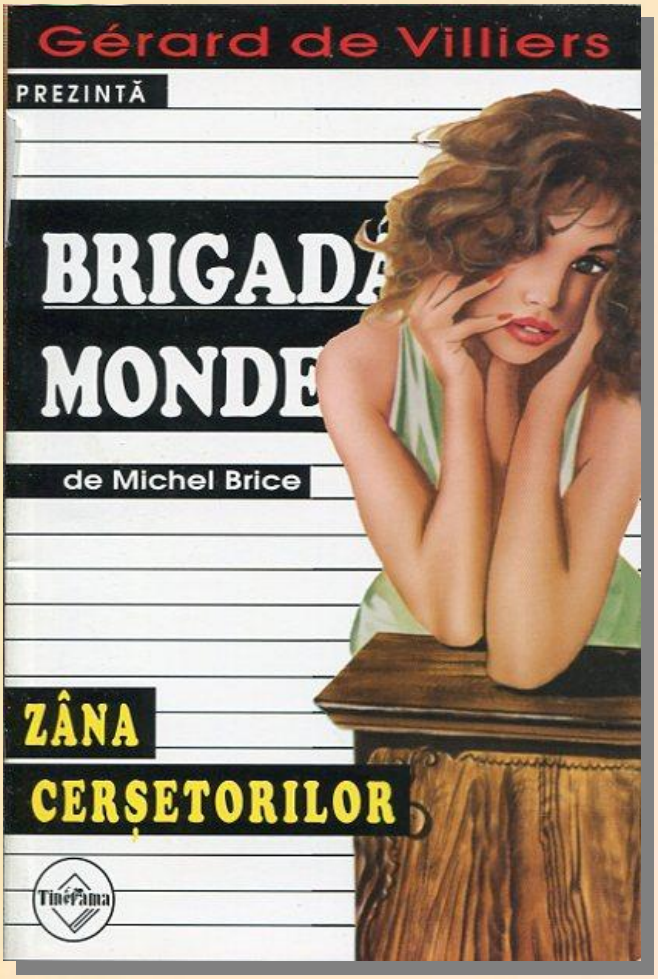

MICHEL BRICE

ZÎNA CERŞETORILOR

BRIGADA MONDENĂ

Malko Productions-Paris
MICHEL BRICHE
La Fée dessans logis
Traducere Marian Tiu
TINERAMA-2005

CAPITOLUL 1

Un salt în cel mai adînc Ev Mediu.

Era exact ceea ce Christophe Prêcheur avea impresia că trăieşte, de mai puțin de o oră de cînd intrase în casa mare din piatră cenuşie de pe cheiul Senei, în Île de la Cité, chiar în fața Insulei Saint-Louis.

Dar nu un Ev Mediu lugubru, sinistru, mizerabil; din contră, acest Ev Mediu avea trăsături de basm. Chiar şi cu ceva exotic.

Fără îndoială din cauza celor două fete cu pielea ca de abanos, înalte, sculpturale, care, puțin mai devreme, îi făcuseră o baie parfumată, într-o cadă imensă cu apă învolburată. Cu capotul lor foarte scurt, colorat violent şi mai ales sînii goi, mari şi fermi ca nişte obuze, îi dăduseră impresia amețitoare că era teleportat din Paris la capătul lumii.

Evul Mediu, Africa.,» Africa, Evul Mediu... Christophe Prêcheur nu mai ştia unde se află. Dar era sigur de un lucru: chiar dacă visa, nu dorea să se trezească, sau în ce! mai bun caz nu imediat. Cît mai tîrziu posibil.

Fiindcă ceea ce tocmai trăia, era foarte excitant, mai mult decît îşi imaginase.

Mai întîi erau cele două negrese superbe, pe care le văzuse de cînd îi deschiseseră uşa grea a casei. Era aproape trecut de ora zece seara cînd ciocănise de patru ori cum era convenit. Cum era în iunie, noaptea nu se lăsase de tot şi căldura sufocantă era aproape ca în miezul zilei.

Prin culoarele pavate cu piatră, întunecate, fetele îl duseseră pînă la baia imensă, al cărui lux contrasta violent cu restul.

Christophe Prêcheur simțise cum i se accelerează brusc ritmul cardiac cînd cele două negrese începuseră să îl scape de haine.

În fine, haine era mult spus, "zdrențe" ar fi fost mai corect.

Căci, la douăzeci şi trei de ani, Christophe Prêcheur trăia în stradă deja de doi ani. Era ceea ce se numea un.vagabond, un FDF, adică "Fără Domiciliu Fix".

Uneori, cînd se gîndea la această situație, Christophe îşi spunea că, prin această denumire, avea un punct comun cu marii patroni, vedetele din show-biz şi miliardarii: cei bogați erau, într-un fel, tot FDF, fiindcă îşi schimbau cum doreau reşedința...

Diferența era că el, Christophe Prêcheur, nu şi-o schimba. Dormea mereu în acelaşi loc, la primul picior al podului Saint-Louis, lîngă Cheiul Fleurs, împreună cu alți patru sau cinci camarazi.

Nu departe de acolo, aproape de memorialul Deportării, ridicat la capătul Île de la Cité, în spatele Catedralei Notre-Dame, drumul său se intersectase, la acel început de după-amiază, cu cel al Zînei celor fără de casă.

Toată lumea o numea aşa în cartier. Era o tînără care trebuia să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, dificil de precizat. Părul ei negru era strîns într-un coc sever, îşi ascundea ochii în spatele ochelarilor cu ramă groasă şi, în hainele ei triste, terne, fără formă, mergea puțin aplecată, ca o bătrînică.

Doar că era generoasă această zînă; foarte generoasă, chiar. Cum ieşea din casa ei mare să se plimbe pe chei, fie singură, fie în compania celor două "însoțitoare", două negrese superbe, tot ce însemna cerşetor în zonă făcea în aşa fel încît să îi iasă în cale. Fiindcă lăsa bancnote de zece, douăzeci, chiar cincizeci de euro. Exact de aceea fusese poreclită Zîna cerşetorilor. Strecura una sau două hîrtii în palmă, cu un zîmbet luminos, dar şi trist în acelaşi timp, ca şi cum îşi cerea scuze că nu poate face mai mult...

Christophe Prêcheur beneficiase de mai multe ori de mărinimia zînei. Dar acum avea impresia că dăduse peste premiul cel mare. Cele şase numere norocoase de la loterie.

Trebuia să fie puțin peste ora trei după-amiaza. Adormit de căldura apăsătoare care se abătuse peste Paris, de trei zile, Christophe stătea sub arcul de pod, întins pe salteaua soioasă care îi servea drept pat de doi ani. Cu ochii pe jumătate închişi, privea trecînd vaporaşele, încărcate cu turişti gălăgioşi.

Deodată, fără ca Christophe să o audă venind, zîna cerşetorilor apăruse lîngă el. Din cauza căldurii ea se îmbrăcase mai lejer decît de obicei. Şi, ridicînd ochii spre ea, Christophe îşi zise că bustul care-i umfla cămaşa gri părea apetisant, detaliu pe care nu îl remarcase pînă acum.

Ea rămăsese mult timp privindu-l, fără să zică nimic, cu un zîmbet ciudat, dureros şi avid în acelaşi timp. În aşa fel încît Christophe se întrebase ce atitudine trebuia să adopte, față de această femeie mută, care părea că îl evaluează, îl cîntăreşte.

În cele din urmă, cu un oftat adînc, ea murmurase cu o voce sugrumată:

– Bietul meu amic, cît suferiți! Ce viață nedemnă v-a oferit duritatea şi răutatea oamenilor...

Christophe Prêcheur, de obicei, nu se considera atît de suferind, dar, pînă la urmă, ca să nu o contrazică pe "Generoasa zînă", luase un aer dureros şi coborîse privirea.

Zîna se aplecase apoi spre el şi îi pusese o mînă pe umăr. Din cauza poziției sale, Christophe îşi aruncase privirea sub fusta ei gri. Aşa, din reflex masculin. Descoperise o pulpă albă, rotundă şi cărnoasă, ceea ce îl surprinsese mult.

Fără îndoială, din cauza cocului ei, a hainelor demodate şi neatrăgătoare, a aerului perpetuu îndurerat, el îşi imaginase că zîna trebuia să fie "un adevărat sac de oase".

– Prietene, prezintă-te la uşa mea în această seară, la ora zece, murmurase tînăra brunetă, ai cărei obraji se îmbujoraseră brusc. Veți fi îngrijit şi hrănit. Veți fi tratat aşa cum toți copiii Domnului trebuie să fie...

Apoi se ridicase şi, fără să mai adauge ceva, se îndepărtase, luînd-o înspre Notre-Dame.

– Chiar pot veni la dumneavoastră? Întrebase atunci Prêcheur, cu vocea lui gravă şi caldă. Spuneți-mi, doamnă, nu este o glumă?

Zîna se întorsese, îl învăluise într-o privire ciudat de strălucitoare şi răspunsese:

– Crede-mă, prietene! Credeți şi vi se va da mult, pe această lume, dar şi pe cealaltă....

Apoi, ea dispăruse.

Christophe Prêcheur considerase că este puțin cam "nebună". Se decisese să meargă în ultimul moment. Pînă la urmă, ce risca? Se ferise să le spună celorlalți vagabonzi unde se ducea: nu merita să stîrnească gelozii...

Şi acum, se afla acolo, aşezat într-un fel de fotoliu de lemn, care semăna cu un tron de rege medieval, înfăşurat într-un halat alb, după ce fusese spălat şi parfumat din cap pînă în picioare de cele două fete.

De fapt, nu chiar din cap pînă în picioare, căci fetele avuseseră grijă să nu se atingă de picioarele lui, negre de atîta mizerie. Cînd el întrebase de ce, una din ele răspunsese, cu un zîmbet ironic:

– Stăpîna noastră se va ocupa personal, la începutul ceremoniei...

Christophe vrusese să întrebe despre care ceremonie este vorba, dar vorbele i se opriseră în gît. Fiindcă, în acel moment, cealaltă negresă începuse să îi spele sexul. Sub atingerea mîinii ei incredibil de moi, Christophe simțise cum i se întăreşte membrul. Scoțînd mîna de sub spuma din baie, el încercă să mîngîie abdomenul fetei aflate mai aproape.

Dar, rîzînd tot mai tare, ea se eschivase şi se lipise apoi de spatele colegei ei, masîndu-i sînii, şi o sărutase pe gît gemînd.

Christophe Prêcheur înțelesese mesajul: cele două fete nu erau interesate de bărbați şi aveau "şmecheriile" lor. Bun, cu atît mai rău...

Închisese ochii, concentrîndu-se la senzațiile delicioase pe care i le provocau degetele lungi şi fine ale negresei.

– Eşti curat acum, trebuie să ieşi din baie! declarase ea la un moment dat, zîmbind.

Apoi, după ce îl şterseseră, îi dăduseră halatul alb şi îl invitase pînă în camera alăturată. Acolo, Prêcheur descoperise o sală cu pereții acoperiți cu piatră, cu excepția unui tablou în culori sumbre, reprezentînd un Christ descărnat. În mijlocul sălii, se afla o masă din lemn masiv, acoperită cu o față de masă albă brodată cu albastru azuriu, şi un fotoliu mare, cu spătarul sculptat. Ferestrele erau protejate cu gratii. Pe masă erau aşezate veselă de porțelan de Saxa, şi pahare de cristal de Boemia. Totul încadrat de două candelabre cu trei brațe, cu lumînări aprinse.

După ce îl instalaseră pe Christophe în fotoliul "regal", ca şi cum fusese botezat, cele două negrese părăsiseră sala, spunîndu-i doar că "stăpîna nu avea să întîrzie".

Şi de o vreme Christophe Prêcheur aştepta, nemişcat, la pîndă, întrebîndu-se în ce comedie se băgase şi ce rol îi fusese dat. Dar, în fine, în ansamblu, era mulțumit de turnura evenimentelor, chiar dacă i se părea cam ciudat.

El se simțea chiar bine. În timp ce căldura, afară, devenise din ce în ce mai apăsătoare, aici era aproape răcoare, din cauza grosimii pereților şi a îngustimii sălii.

Avea tot mai mult impresia că este în afara timpului, aproape într-o altă lume...

Obişnuit cu liniştea profundă din sală, Christophe Prêcheur tresări cînd uşa grea din lemn masiv se deschise, cu un clic metalic sec.

La început avu impresia ciudată că vede, în cadrul uşii, apărînd o fantomă.

Apoi, identifică persoana care înainta încet spre el, îmbrăcată cu un fel de tunică lungă de un alb imaculat peste care cădea părul lung negru.

Era ea, Zîna cerşetorilor.

Era în picioarele goale. Rochia largă pe care o purta mătura dalele de un roşu închis. În mişcare lăsa să se vadă, la fiecare pas, mai întîi un sîn ferm, apoi umbra unui triunghi întunecat, mai jos. Christophe îşi dădea seama că gazda lui era dezbrăcată complet pe dedesubt.

Reţinîndu-şi în extremis zîmbetul care îi apăruse pe faţă, Christophe Prêcheur îşi zise că, poate, zîna nu se va mulţumi doar să îl hrănească, ci îl va plăti personal, într-un fel.

Clar, seara se anunţa superbă...

Imediat ce ea trecuse pragul sălii unde era aşteptată, Emmanuelle Croisset simţi cum bătăile inimii i se accelerează, sub rochia lungă care îi acoperea corpul gol, şi o transpiraţie fină îi apăru la tîmple.

În adîncul minţii ei, o voce îi şopti să se întoarcă, să fugă din acel loc infernal unde se va pierde.

Dar, în acelaşi moment, o forţă invizibilă se manifestă, forţînd-o să înainteze spre bărbatul în halat care stătea în fotoliul din lemn sculptat.

Emmanuelle Croisset, cu picioarele tremurînd, merse spre el, de parcă ar fi urcat Golgota. Parcă avea un văl în faţa ochilor, care îi deforma vederea. Cu atît mai mult că îşi dăduse jos ochelarii cu ramă groasă.

O forţă o împingea spre cel care o aştepta şi a cărui privire aproape sălbatică, spunea ce gînduri ascundea, inspirate de Satan.

Emmanuelle Croisset se opri la un metru de el şi mîna dreaptă i se sprijini de masă, pentru a nu cădea.

Dar, în acelaşi timp, sub masa masivă, indexul ei descoperi imediat micul buton de aramă, pe care apăsă nervoasă, aproape cu furie, de două ori.

Cîteva secunde mai tîrziu, Emmanuelle auzi uşa deschizîndu-se în spatele lui, apoi un foşnet de picioare goale pe dalele de piatră.

Amina Ouedraogo - una dintre cele două "însoţitoare", cum le numea ea pe negrese - aşează la picioarele lui Christophe Prêcheur, înmărmurit de mirare, un lighean de email alb cu albastru, plin cu apă caldă, în care era un burete mare, portocaliu. Apoi, tînăra se retrase fără nici un cuvînt.

Cum ieşi, Emmanuelle se lăsă în genunchi la picioarele lui Christophe Prêcheur. Privirea pe care o ridică spre el îl sperie aproape pe tînărul care stătea în fotoliu, atît de plină era de o adoraţie mută, supraomenească.

Sau mai degrabă: inumană.

Dar, cu toate acestea, remarcă în sinea lui că zîna avea nişte ochi mari şi minunat de albaştri, pe care îi ascundea, de obicei, în spatele ochelarilor oribili de fată bătrînă...

– Cît de frumos eşti! şopti ea cu o voce vibrantă, în timp ce un zîmbet ciudat îi apărea pe buzele umflate, rujate. Ai graţia şi puritatea pe care Domnul a dorit-o copiilor săi. Tuturor copiilor...

"Nebună de legat!" gîndi imediat Christophe, abţinîndu-se să nu ofteze. "Cine m-a băgat în asta? Este complet dusă, zîna! Trebuie să scap de aici şi cît mai repede..."

Dar, în acelaşi moment, din cauza unei mişcări pe care zîna tocmai o făcuse, el observă sînii ei albi, rotunzi, voluminoşi şi fermi, cu sfîrcuri roz, întărite.

Şi această viziune îl făcu să uite de nebunia "gazdei" şi să renunţe la gîndurile de fugă.

Înainte să poată reacţiona, Emmanuelle îi apucase piciorul drept, fără nici o urmă de respingere, cu unghiile lui murdare, şi îl băgă în apa călduţă.

– Dar... ce... ce faceţi, doamnă? reuşi el să îngaime, încercînd să îşi tragă piciorul din lighean.

Ea ridică spre el o figură îmbujorată, luminată de un zîmbet extatic:

– Domnul a zis: “Ceea ce veți face cel mai umilitor cu putință, mie îmi veți face”. Cum Maria Magdalena a spălat picioarele lui Christos, şi eu, acum, le spăl pe ale tale! Căci eşti cea mai umilă ființă, deci eşti Dumnezeul meu!

Atunci, apucînd buretele gros, Emmanuelle Croisset începu să spele cu grijă piciorul slab pe care îl ținea cu mîna stîngă.

Fiindcă se aplecase mai în față, tunica largă, prinsă doar la gît, se depărtase pe lateral, dezvelind complet bustul greu dar ferm, abdomenul plat şi, sub buric, triunghiul negru şi buclat al intimității ei.

Spălînd conştiincios picioarele musafirului ei, Emmanuelle Croisset simțea privirile bărbatului plimbîndu-se pe părțile “ruşinoase” ale trupului ei, pe piept, pe abdomen, pe coapse, pe sex.

Ca ghearele lui Belzebuth...

Era suficient un singur gest pentru a-şi trage la loc tunica, dar Emmanuelle nu îl făcu. Fiindcă ştia că el trebuie să savureze sacrificiul mîndriei şi pudorii pînă la capăt. Abia în momentul suprem se va simți demnă, în propriii ochi, să îşi revendice numele de slujitoare a lui Christos.

Da, trebuia să se înjosească, să se umilească în fața acestui tînăr, pe care Demonul îl făcuse atît de frumos, sub hainele de vagabond; trebuia să se ofere privirilor nedemne, mirate, flămînde, dacă voia să răscumpere tot răul pe care familia ei îl provocase în trecut; dacă voia ca, prin sacrificiul ei, morții din familia ei să se poată odihni în pacea eternă a Domnului...

Ea şi nimeni alta trebuia să se sacrifice, aşa cum o făcuse şi cum o va mai face. Pînă ce Domnul îi va da un semn, ca să îi spună că îi iertase faptul că era moştenitoarea unei averi colosale, obținute cu prețul suferinței şi sărăciei oamenilor.

Pentru aceasta, trebuia să dea dovadă de umilință şi de dragoste. De multă umilință şi de multă dragoste...

Christophe Prêcheur nu îşi putu abține un țipăt de surpriză, cînd “nebuna”, cum îi spunea el, îi scosese piciorul din lighean.

Aplecîndu-se şi mai mult în față, aproape prosternată înaintea lui, luase în mînă un mănunchi din părul ei lung şi des şi începuse să îl folosească drept prosop, pentru a-i şterge piciorul ud.

– Nu! nu faceți asta, doamnă! şopti Christophe, cu o voce aproape temătoare. Nu trebuie... nu este bine...

Dar zîna ridică privirea spre el. O figură aproape de nerecunoscut: ochi strălucind, obraji îmbujorați, buze umede şi întredeschise cu un zîmbet halucinant.

– Şi de ce nu? şopti ea, cu o voce răguşită, aproape şuierată. Maria Magdalena a făcut-o pentru Domnul Nostru, pot să o fac şi eu pentru tine. Nimic nu este prea mult pentru o creatură a Domnului, nimic...

Atunci, renunțînd să înțeleagă ce i se întîmpla, Christophe Prêcheur se decise să nu mai caute să înțeleagă nimic... şi să profite la maximum de situație.

Cînd îi spălase şi îi ştersese şi al doilea picior, Emmanuelle Croisset se ridică şi rămase dreaptă în fața lui. Natural, mîinile ei schițară gestul de a-şi strînge tunica pe lîngă corp, dar Christophe Prêcheur avu impresia că femeia făcea de fapt un efort considerabil pentru a se abține, astfel încît continua să îşi ofere privirilor lui curbele anatomice. Privind, el zîmbi aprobator, ceea ce o făcu pe Emmanuelle să roşească puternic.

Dar ea nu făcu nimic să îşi ascundă ceea ce numea “părțile ruşinoase”, ca şi cum tocmai venea din sec. al XlX-lea. Din contră, Christophe avu impresia că îşi cambra spatele, ca şi cum dorea să îşi pună în evidență sînii, cu sfîrcurile perfect ridicate.

Ea întinse un braț spre el şi îi luă mîna. Avea pielea foarte moale, catifelată, şi tînărul simți cum sexul i se întăreşte şi mai mult, sub halatul alb.

Văzu că Emmanuelle observase şi ea căci, atunci cînd ochii îi coborîră spre protuberanța care deforma halatul, roşi violent şi se grăbi să ridice capul.

– Veniți, Stăpîne, îi zise ea devorîndu-l cu ochii ei albaştri. O să vă servesc masa, căci sînt servitoarea dumneavoastră...

Abținîndu-şi zîmbetul ironic, Christophe Prêcheur se ridică din fotoliu şi îşi urmă "nebuna" înspre masă. I se păru că îşi accentuează deliberat legănatul şoldurilor pline, dar poate era doar o impresie...

Fără să încerce să îşi ascundă erecția, se opri în fața Emmanuelle!, cu mîinile în şold. Rămase tăcut cîteva secunde, amuzîndu-se cum îşi întorcea ea privirea pentru a nu se uita la umflătura care îi deforma halatul...

– Ce se mănîncă? întrebă el, cu o voce puternică, autoritară şi puțin vulgară. Sper că va fi ceva bun, altfel plec!

Brusc, simțea nevoia să se arate dur cu gazda sa. Aşa, din joacă. Ca să vadă pînă unde putea merge.

Pînă la urmă, risca să fie dat afară în şuturi.

– Cred că veți fi mulțumit de ceea ce am pregătit... murmură Emmanuelle cu o voce sugrumată, în timp ce, imperturbabil, ochii ei priveau spre umflătura care îi atrăgea ca un magnet. Sînt aici pentru a vă servi... Puteți să cereți orice servitoarei dumneavoastră şi veți fi satisfăcut...

– Totul? sublinie Christophe, făcînd-o să roşească şi mai mult. Vom vedea... Să începem cu haleala. Hai! Ce este?

În picioare lîngă masă, Emmanuelle Croisset băgă mîna dreaptă sub fața de masă şi apăsă pe butonul de aramă. Aproape imediat, ca şi cum ar fi aşteptat în spatele uşii, cele două negrese intrară în sală. Prima împingea un gheridon a cărui încărcătură îi lăsă apă în gură lui Christophe. Caviar, porumbel fript, rulouri cu cremă, brînză de capră cu condimente, fructe înghețate, şerbet. Fără a uita carafa de votcă pe gheață şi o sticlă de vin alb - 1996 - răcit în frapieră de cristal.

Văzîndu-le pe cele două apropiindu-se, sprîncenele Emmanuellei se încruntară şi, într-o clipă, renunță la atitudinea de servitoare supusă pentru a redeveni stăpîna casei burgheze, obişnuită să fie ascultată.

– Ați fi putut să vă puneți o ținută decentă, pentru a servi! şuieră ea pe un ton sec.

Cele două fete erau tot în ținuta în care îl spălaseră pe bărbat mai devreme.

– Eu cred că este foarte bine aşa, interveni liniştit Christophe, smulgînd o bucată de porumbel fript pentru a o duce la gură.

O înghiți dintr-o singură mişcare.

La remarca sa, Emmanuelle Croisset pălise. Apoi, reluîndu-şi atitudinea de servitoare umilă, murmurase:

– Foarte bine, Stăpîne. Dacă este plăcerea dumneavoastră...

Cele două negrese ieşiră legănîndu-şi şoldurile în formă de amforă, ca pentru a-şi calma patroana.

Cum dispărură, Christophe arătă spre uşă, cu un deget plin de grăsime şi întrebă cu gura plină:

– Se iubesc între ele, astea două, nu-î aşa? Şi tu te distrezi cu ele?

Emmanuelle Croisset închise ochii şi îşi muşcă buza de jos aproape pînă la sînge, simțind cum lacrimile îi inundă ochii. Lacrimi de umilință.

De ce? De ce accepta să fie tratată atît de nedemn? Cum putea tolera cuvintele obscene, abjecte, ale acestui individ, care nu era în stare nici să mănînce frumos? De ce?

Răspunsul îi veni imediat. Cuvintele josnice pe care le auzea îi biciuiau tot corpul, dar, fiecare lovitură avea puterea să sporească şi mai mult excitarea care o înfierbînta.

Focul Diavolului...

– Eu sînt sigur că tu nu te bagi în astfel de treburi, continuă liniştit Christophe Prêcheur, după ce înghiți o lingură plină de caviar din care căzuseră două sau trei boabe pe halatul alb. Mă pricep la gagici şi sînt sigur că te simți bine dacă primeşti o sculă groasă şi tare! Este corect ce spun?

Cu ochii pe jumătate închişi, Emmanuelle scoase un geamăt înfundat şi picioarele începură să îi tremure. Cîteva fracțiuni de secundă crezu că îşi va pierde cunoştința.

De atîta furie şi ruşine.

Era o încercare la care Dumnezeu o punea pe slujitoarea lui? Sau, din contră, era o tentație la care o supunea Satana?

Emmanuelle dădu capul pe spate, lăsîndu-şi părul pe umerii pe jumătate dezgoliți. "Dumnezeul meu, imploră ea în tăcere, dă-mi forța să rezist! Dă-mi putere să rămîn pură şi demnă de dragostea Ta!"

Ridică privirea şi se uită drept în ochii tînărului blond care continua să se îndoape cu caviar, uitîn- du-se la ea cu aceeaşi privire obscenă, degradantă.

– Terminați de mîncat, îi zise ea cu o voce calmă, care însă tremura. Şi apoi, va trebui să plecați... Foarte repede... Vă implor...

Christophe Prêcheur rămase cu gura căscată. Apoi, după ce înghiți caviarul, exclamă:

– Să plec? Glumiți sau ce? îndrăzniți să mă dați afară în starea în care m-ați adus? Nu, priviți asta: nu pot să plec aşa!

Vorbind, Christophe îşi desfăcuse cordonul halatului şi îl depărtă cu un gest larg. Sexul lui mare, întării de dorință, stătea îndreptat spre Emmanuelle, care scoase un fel de sughiț descoperind ceea ce numea "sceptrul Diavolului".

– Vă rog! gemu ea. Lăsați-mă! Lăsați-mă, din milă! Plecați!

Dar, în acelaşi timp, stătea nemişcată, la mai puțin de un metru de Christophe, cu ochii fixați pe membrul viril care tresărea de nerăbdare în fața ei.

Un zîmbet superior apăru pe buzele lui Christophe Prêcheur. Instinctul lui de mascul îi spunea că zîna era prinsă în plasă. Că putea să ia de acum aproape orice inițiativă, fără a fi respins.

Şi va profita... Şi amuzîndu-se încă...

Emmanuelle tresări violent cînd mîna oaspetelui o luă uşor pe a ei pentru a o trage spre el. Brațul ei se întinse docil spre Diavol şi un frison o cuprinse cînd palma atinse mădularul dur care părea că imploră mîngîiere. Fără să vrea, degetele ei cuprinseră membrul viril.

– Doamnă, dumneavoastră care sînteți atît de bună, atît de caritabilă, murmură atunci Christophe, străduindu-se să vorbească pe un ton umil, aproape implorator, nu mă puteți lăsa în starea asta, ar fi nemilos din partea dumneavoastră...

Şi, din inspirație sau întîmplare, pronunță exact fraza care trebuia:

– Dumnezeu nu va permite să mă tratați aşa...

Fu ca o puternică descărcare electrică în creierul Emmanuellei, a cărei mînă, maşinal, mîngîia membru! pe care îl ținea. Fața s se îmbujoră brusc şi ochii ei albaştri începură să îi strălucească.

El avea dreptate! Nu avea dreptul să îl respingă! Era fratele ei întru Hristos! Aproapele ei! Trebuia să îl iubească! Dumnezeu îi ordona să treacă peste prejudecăți şi pudoare! Voia ca ea să se sacrifice pentru a-I face fericit pe acest nenorocit!

Fără să ştie cum reuşise, Christophe Prêcheur îşi dădu seama că era victorios. Că trebuia să treacă la atac.

Emmanuelle îşi muşcă buza şi mai violent cînd degetele bărbatului se strecurară între coapsele ei pline, şi spre sexul ei.

– Dar eşti udă toată, purceluşa mea! exclamă bucuros Christophe, pipăind-o fără reţinere. Scula mea îţi provoacă asta, nu-i aşa?

Cuvintele pronunţate de Christophe o biciuiau pe

Emmanuelle pe tot corpul. Avea impresia că fiecare cuvînt obscen lăsa o urmă însîngerată pe pielea ei albă. Dar, în acelaşi timp, căldura creştea în interiorul ei.

Fără să vrea, sub atingerea degetelor care o invadau, abdomenul ei se oferea şi mai mult. Aproape strigă de frustrare cînd el se depărtă brusc.

– Dacă m-ai suge puţin, acum, draga mea? zise Christophe, îndepărtînd mîna Emmanuelle! de pe sexul său.

Tînăra simţi că faţa îi devine roşie, ca şi cum sîngele îi fierbea în cap. Scutură din cap.

– Nu! bîigui ea. Vă implor, nu puteţi să îmi cereţi asta! Este degradant! Atît de bestial! Este...

– Este dorinţa mea! se răsti Christophe, cu un mormăit, apucînd-o de părul lung. Hai, suge, fără nazuri!

Emmanuelle se lăsă în genunchi gemînd. Ochii i se căscară descoperind membrul viril aflat la cîţiva centimetri de gura ei, cu buze tumefiate.

“Dumnezeule atotputernic! imploră ea în gînd, dă-mi putere să rezist. Sînt copilul Tău. Nu mă poţi obliga la asta!”

Dar, în acelaşi timp, buzele i se deschiseră şi se apropiară încet de mădularul gros care parcă o atrăgea, o chema...

Christophe scoase un geamăt răguşit, cînd gura caldă a Emmanuellei îl înghiţi complet. Imediat, aplecîndu-se în faţă, îşi strecură mîinile pe sub tunică şi începu să îi maseze sînii cu duritate, strîngînd între degete sfîrcurile întărite care, din cauza excitaţiei, deveniseră de un roz mai închis, aproape sîngeriu.

Simplul gînd că, în acel moment, tocmai viola gura frumoasei Zîne a cerşetorilor era suficient să îl ducă la explozie. Era un efect mai puternic decît orice afrodiziac. Chiar şi nepriceperea ei îl excita şi mas mult: poate că era primul bărbat căruia îi făcea o felaţie?

O împinse atît de brusc încît Emmanuelle căzu pe spate şi se prăbuşi pe dalele roşii, oferind partenerului imaginea înnebunitoare a triunghiului întunecat şi stufos.

– Este timpul să trecem la lucruri serioase! zise Christophe ridicîndu-se din fotoliu. Aşază-te în genunchi, frumoasa mea: vreau să ţi-o trag, acum! Hai!

Emmanuelle avu impresia că tot sîngele îi urca în cap. În interiorul trupului simţea o mulţime de demoni care, în cor, cereau violul care urma să aibă loc, acea profanare pe care o refuza. Plăcerea abjectă a profanării.

Sub ochii sideraţi ai lui Christophe, Emmanuelle scoase un ţipăt sfîşietor, strident şi se precipită spre statueta acoperită cu catifea roşie, lîngă care căzu în genunchi, cu capul între mîini:

– Dumnezeul meu, Te implor! o auzi el strigînd. Eliberaţi-mă de această tentaţie josnică. Scoateţi demonii din trupul meu!

Dar, în acelaşi timp, Christophe vedea cum fundul tinerei se oferea, imperios.

Lent, sigur pe el, cu zîmbetul pe buze, sexul încordat, se apropie şi el de statuetă.

– Doamne, nu mă lăsa pradă umilinţei! continua să se roage Emmanuelle. Dă-mi puterea,să-l resping pe mesagerul Satanei! Izgoneşte-I, fă-l să dispară de aici!

Dar, în timp ce ea bîiguia, fundul i se cambra şi mai tare, fără să poată face nimic pentru a-şi lua o poziţie mai puţin obscenă.

Deodată, oripilată, realiză un lucru absolut incredibil! înţelese că, dacă din întîmplare Dumnezeu îl izgonea pe Christophe din sală, nu va putea rezista dorinţei să alerge după el şi să îl reţină, pentru a-i oferi trupul.

– Dumnezeul meu, fie ca voia Ta să se facă! murmură ea cu o voce răguşită, în momentul în care mîinile partenerului ei, atinseră coapsele cărnoase.

Lacrimi îi umplură ochii cînd simți extremitatea fierbinte a sexului intrînd în contact cu intimitatea ei fragilă.

Emmanuelle se cambră şi mai mult spre Christophe. De acum, nu mai dorea decît un singur lucru...

Invazia brutală şi delicioasă a unui sex de bărbat. Arsura acelui membru care, acum, se înfigea în ea, cu toată puterea.

– Mulțumesc! se văită ea. Mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru această fericire!

Apoi, în spatele ei, partenerul ei începu să se mişte amplu şi ea se abandonă total furiei bărbatului. Fiecare mişcare a acestuia îi provoca descărcări electrice tot mai puternice care îi radiau în tot corpul, acoperit de picături fine de transpirație.

Şi, în acelaşi timp, odată cu plăcerea care sporea în interior, o bucurie sălbatică, supraomenească îi invada mintea.

Mersese la capătul caritații şi sacrificiului. Din dragoste pentru Dumnezeu, devenise servitoarea acestui bărbat care scotea sunete animalice! Făcea un gest sublim de dragoste! Era mai puternică decît demonii din ea!

Dar, în cele din urmă, demonii o subjugară. În timp ce Christophe se mişca tot mai puternic, iar ea se freca cu pieptul de statuetă, Emmanuelle simți o jerbă de foc explodînd în ea.

Fu ca o erupție. Corpul începu să îi tremure sub mişcările partenerului.

Şi, tetanizată, cu capul pe spate, ochii injectați, începu să țipe.

Cu un ultim efort, cînd partenerul se retrase din ea, se lăsă să cadă cu capul pe statuetă, cu fața inundată de lacrimi.

Făcu un efort pentru a se gîndi din nou la Dumnezeu, dar înțelese că Dumnezeu se depărtase de ea, aşa cum făcuseră şi demonii din ea.

Din nou, era singură. Tragic, exasperant de singură. Pierdută în lumea pustie şi ostilă. Orfană.

Cu mişcări neîndemînatice, sacadate, Emmanuelle reuşi să se ridice şi să se întoarcă spre masă.

Bărbatul care, cu cîteva minute mai devreme, îi profana trupul, se aşezase la loc la masă şi înfuleca brînză. El îi zîmbi..

– Este jenant, dar aşa pățesc mereu, zise el cu gura plină. După o partidă, mi-e foame! Trebuie să mănînc. Tu nu?

Brusc, Emmanuelle simți că i se face rău şi crezu că o să vomite. Acum, cînd demonii dispăruseră, totul îi displăcea la această ființă grosolană, insuportabilă.

Cu respirația blocată, Emmanuelle se duse spre uşă. O deschise brusc, ieşi şi o închise violent în urma sa.

Louise şi Amina, cele două negrese, erau acolo, într-un fel de anticameră mobilată cu o canapea de catifea aurie şi o măsuță de lemn.

Înghesuite pe canapea, se sărutau. Mîinile Aminei masau febril bustul opulent al partenerei, ale cărei degete erau băgate sub fusta Louîsei.

Cum apăru stăpîna lor, se ridicară precipitat şi veniră spre ea. Emmanuelle căzu plîngînd în brațele Aminei care începu să o mîngîie pe păr, murmurînd cuvinte alinătoare. Cum face o mamă cu copilul ei, cînd acesta visează urît noaptea.

– Este nedemn! sughiță Emmanuelle, după un timp, arătînd spre uşa sălii. Este o ființă abjectă! Ceea ce mi-a făcut este respingător! Şi... Vreau să plece! Nu vreau să îl mai văd! Niciodată! Fiți drăguțe: trebuie să mă scăpați de el! Acum! Altfel, eu... Oh, Dumnezeule, este atroce!

Amina o conduse încet pe Emmanuelle pînă la canapea, unde o aşeză cît mai confortabil. Apoi, privi cu răceală spre Louise care îi răspunse cu o mişcare din cap, de sus în jos.

Cînd ieşiră din anticameră, Emmanuelle ridică spre ele o privire înfricoşată şi imploratoare în acelaşi timp:

– Îmi juraţi, nu-i aşa? îmi promiteţi că nu îl voi mai vedea niciodată?

Negresele, cu o figură hotărîtă, schimbară priviri cu subînţeles şi ieşiră din încăpere fără" să îi mai răspundă stăpînei.

Pur şi simplu fiindcă nu îi puteau explica faptul că, avînd în vedere ce îl aştepta pe Christophe Prêcheur nu mai avea nici o şansă să îl mai revadă vreodată.

Nici ea, nici altcineva, de altfel.

Va urma.....

AU COLABORAT:

Adi deTracia
Cristi
Drakarpaty
Equinox
Idbmax

Cîrcotaş de serviciu:

K Seven

SCOPUL NOSTRU ESTE SĂ ÎNCERCĂM SĂ READUCEM PLĂCEREA DE A CITI.

NU ÎNCERCĂM SĂ PREJUDICIEM AUTORII SAU EDITURILE, CI DOAR SĂ READUCEM ÎN MEMORIA CITITORILOR, SAU ÎN CAZUL TINEREI GENERAȚII SĂ ÎI AJUTĂM SĂ DESCOPERE ROMANE, AUTORI, COLECTII, CE SUNT UITATE ŞI CARE PROBABIL AR DISPĂREA ÎN NEANT FĂRĂ AJUTORUL NOSTRU.